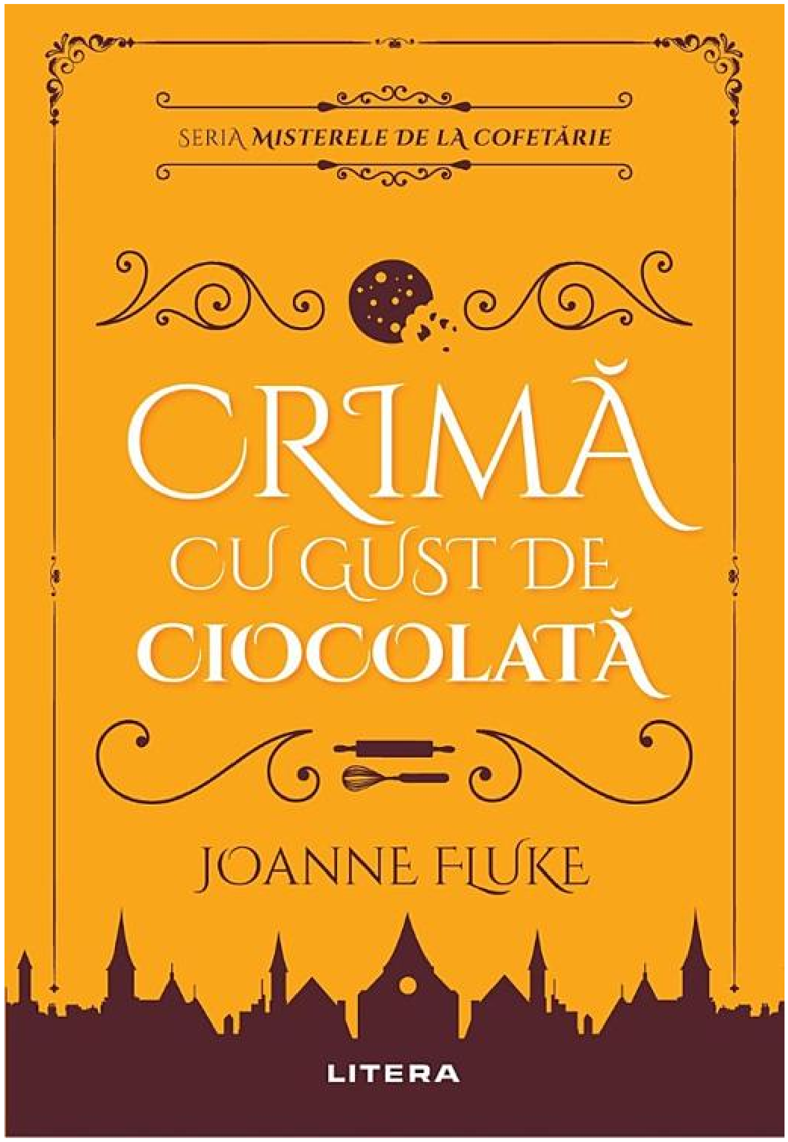
SERIA *MISTERELE DE LA COFETĂRIE*

CRIMĂ CU GUST DE CIOCOLATĂ

JOANNE FLUKE

LITERA

SERIA MISTERELE DE LA COFETĂRIE
CRIMĂ
CU GUST DE
CIOCOLATĂ
JOANNE FLUKE
LITERA

JOANNE FLUKE

CRIMĂ CU GUST DE CIOCOLATĂ

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

Chocolate Chip Cookie Murder
Joanne Fluke

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Crimă cu gust de ciocolată
Joanne Fluke

Traducere din limba engleză:
Adina Pintea

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLUKE, JOANNE
Crimă cu gust de ciocolată / Joanne Fluke; trad. din engleză de Adina Pintea – București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8225-3
I. Pintea, Adina (trad.)
821.111

Această ediție specială este dedicată unei persoane foarte importante în viața noastră, Kathryn Grace.

Capitolul 1

Hannah Swensen îmbrăcă rapid geaca veche de aviator pe care o luase de la magazinul caritabil Helping Hands și se aplecă să ia în brațe pisoiul portocaliu imens care i se freca de picioare.

– Fie, Moishe. Mai primești o porție, dar trebuie să-ți ajungă până diseară.

În timp ce îl ducea pe Moishe în bucătărie și îl așeză lângă vasul lui cu mâncare, Hannah își aminti ziua în care el se instalase în fața ușii apartamentului ei. Era jigărit în ultimul hal, cu blana încâlcită și plină de murdărie, așa că îl luase la ea fără să mai stea pe gânduri. Cine altcineva să fi adoptat un motan de aproape paisprezece kilograme, pe jumătate orb și cu o ureche sfâșiată? Hannah îi dădu numele de Moishe și, cu toate că nu i-ar fi dat nimeni vreun premiu al Clubului iubitorilor de pisici din Lake Eden, între ei se stabili imediat o legătură. Erau amândoi epuizați după greutățile cu care se confruntaseră: Hannah, după discuțiile săptămânale dificile cu mama ei, iar Moishe, din cauza vieții necruțătoare de pe stradă.

Moishe începu să toarcă de plăcere când Hannah îi umplu bolul. Părea, pe bună dreptate, recunoscător că nu mai trebuia să se milogească pentru mâncare și adăpost și își arăta recunoștința în moduri nenumărate. Chiar în dimineața aceea, Hannah găsise în mijlocul mesei din bucătărie partea din spate a unui șoarece, exact lângă violeta de Parma veștejită, pe care tot uita să o ude. Cu toate că majoritatea femeilor contemporane ar fi strigat după soții lor să vină și să adune ceea ce constituia o priveliște dezgustătoare, Hannah luase leșul de coadă și îl lăudase cu generozitate pe Moishe că avea grijă ca în apartamentul ei să nu fie rozătoare.

– Ne vedem diseară, Moishe.

Hannah îl mângâie cu afecțiune, apoi își luă rapid cheile de la mașină. Tocmai își trăgea pe mâini mănușile, pregătindu-se să iasă pe ușă, când sună telefonul.

Aruncă o privire la ceasul în formă de măr de pe perete, pe care îl găsise la cineva care își vindea lucrurile în fața casei. Era doar șase dimineața. Mama ei nu ar suna-o atât de devreme, nu-i așa?

Moishe își ridică privirea din bolul său cu o expresie pe care Hannah o luă drept compasiune. El nu o plăcea deloc pe Delores Swensen și nici măcar nu se sinchisise să-și ascundă sentimentele când ea făcea vizite inopinate în apartamentul fiicei sale. După câteva situații soldate cu mai multe perechi de ciorapi fini sfâșiate, Delores decise să își limiteze socializarea doar la cinele mamă-fiică din serile de marți.

Hannah ridică receptorul, întrerupând robotul în mijlocul mesajului, și oftă când auzi vocea mamei sale.

– Bună, mamă. Tocmai mă pregăteam să ies pe ușă, așa că trebuie să terminăm repede. Deja am întârziat la serviciu.

Moishe își ridică coada și o scutură scurt, întorcându-și posteriorul spre telefon. Hannah își înăbuși un chicotit când îi văzu giumbușlucurile și îi trase conspirativ cu ochiul.

– Nu, mamă, nu i-am dat lui Norman numărul meu de telefon. Dacă vrea să ia legătura cu mine, va trebui să-l caute singur.

Hannah se încruntă când mama ei începu să-i facă morală despre cum trebuie să atragi un bărbat. Cina de cu o seară înainte fusese un dezastru. Când ajunse acasă la mama ei, Hannah întâlnise încă doi oaspeți: vecina mamei sale, de curând văduvă, doamna Carrie Rhodes, și fiul acesteia, Norman. Hannah se simțise obligată să facă conversație de complezență cu Norman și să mănânce friptură de vită hawaiiană, grețos de dulce, și tort de nuci cu glazură de ciocolată de la băcănia Red Owl, în timp ce mamele lor străluceau de fericire și făceau tot felul de remarci despre ce cuplu minunat ar alcătui ei doi.

– Mama, ascultă-mă, chiar trebuie să…

Hannah se opri și își dădu ochii peste cap, pironindu-i în tavan. Odată ce Delores se pornea pe un subiect, era imposibil să mai strecori vreun cuvințel. Mama ei era de părere că o femeie care se apropia de treizeci de ani trebuia să fie căsătorită și, cu toate că Hannah pleda sus și tare că îi plăcea viața ei așa cum era, nu o putea împiedica pe Delores să îi prezinte toți bărbații, văduvi sau necăsătoriți, care puneau piciorul în Lake Eden.

– Da, mamă. Norman pare tare cumsecade, dar…

Hannah începu să facă fețe-fețe, în timp ce mama ei continuă să turuie cât mai convingător despre calitățile admirabile ale lui Norman. Ce naiba o determinase pe Delores să creadă că fiica ei mai mare ar fi fost atrasă de un dentist chel, cu câțiva ani mai în vârstă decât ea și al cărui subiect favorit de conversație era despre bolile gingivale?

– Scuze, mama, dar sunt în întârziere și…

Moishe păru să simtă că stăpâna sa își cam ieșise din pepeni, pentru că întinse o lăbuță portocalie și își răsturnă vasul cu mâncare. Hannah îl privi surprinsă pentru o clipă, apoi zâmbi.

– Trebuie să fug, mama. Moishe tocmai și-a răsturnat vasul cu mâncare, iar acum am mâncare de pisici pe tot parchetul.

Hannah o întrerupse pe mama ei în mijlocul comentariilor despre nenumăratele surse de câștig ale lui Norman și închise telefonul. Mătură apoi mâncarea pentru pisici, o aruncă la gunoi și îi turnă lui Moishe mâncare proaspătă în vas. Pe lângă aceasta, îi mai puse și niște gustări delicioase pentru pisicuțe, recompensă pentru Moishe pentru că fusese atât de ingenios, și îl lăsă să molfăie mulțumit în timp ce ea se grăbi să iasă pe ușă.

Coborî în grabă scările spre garajul subteran, descuie portiera camionetei și se urcă la volan. Când își deschisese afacerea, cumpărase la mâna a doua un Chevy[1] Suburban din parcul de mașini al lui Cyril Murphy. Îl vopsise în culoarea merelor glazurate, o culoare care ieșea în evidență oriunde ar fi fost parcat, și aranjase ca numele afacerii ei, The Cookie Jar[2], să fie pictat cu litere aurii pe ușile din față. Ba mai mult, comandase și un număr de înmatriculare personalizat, pe care scria COOKIES.

În timp ce Hannah urca rampa spre ieșirea din parcarea subterană, îi apăru în cale vecinul de alături care tocmai ajungea acasă. Phil Plotnik lucra de noapte la fabrica DelRay, iar Hannah coborî geamul ca să-l anunțe că avea să i se oprească apa între orele zece și douăsprezece. Apoi își folosi cardul să iasă din complex și porni spre nord, pe drumul Old Lake.

Pe lângă Lake Eden trecea autostrada, dar majoritatea localnicilor preferau să meargă în oraș pe Old Lake. Era un drum mai pitoresc, care șerpuia de jur-împrejurul lacului Eden[3]. Când turiștii veneau vara în oraș, câțiva dintre ei erau mereu derutați de denumiri. Hannah îi lămurea ori de câte ori întrebau cu zâmbetul pe buze. Lacul se numea Eden Lake, iar orașul așezat pe malul său a fost numit Lake Eden.

Aerul era destul de rece în dimineața aceea, ceva obișnuit pentru a treia săptămână a lui octombrie. Toamna era scurtă în Minnesota, doar câteva săptămâni în care frunzele se colorau, așa că toată lumea își lua aparatele de fotografiat ca să surprindă nuanțele de roșu-închis, portocaliu strident și galben strălucitor.

După ce cădea ultima frunză, lăsând crengile dezolante și golașe să se profileze pe cerul plumburiu, începeau să sufle vânturile reci din nord. Apoi avea să sosească prima zăpadă, spre bucuria copiilor și suspinele stoice ale adulților. Dacă săniușul, patinajul și luptele cu bulgări de zăpadă erau distracția copiilor, iarna însemna și munți de zăpadă ce trebuiau dați la o parte cu lopata, posibilă izolare când starea drumurilor se înrăutățea și temperaturi ce coborau până la treizeci, chiar patruzeci, de grade sub zero.

Cei care veneau să stea aici vara plecau din Eden Lake imediat după weekendul de Ziua Muncii[4] și se întorceau la casele lor tihnite și confortabile din oraș, unde își petreceau iarna.

Cabanele lor de pe malul lacului rămâneau goale, cu țevile izolate ca să nu înghețe din cauza temperaturilor de iarnă ca ajungeau sub zero grade și cu geamurile astupate cu panouri de lemn împotriva vânturilor ce suflau dinspre suprafața înghețată a lacului. Doar localnicii mai erau în oraș, astfel că populația din Lake Eden, care în timpul lunilor de vară devenea de aproape patru ori mai mare, rămăsese acum la mai puțin de trei mii.

Pe când aștepta la semafor la intersecția dintre Old Lake Road și Dairy Avenue, Hannah văzu o priveliște familiară. Ron LaSalle era lângă platforma fabricii de produse lactate Cozy Cow, încărcându-și camioneta pentru drumurile comerciale pe care le mai avea de făcut. Pe la această oră a dimineții, Ron termina de obicei de livrat produsele lactate pentru clienții localnici, punându-le laptele, frișca și ouăle în cutiile frigorifice pe care fabrica le punea la dispoziție.

Ron stătea sprijinindu-și obrazul într-o mână, părând îngândurat, ca și cum medita la lucruri mult mai serioase decât comenzile pe care le mai avea de livrat. Hannah avea să se vadă cu el mai târziu, când urma să îi aducă proviziile, așa că își propuse să nu uite să-l întrebe la ce se gândea. Ron se mândrea cu faptul că ținea să fie întotdeauna punctual, iar camioneta de la Cozy Cow avea să ajungă la ușa ei din spate fix la șapte și jumătate. După ce Ron îi livra comanda zilnică, intra la ea în cofetărie să bea repede o cafea și să mănânce un fursec proaspăt scos din cuptor. Hannah avea să-l vadă din

nou la trei după-amiaza, imediat după ce el își termina rutele. Atunci venea să-și ia comanda obișnuită, o duzină de fursecuri la pachet. Ron le ținea în camionetă peste noapte, ca să le poată mânca la micul dejun de a doua zi.

Ron își ridică privirea, o văzu la semafor și îi făcu semn cu mâna. Hannah îi răspunse claxonând scurt și, cum se făcu verde, își continuă drumul. Brunet, cu părul ondulat și cu un corp bine făcut, Ron arăta foarte bine. Sora mai mică a lui Hannah, Michelle, declara cu mâna pe inimă că Ron era la fel de chipeș ca Tom Cruise și că în perioada când era în liceu murea să-și dea întâlnire cu el. Chiar și acum, când Michelle venea acasă de la Colegiul Macalester, întreba mereu de Ron.

Cu trei ani în urmă, toată lumea se aștepta ca fundașul minune al celor de la The Gulls[5] din Lake Eden să fie recrutat de profesioniști, dar Ron își rupsese un ligament în timpul ultimului meci al carierei sale de licean, nimicindu-și astfel orice speranță de a mai obține vreun loc în echipa The Vikings[6] din Minnesota. Existau momente în care lui Hannah îi părea rău pentru Ron. Știa cu certitudine că visul lui glorios nu fusese să conducă o camionetă care livrează produse de la ferma Cozy Cow. Ron rămăsese însă eroul local. Toată lumea din Lake Eden își amintea touchdown-ul uluitor cu care câștigaseră în campionatele statale. Trofeul lui de-atunci era expus într-o vitrină în liceu, iar el se oferise voluntar cu jumătate de normă să antreneze echipa The Gulls din Lake Eden. Poate că era mai bine să fie un pește mare într-un lac mic decât un fundaș care să încălzească banca de rezerve a celor de la The Vikings.

Nu era picior de om pe străzi atât de devreme, dar Hannah se asigură ca acul vitezometrului să nu depășească limita de patruzeci de kilometri pe oră. Herb Beeseman, ofițerul de la poliția din zonă, era cunoscut că stătea la pândă să-i prindă pe locuitorii imprudenți, tentați să calce prea mult pedala de accelerație. Deși Hannah nu se număra printre cei care primiseră de la Herb amendă pentru depășirea vitezei, mama ei era încă neagră de supărare pentru amenda pe care fiul cel mai mic al lui Marge Beeseman i-o percepuse.

Hannah coti la intersecția dintre Main și Fourth și se îndreptă pe aleea din spatele magazinului ei. Clădirea pătrată și albă avea amenajate două locuri de parcare, iar Hannah parcă pe unul din ele. Nu se deranjă să deruleze cablul înfășurat în jurul barei de protecție din față și să îl conecteze la una dintre prizele întinse pe peretele din spate al clădirii. Soarele strălucea, iar

tipul de la radio dăduse asigurări că temperaturile vor ajunge până la patru grade. Nu era nevoie să folosească încălzitorul pentru încă cel puțin câteva săptămâni, dar când sosea iarna și mercurul cobora sub zero grade trebuia să se asigure că motorul ei avea să pornească.

După ce deschise portiera și coborî din Suburban, Hannah avu grijă să încuie mașina. Nu erau comise multe infracțiuni în Lake Eden, dar Herb Beeseman dădea amenzi și pentru vehiculele pe care le găsea parcate, dar neîncuiate. Când să meargă spre ușa din spatele cofetăriei, o văzu pe Claire Rodgers care își parcă și ea Toyota mică, de culoare albastră, în spatele clădirii cu salonul pentru bronzat de lângă magazinul lui Hannah.

Hannah se opri și o așteptă pe Claire să se dea jos din mașină. Îi plăcea de Claire și nu pleca urechea la zvonurile care circulau prin oraș despre aventura ei cu primarul.

– Bună, Claire. Ai ajuns devreme azi.

– Tocmai am primit un lot nou de rochii de gală și trebuie să le pun prețul.

Zâmbetul ei larg îi lumină chipul de o frumusețe clasică. Doar vin sărbătorile.

Hannah clătină din cap. Nu aștepta cu prea multă nerăbdare să petreacă Ziua Recunoștinței și Crăciunul împreună cu mama și surorile ei, dar era un supliciu ce trebuia suportat pentru binele liniștii din sânul familiei.

– Ar trebui să treci pe la mine, spuse Claire cântărind-o din priviri, uitându-se prelung la jacheta de pilot care avusese parte de zile mai bune și la boneta veche de lână pe care Hannah și-o trăsese peste buclele roșcate și răvășite. Am o rochie neagră de cocktail uluitoare, care te va avantaja extraordinar.

Hannah zâmbi și dădu din cap, dar abia se abținu să nu izbucnească în râs în timp ce Claire descuie ușa din spate la Beau Monde Fashions și intră. Unde să fi purtat ea o rochie de cocktail în Lake Eden? Nimeni nu organiza petreceri cu cocktailuri, iar singurul restaurant elegant din Lake Eden se închisese imediat după ce plecaseră turiștii. Hannah nici nu-și mai amintea ultima dată când o invitase cineva în oraș. Descuie ușa din spate și împinse ca să o deschidă. O întâmpină mirosul dulce de scorțișoară și melasă și zâmbi. Pregătise cu o seară înainte mai multe porții de aluat pentru fursecuri, iar mirosul se mai simțea încă. Deschise luminile, își atârnă jacheta în cuierul de lângă ușă și porni cele două cuptoare industriale

așezate pe peretele din spate. Asistenta ei, Lisa Herman, avea să ajungă aici la șapte jumătate și începeau să coacă fursecurile.

Următoarea jumătate de oră trecu repede, Hannah fiind ocupată să toace, să topească, să măsoare și să amestece ingredientele. Învățând din greșeli, descoperise că fursecurile ei erau mai gustoase dacă se limita la porții pe care le putea frământa cu mâna. Rețetele ei erau originale, elaborate în bucătăria mamei ei când era adolescentă. Delores considera coptul prăjiturilor o corvoadă și fusese fericită să delege această sarcină fiicei mai mari, astfel încât ea să-și poată dedica toată energia colecționării de antichități. La șapte și zece, Hannah duse în camera de refrigerare ultimul castron cu aluat și își puse ustensilele pe care le folosise în mașina mare de spălat vase. Își atârnă șorțul de lucru, își scoase de pe cap boneta pe care o folosea să-și acopere buclele și se îndreptă spre cofetărie să facă cafeaua.

O ușă batantă ca de restaurant separa bucătăria de cofetărie. Hannah împinse ușa și păși înăuntru, aprinzând lustrele sferice de modă veche pe care le salvase dintr-un atelier de înghețată care se desființase, din orașul învecinat. Se duse la geamurile din față, trase perdelele de creton și privi în lungul străzii principale. Nu se mișca nimic; încă era prea devreme, dar Hannah știa că în mai puțin de o oră scaunele care înconjurau măsuțele mici și rotunde din magazinul ei aveau să fie ocupate de clienți. The Cookie Jar era un adevărat loc de întâlnire pentru localnici, un loc preferat în care să stai la taifas, să-ți organizezi ziua în timp ce bei cafea tare din căni grele și albe și mănânci fursecuri proaspete, proaspăt scoase din cuptor.

Cafetiera din inox străluci intens, iar Hannah zâmbi când o umplu cu apă și măsură cafeaua. Lisa o lustruise ieri, redându-i frumusețea de odinioară. Lisa era o adevărată binecuvântare când venea vorba despre administrarea cafenelei și a bucătăriei. Observa ce trebuia făcut, făcea totul fără să întrebe și venise chiar cu câteva idei de fursecuri pe care Hannah le adăugase în arhiva ei. Era mare păcat că Lisa nu-și folosise bursa pentru a merge mai departe la colegiu, dar tatăl ei, Jack Herman, suferea de Alzheimer, așa că Lisa decise să rămână acasă și să aibă grijă de el.

Hannah scoase trei ouă din frigiderul din spatele tejghelei și le puse întregi, cu coajă cu tot, în vasul cu cafeaua măcinată. Apoi le sparse cu o lingură mare și adăugă un praf de sare. După ce amestecă ouăle, cojile și cafeaua, Hannah turnă tot conținutul în coșul aparatului de cafea, curățând cu grijă pereții vasului și apăsând apoi butonul de pornit.

Câteva minute mai târziu, cafeaua începu să se filtreze, iar Hannah adulmecă aerul încântată. Nimic nu mirosea mai bine decât cafeaua proaspăt infuzată, iar toată lumea din Lake Eden spunea că ea avea cea mai bună cafea. Hannah își legă la spate șorțul drăguț din creton pe care îl purta când servea clienții și se strecură înapoi printre ușile batante ca să-i dea instrucțiunile Lisei. Hannah o întâmpină pe Lisa cu zâmbetul pe buze.

– Să faci mai întâi fursecurile crocante cu chipsuri de ciocolată, Lisa.

– Sunt deja în cuptor, Hannah.

Lisa își ridică privirea de pe suprafața de lucru din inox, unde lua cu un porționator aluatul și așeza sferele perfect rotunde într-un castronel plin cu zahăr. Avea doar nouăsprezece ani, era cu zece ani mai mică decât Hannah, și silueta ei mignonă era înfășurată complet în șorțul ei de brutar.

– Acum fac fursecurile sfărâmicioase cu melasă pentru Festivalul Cercetașilor.

Hannah o angajase inițial pe Lisa ca ospătăriță, dar nu îi luase mult să observe că Lisa era capabilă să facă mult mai mult decât să toarne cafea și să servească fursecuri. După prima săptămână, Hannah o trecu pe Lisa de la jumătate de normă la normă întreagă și o învăță să facă prăjituri. Acum se ocupau împreună de afacere, ca echipă.

– Cum se simte tatăl tău astăzi?

Vocea lui Hannah era plină de compasiune.

– Are o zi bună. Lisa puse tava cu fursecuri sfărâmicioase cu melasă necoapte în cuptor. Domnul Drevlow îl duce la o întâlnire a grupului Seniorilor de la Mântuitorul Sfânt Luteran.

– Dar credeam că familia ta e catolică.

– Suntem, dar tata nu-și amintește asta. În plus, nu văd de ce i-ar strica un prânz cu luteranii.

– Nici eu. Și îi prinde bine să iasă și să întâlnească prieteni.

– Exact asta i-am spus și eu părintelui Coultas. Dacă Dumnezeu i-a dat lui tata Alzheimer, El trebuie să înțeleagă când tata uită de ce biserică aparține.

Lisa se îndreptă spre cuptor, opri ceasul și scoase tava cu fursecuri crocante cu chipsuri de ciocolată.

– Le aduc cum se răcesc.

– Mulțumesc.

Hannah se întoarse din nou prin ușa batantă și o descuie pe cea de la stradă a cafenelei. Răsuci semnul cu „Închis“ pe partea cu „Deschis“ și

verifică la casă dacă era destul mărunțiș pentru rest. Tocmai așezase coșulețe mici cu pachețele de zahăr și îndulcitor când un Volvo verde-închis, ultimul model, opri pe locul de parcare din fața ușii.

Hannah se încruntă când se deschise portiera șoferului și din mașină coborî sora ei mijlocie, Andrea. Arăta minunat, într-un sacou de tweed verde, cu guler din blană artificială și cu o croială perfectă. Părul blond îi era adunat într-un coc în vârful capului, de parcă tocmai cobora din paginile unei reviste de modă. Deși toate prietenele lui Hannah îi repetau cu insistență că era suficient de drăguță, simplul fapt că locuia în același oraș cu Andrea o făcea pe Hannah să se simtă mereu extrem de ștearsă și nesofisticată.

Andrea se măritase cu Bill Todd, adjunctul șerifului din Winnetka County, imediat după ce absolvise liceul. Aveau o fetiță, Tracey, care împlinise patru ani cu o lună în urmă. Bill era un tată bun în orele în care nu era la sediul poliției, dar Andrea nu era făcută să fie mamă casnică. Când Tracey împlinise doar șase luni, Andrea hotărâse că aveau nevoie de două surse de venit și se angajase agent la Agenția Imobiliară Lake Eden.

Clopoțelul de la ușă sună, iar Andrea dădu buzna în magazin, odată cu vântul rece al toamnei, trăgând-o de mână după ea pe Tracey.

– Slavă Domnului că ești aici, Hannah! Am o vizionare de proprietate și am întârziat la programarea de la Cut’n Curl.

– E doar ora opt, Andrea. Hannah o luă în brațe pe Tracey și o așeză pe un scaun înalt lângă tejghea, apoi se duse la frigider să îi aducă un pahar cu lapte. Bertie nu deschide decât la nouă.

– Știu, dar mi-a zis că vine mai repede pentru mine. Prezint astăzi vechea fermă Peterson. Dacă o vând, pot să comand covoare noi pentru dormitorul mare.

– Ferma Peterson? Hannah se întoarse și o privi insistent pe sora ei, șocată de veste. Cine ar vrea să cumpere ruina aia?

– Nu e o ruină, Hannah. Are nevoie doar de câteva reparații. Și cumpărătorul meu, domnul Harris, are suficienți bani să o transforme într-un adevărat punct de atracție.

– Dar de ce?

Hannah era pe bună dreptate nedumerită. Ferma Peterson era nelocuită de douăzeci de ani. Pe acolo se dăduse cu bicicleta când era copilă și nu era decât o clădire veche, pe două niveluri, cu mai multe hectare de teren

năpădit de buruieni, care se învecina cu fabrica de produse lactate Cozy Cow. Cumpărătorul tău trebuie să fie nebun să vrea să o cumpere. Terenul acela nu face practic doi bani. Bătrânul Peterson a încercat ani la rând să îl cultive, dar singurul lucru pe care l-a putut crește cu succes au fost pietrele.

Andrea își îndreptă gulerul de la jachetă.

– Clientul cunoaște lucrurile astea, Hannah, și nu îi pasă. Nu îl interesează decât casa. Structura ei este bună și are o vedere frumoasă spre lac.

– E fix în mijlocul unei văgăuni, Andrea. Vezi lacul doar de sus, de pe acoperiș. Ce are de gând clientul tău? Să se urce pe scară de fiecare dată când vrea să se bucure de priveliște?

– Nu chiar, dar totul se reduce la același lucru. Mi-a spus că vrea să mai adauge un nivel și să transforme proprietatea într-o fermă-hobby.

– Fermă-hobby?

– Adică o a doua casă la țară pentru oamenii de la oraș care vor să fie fermieri, dar fără să facă toată munca. O să angajeze un fermier din zonă să aibă grijă de animale și să lucreze pământul.

– Înțeleg, răspunse Hannah, stăpânindu-se să nu izbucnească în râs.

Conform propriei definiții, Andrea era o soție ca hobby și o mamă ca hobby. Sora ei angajase o localnică să-i facă acasă curățenie și mâncare și plătea guvernante și îngrijitoare care să se ocupe de Tracey.

– Hannah, ai tu grijă de Tracey cât sunt eu ocupată? Andrea părea agitată. Știu că poate fi o pacoste mică, dar e numai pentru o oră. Kiddie Korner se deschide abia la nouă.

Hannah se gândi să-i spună vreo două de la obraz surorii ei. Avea o afacere de condus, iar magazinul ei nu era loc de joacă pentru copii. Însă o singură privire spre chipul plin de speranță al lui Tracey o făcu să se răzgândească.

– Fă ce ai de făcut, Andrea. Tracey poate să mă ajute aici până când va trebui să plece la grădiniță.

– Îți mulțumesc, Hannah. Andrea se întoarse și porni spre ușă. Știam că pot conta pe tine.

– Chiar pot să te ajut, mătușă Hannah? întrebă Tracey cu vocea ei blândă de copil, iar Hannah îi zâmbi, asigurând-o că da.

– Da, sigur că poți. Am nevoie de cineva care să fie degustătorul meu oficial. Lisa tocmai a copt o tavă de fursecuri crocante cu chipsuri de

ciocolată și trebuie să știu dacă sunt suficient de gustoase ca să le servesc clienților mei.

– Ai spus cumva *ciocolată*? Andrea se întoarse din ușă ca să-i arunce o privire încruntată lui Hannah. Tracey nu are voie ciocolată. Devine hiperactivă.

Hannah încuviință din cap, dar îi aruncă lui Tracey o privire complice.

– O să țin minte, Andrea.

– Ne vedem mai târziu, Tracey, spuse Andrea trimițându-i o bezea fiicei sale. Să nu-i dai prea multă bătaie de cap mătușii Hannah, bine?

Tracey așteptă până când se închise ușa în urma mamei sale, apoi se întoarse spre Hannah.

– Mătușă Hannah, ce înseamnă hiperactivă?

– E un alt cuvânt care descrie ce fac copiii atunci când se distrează și se simt bine.

Hannah ieși de după tejghea și o ridică pe Tracey de pe scau-nul înalt.

– Vino, scumpa mea. Să mergem în spate și să verificăm fursecurile crocante cu chipsuri de ciocolată, să vedem dacă s-au răcit suficient cât să le poți gusta.

Lisa tocmai punea în cuptor o tavă nouă cu fursecuri când intrară Hannah şi Tracey. O îmbrățișă pe Tracey, îi întinse un fursec de pe tava care era pe grătar la răcit și se întoarse încruntându-se spre Hannah.

– Ron nu a venit încă? Crezi că e bolnav?

– Doar să fie ceva subit. Hannah aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Era opt și un sfert, iar Ron întârziase aproape patruzeci și cinci de minute. L-am văzut acum două ore când am trecut cu mașina pe lângă fabrica de produse lactate și părea să fie în regulă.

– Și eu l-am văzut, mătușă Hannah, spuse Tracey și o trase pe Hannah de mânecă.

– L-ai văzut? Când s-a întâmplat asta, Tracey?

– Camioneta cu văcuțe a trecut când eu așteptam în fața biroului de imobiliare. Domnul LaSalle mi-a făcut cu mâna și a zâmbit ciudat. Apoi a ieșit Andrea cu actele și am venit la tine.

Hannah o privi surprinsă pe nepoata ei.

– Andrea?

– Nu-i mai place să îi spun mami, pentru că este o etichetă, iar ea urăște etichetele, se strădui Tracey să explice cât mai bine. Trebuie să-i spun

Andrea, așa cum îi spune toată lumea.

Hannah oftă. Poate era momentul să aibă o discuție cu sora ei despre responsabilitățile unei mame.

– Tracey, ești sigură că ai văzut camioneta Cozy Cow?

– Da, mătușă Hannah. Părul blond al lui Tracey sălta în sus și în jos, în timp ce dădea din cap cu aplomb. A întors la colț la tine și a intrat pe străduță. Apoi am auzit că a scos o bubuitură tare, la fel ca mașina lui tati. Știu că s-a auzit de la camioneta cu văcuțe, pentru că nu mai era nici o mașină pe drum.

Hannah știu exact la ce se referise Tracey. Fordul vechi al lui Bill era paradit rău de tot și dădea rateuri de fiecare dată când ridica piciorul de pe accelerație.

– Probabil că Ron meșterește ceva la mașină. O să mă duc să văd.

– Pot să vin și eu cu tine, mătușă Hannah?

– Rămâi cu mine, Tracey, spuse Lisa înainte ca Hannah să apuce să răspundă. Ascultăm împreună când sună clopoțelul și servim clienții care intră în magazin.

Tracey păru încântată.

– Pot să le aduc fursecurile, Lisa? Ca o chelneriță adevărată?

– Categoric, dar trebuie să rămână secretul nostru. Nu am vrea ca tatăl tău să ne salte pentru că exploatăm copiii și îi punem să muncească.

– Ce înseamnă să „ne salte“, Lisa? Și de ce ar face tata asta?

Hannah începu să râdă în timp ce luă pe ea jacheta și ascultă explicațiile Lisei. Tracey avea întrebări despre orice și o înnebunea pe Andrea. Hannah încercase să îi explice surorii ei că o minte curioasă este un semn de inteligență, dar Andrea nu avea răbdarea necesară să se descurce cu fiica ei deșteaptă, în vârstă de patru ani.

Când Hannah deschise ușa și ieși, se trezi întâmpinată de o pală puternică de vânt care o luă prin surprindere și aproape o dărâmă. Închise bine ușa după ea, își protejă ochii de vântul puternic și porni spre capătul aleii, uitându-se cu atenție în jur. Camioneta pentru livrări a lui Ron era parcată pieziș, la intrarea pe străduță, blocând accesul în ambele direcții. Portiera de la șofer era parțial deschisă, iar picioarele lui Ron atârnau în afară.

Hannah se apropie, presupunând că Ron se întinsese pe scaun ca să lucreze la firele de sub bord. Nu vru să îl ia prin surprindere și să îl facă să se lovească la cap, așa că se opri la câțiva metri de mașină și strigă.

– Salutare, Ron. Vrei să dau telefon după o mașină de remorcare cu platformă?

Ron nu răspunse. Vântul șuiera cu putere pe străduță, zdrăngănind capacele de metal ale tomberoanelor de gunoi, așa că poate nu o auzise. Hannah se apropie mai mult, strigă încă o dată și ocoli portiera ca să arunce o privire în camionetă.

Priveliștea care o întâmpină o făcu să se tragă repede înapoi și să înghită în sec. Ron LaSalle, eroul fotbalului local, zăcea întins cu fața în sus pe scaunul camionetei pentru livrări. Boneta lui albă era pe jos, foile cu comenzi prinse pe clipboard fluturau în vânt, iar una dintre pungile cu fursecuri de la Hannah era deschisă pe scaun. Peste tot erau împrăștiate fursecuri crocante cu chipsuri de ciocolată, iar Hannah făcu ochii mari când își dădu seama că el ținea încă un fursec în mână.

Apoi își mută privirea și, în momentul acela, o zări: gaura oribilă, încercuită de arsuri de praf de pușcă, exact în mijlocul bluzei de la uniforma Cozy Cow a lui Ron. Ron LaSalle fusese împușcat mortal.

Formă scurtă pentru Chevrolet

Borcanul cu fursecuri

Eden Lake, în original

În Statele Unite ale Americii se sărbătorește în prima luni din septembrie

Pescărușii

Vikingii

Capitolul 2

Nu era chiar modul ideal în care Hannah ar fi preferat să-și atragă clientela nouă, dar faptul că găsise corpul lui Ron prinsese bine afacerii sale. The Cookie Jar era ticsit de clienți. Unii dintre ei stăteau chiar în picioare în timp ce-și ronțăiau fursecurile, iar fiecare voia să-i știe părerea despre ce i se întâmplase lui Ron LaSalle.

Hannah își ridică privirea când sună clopoțelul și intră Andrea.

Părea gata să omoare pe cineva de furioasă ce era, iar Hannah oftă.

– Trebuie să vorbim! Andrea trecu repede pe după tejghea și o prinse de braț. Acum, Hannah!

– Nu pot să vorbesc acum cu tine, Andrea. Am clienți.

– Hiene, mai bine zis! șopti Andrea, uitându-se la oamenii din jur, care le priveau curioși.

Zâmbi discret, mai bine zis își curbă abia perceptibil buzele într-o tentativă ce nu ar fi păcălit pe nimeni de sinceritatea ei, și o strânse mai zdravăn de braț pe Hannah.

– Cheam-o pe Lisa să se ocupe de clienți și ia o pauză. E important, Hannah!

Hannah dădu din cap. Andrea părea întoarsă pe dos rău de tot.

– Bine. Du-te și roag-o pe Lisa să vină aici și o să vin și eu în spate, în bucătărie.

Schimbul la tejghea se făcu rapid și, când se duse în bucătărie, Hannah o găsi pe sora ei cocoțată pe un scaun la insula de lucru din mijlocul încăperii. Andrea se uita fix la cuptoare, de parcă văzuse un urs grizzly care hiberna, iar Hannah se îngrijoră.

– E ceva în neregulă cu cuptoarele?

– Nu chiar. Lisa a zis că urmează să sune ceasul și că atunci trebuie scoase fursecurile. Știi că eu nu fac prăjituri, Hannah.

– Lasă că mă ocup eu. Hannah zâmbi și îi întinse surorii ei o cutie mică de carton cu suc. Aceasta s-ar fi simțit mai în largul ei într-o țară străină decât într-o bucătărie. Eforturile culinare ale Andreei erau mereu soldate cu dezastre. Până să se se reîntoarcă la serviciu și să angajeze pe cineva care să gătească, familia Todd nu mâncase nimic altceva decât mâncare făcută la microunde.

Hannah luă rapid o pereche de mănuși de bucătărie și scoase tăvile din cuptor. Puse în loc altele cu fursecuri cu ovăz și stafide pe care Lisa le pregătise și își trase un scaun lângă sora ei, la insula de lucru.

– Ce s-a întâmplat, Andrea?

– E vorba despre Tracey. Janice Cox tocmai mi-a trimis un mesaj pe pager de la Kiddie Korner. Zice că Tracey le spune tuturor colegilor ei că a văzut cadavrul lui Ron.

– Așa e. L-a văzut.

– Cum ai putut să faci așa ceva, Hannah?

Andrea păru să se simtă extrem de trădată. Tracey este impresionabilă, ca mine. Este posibil ca acest lucru să îi marcheze spiritul pe viață.

Hannah întinse mâna, deschise cutia de suc de portocale și puse paiul înăuntru.

– Ia o înghițitură, Andrea. Pari slăbită. Și încearcă să te relaxezi.

– Cum aș putea să mă relaxez când tu mi-ai expus fiica victimei unei crime?

– Nu eu am expus-o. Bill a făcut-o. Iar ceea ce a văzut Tracey a fost de fapt sacul de plastic. Îl puneau în mașina legistului când el a venit să o ducă la grădiniță.

– Deci nu l-a *văzut*, de fapt, pe Ron.

– Doar dacă nu are cumva vedere cu raze X. Îl poți întreba și pe Bill. E încă pe străduță, marchează locul crimei.

– O să vorbesc cu el mai târziu. Andrea luă o înghițitură de suc de portocale și îi mai reveni puțin culoarea în obraji. Îmi pare rău, Hannah. Ar fi trebuit să știu că nu ai fi făcut nimic care să o rănească pe Tracey. Uneori am impresia că ai fi o mamă mai bună decât mine.

Hannah își mușcă limba. Nu era momentul să îi dea lecții Andreei despre cum să-și crească fiica.

– Tracey te iubește.

– Știu, dar nu am în sânge să fiu mamă. De aceea am angajat cele mai bune guvernante pe care le-am găsit și m-am întors la serviciu. Am crezut că, dacă am o carieră adevărată, asta o să-i facă mândri de mine pe Bill și pe Tracey, dar nu se întâmplă așa cum am sperat că o să fie.

Hannah dădu din cap, dându-și seama de adevăratul motiv nedezvăluit al sincerității neobișnuite a surorii ei.

– Vânzarea nu a ieșit?

– Nu. A decis că proprietatea nu era potrivită pentru el. Și când m-am oferit să-i arăt și alte proprietăți scoase la vânzare, nici măcar nu a vrut să le viziteze. Chiar mi-am dorit covorul acela, Hannah. Era minunat, iar dormitorul ar fi arătat cu totul altfel cu el.

– Data viitoare, Andrea. Hannah o îmbărbătă cu un zâmbet. Ești un om bun de vânzări.

– Nu suficient de bun încât să-l conving pe domnul Harris. De obicei, miros de la o poștă un nehotărât care doar se uită fără să aibă nici o intenție să cumpere, dar încep să cred că nici nu l-a interesat să cumpere vechea fermă Peterson.

Hannah se ridică să-i ofere un fursec crocant cu fulgi de ciocolată care era cald încă, proaspăt scos din cuptor. Andreei îi plăcuseră întotdeauna fursecurile cu ciocolată, iar Hannah își propuse să nu uite să-i reamintească lui Bill să nu pomenească faptul că Ron le mânca exact înainte să moară.

– Mănâncă asta, Andrea. Te vei simți mai bine dacă mănânci puțină ciocolată.

– Poate că da. Andrea luă o înghițitură și zâmbi ușor. Îmi plac la nebunie fursecurile astea, Hannah. Îți mai amintești când mi le-ai făcut pentru prima dată?

– Îmi amintesc, răspunse Hannah zâmbind.

Era o zi ploioasă de septembrie, iar Andrea rămăsese după ore la școală pentru selecțiile pentru majorete. Pentru că niciodată nu fusese aleasă o majoretă din primul an în echipa universității, Hannah nu-și făcuse mari speranțe că Andrea va reuși, așa că se grăbise să plece repede de la școală spre casă și să facă niște fursecuri de ovăz cu fulgi de ciocolată pentru sora ei, sperând că așa avea să mai îndulcească dezamăgirea Andreei, dar nu se asigurase că avea toate ingredientele înainte să facă aluatul. Vasul cu ovăz era gol, așa că Hannah zdrobise pentru a-l înlocui niște fulgi de porumb. Fursecurile care ieșiră fuseseră grozave, Andrea reușise să intre în echipa de

majorete, iar de atunci n-a mai contenit să laude, entuziasmată, fursecurile crocante cu chipsuri de ciocolată ale lui Hannah.

– Presupun că nu aveai cum să-ți dai seama cu adevărat că nu intenționa să cumpere. Andrea mai luă o înghițitură din fursec și oftă. A *părut* să fie un cumpărător serios. Chiar și Al Percy a crezut asta. Vreau să spun că nici măcar nu a fost nevoie să-l chemăm, el a fost cel care ne-a căutat!

Hannah își dădu seama că Andreei i-ar prinde bine să vorbească despre dezamăgirea ei.

– Acum cât timp s-a întâmplat asta?

– Acum trei săptămâni, într-o marți. A spus că îi place casa tare mult, că are un aer de istorie. L-am dus înăuntru și a fost și mai impresionat.

– Dar nu ai reușit să-i faci o ofertă?

– Nu, mi-a spus că trebuie să rezolve mai întâi niște detalii. M-am gândit că nu e decât o scuză, așa că am renunțat la el. Uneori, oamenilor nu le place să spună nu și îți oferă niște scuze jalnice. Chiar nu am crezut că o să mă mai caute, dar m-a sunat săptămâna trecută și mi-a zis că e încă interesat.

Hannah hotărî că e momentul pentru puțină consolare, ca de la soră la soră.

– Poate chiar voia să cumpere, dar nu și-a permis.

– Nu cred. Mi-a spus că banii nu sunt o problemă, că a decis că nu i se potrivește. Apoi a urcat grăbit în mașina închiriată și a plecat.

– Avea o mașină închiriată?

– Da, spunea că nu vrea să-și strice Jaguarul pe drumuri neasfaltate. Dacă mă întrebi pe mine, nici nu cred că are Jaguar. Dacă mai întâlnesc vreodată un bărbat care poartă perucă, nu o să cred o iotă din ce spune! Un bărbat care minte că are păr, o să mintă despre orice.

Hannah începu să râdă și se îndreptă spre cuptor să scoată fursecurile cu ovăz și stafide. Când se întoarse, sora ei se ridicase deja să plece.

– Trebuie să fug, anunță Andrea. Mama mi-a zis că doamna Robbins se gândește să se mute într-un apartament pentru seniori de la Lakeview Senior Apartments. M-am gândit să-i fac o vizită, să văd dacă o conving să îi scot eu la vânzare proprietatea.

Hannah se simți imediat mai bine. Andrea păru să-și fi redobândit încrederea în sine.

– Trec să-l salut pe Bill și să văd dacă o poate lua el pe Tracey de la grădiniță. Și cred că ar trebui să caut ceva să-i duc doamnei Robbins. Nu prea e frumos să te duci în vizită la vecini cu mâna goală.
– Ia și astea. Sunt preferatele ei.
Hannah umplu una dintre pungile ei speciale pentru fursecuri cu șase fursecuri sfărâmicioase cu melasă. Pungile arătau ca niște sacoșe de cumpărături în miniatură, cu mânere roșii și numele The Cookie Jar imprimat cu auriu pe partea din față.
– E tare drăguț din partea ta, zise Andrea cu recunoștință. Nu o spun destul de des, dar ești o soră extraordinară. Nu știu ce aș fi făcut dacă nu te-ai fi întors când a murit tata. Mama era pierdută, iar Michelle nu știa ce să mai facă. Am fost tot un du-te vino, dar Tracey era doar un bebeluș și nu mai puteam continua așa. Nu mă puteam gândi decât să te sun și să te implor să vii acasă, să ne ajuți.
Hannah o îmbrățișă rapid pe Andrea.
– Ai făcut ce trebuia. Eu sunt sora mai mare, iar tu, practic, erai proaspăt căsătorită. Era responsabilitatea mea să ajut.
– Dar uneori chiar mă simt vinovată că te-am chemat. Tu aveai viața ta și ai renunțat la ea pentru noi.
Hannah se întoarse repede, să-și ascundă ochii care i se umeziseră brusc. Poate fusese un lucru bun pentru Andrea că pierduse o vânzare. Nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare.
– Nu trebuie să te simți vinovată, Andrea. Întoarcerea mea acasă nu a fost un sacrificiu. Aveam îndoieli legate de predat și chiar îmi doream să fac ceva diferit.
– Dar erai atât de aproape să-ți termini doctoratul! Puteai deja să fii profesor universitar la o universitate bună.
– Poate. Hannah ridică din umeri, acceptând punctul de vedere. Dar să fac dulciuri e mult mai interesant decât să predau despre pentametrul iambic sau să fiu prinsă într-o ședință îngrozitor de plictisitoare a cadrelor didactice. Și știi cât de mult iubesc cofetăria The Cookie Jar.
– Deci ești fericită aici, în Lake Eden?
– Afacerea merge grozav, am unde să stau și nu trebuie să locuiesc împreună cu mama. Ce ar putea fi mai bine de atât?
– Cam așa e, mai ales partea cu nu trebuie să locuiești cu mama. Dar cum rămâne cu iubirea?

– Nu întinde coarda, Andrea, o avertiză Hannah din priviri.
– Dacă apare bărbatul potrivit, e grozav. Dacă nu, e bine și așa. Sunt cât se poate de mulțumită să trăiesc de una singură.
– Bine, dacă ești sigură.
Andrea păru să răsufle foarte ușurată în timp ce se îndrepta spre ușă.
– Sunt sigură. Mult noroc cu doamna Robbins.
– Voi avea nevoie. Andrea se întoarse zâmbind larg. Dacă începe să se laude cu fiul ei, medicul, probabil că o să-mi vină să vomit.
Hannah știu exact la ce se referise sora ei. Doamna Robbins venise în cofetăria ei săptămâna trecută și perorase numai laude la adresa fiului ei, medicul. Potrivit mamei sale, dr. Jerry Robbins era pe punctul să descopere remediul pentru scleroză multiplă, cancer și răceala obișnuită, toate dintr-o singură lovitură.
– Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Hannah.
Bill își vârî capul pe ușa cafenelei și îi făcu semn.
– Sigur, Bill.
Hannah îi întinse șorțul Lisei. Luă rapid două căni cu cafea tare și îl urmă în camera din spate. În timp ce mergeau, admiră cât de bine îi venea cămașa cafenie de la uniformă pe umerii lați. Bill fusese și el fotbalist în liceu, niciodată atât de celebru ca Ron LaSalle, dar îl ajutase să câștige câteva meciuri. Acum, talia îi era ceva mai groasă, după atâtea gogoși glazurate cu ciocolată de la magazinul din drumul său spre sediul poliției, dar încă era un bărbat chipeș.
– Îți mulțumesc pentru cafea, Hannah.
Bill se trânti pe un scaun și-ți făcu mâna căuș în jurul cănii de cafea.
– Se face tot mai frig afară.
– Îmi dau seama. Ești chiar vânăt la față. Ai găsit ceva?
– Nu prea multe. Geamul de pe partea șoferului era deschis. Probabil că Ron a tras pe dreapta și a coborât geamul ca să vorbească cu ucigașul său.
Hannah se gândi puțin la asta.
– Nu ar fi deschis geamul dacă ar fi crezut că este în pericol.
– Probabil că nu, aprobă Bill. Indiferent cine a fost, l-a luat complet pe nepregătite.
– Ai suspecți?
– Nu încă. Iar dacă nu putem să găsim un martor, singurul indiciu pe care îl avem este glonțul. O să îl trimit la balistică imediat după autopsie.

Hannah făcu o grimasă când auzi de autopsie. Ca să nu se mai gândească cum doctorul Knight avea să-l deschidă pe Ron cu bisturiul, puse o altă întrebare.

– Nu trebuie să spui nimănui că atunci când a murit mânca un fursec de-al meu, nu-i așa? S-ar putea să nu le facă plăcere oamenilor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nici o problemă. Bill păru să se amuze pentru prima dată în dimineața aceea. Fursecurile tale nu au nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Ron a fost împușcat.

– Mi-aș fi dorit să-l găsesc mai repede, Bill. Aș fi putut chema ambulanța.

– Nu ar fi folosit la nimic. Părea că glonțul l-a nimerit în inimă. Nu voi ști sigur până când doctorul nu termină ce are de făcut, dar cred că a murit pe loc.

– Asta e bine. Hannah clătină din cap, dar apoi își dădu sea-ma de ceea ce spusese. Adică *nu* e bine, dar mă bucur că s-a terminat repede.

Bill își deschise carnețelul.

– Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat în dimineața aceasta, Hannah, chiar dacă nu crezi că e important.

– Am înțeles.

Hannah așteptă ca Bill să-și ia pixul apoi îi povesti totul, de când îl văzuse pentru prima dată pe Ron la fabrica de produse lactate, până în momentul în care îi descoperise cadavrul. Îi spuse lui Bill ora exactă când ieșise pe ușa din spate a cafenelei și ora la care se întorsese ca să sune la biroul șerifului.

– Ești un martor bun, o lăudă Bill. Asta e tot?

– Cred că Tracey s-ar putea să fie ultima persoană care l-a văzut pe Ron în viață. Mi-a zis că o aștepta pe Andrea care lua niște hârtii din biroul agenției imobiliare când Ron a trecut pe lângă ea cu camioneta. I-a făcut cu mâna, iar el i-a răspuns, apoi l-a privit cum a luat-o pe după colțul magazinului meu. Cred că asta s-a întâmplat în jur de opt, fiindcă Andrea și Tracey au intrat în cofetărie exact după ce am deschis și…

Hannah se opri brusc și se încruntă.

– Ce e, Hannah? Bill luă din nou pixul în mână. Tocmai ți-a venit o idee, nu-i așa?

– Da. Dacă Tracey l-a văzut pe Ron la opt, el era deja cu douăzeci și cinci de minute în întârziere față de program.

– De unde știi asta?

– Ron trebuia să fie aici la opt fără douăzeci și cinci. Face livrarea la școală, apoi vine direct aici. Sunt pe ruta lui de când am deschis cofetăria și nu a întârziat nici măcar un minut.
– De aceea ai ieșit pe străduță să te uiți după camioneta lui?
– Nu chiar. Am crezut că i s-a stricat. Tracey a spus că a auzit cum mașina lui a dat rateu imediat ce a cotit…
Hannah se opri în mijlocul propoziției și făcu ochii mari, șocată.
– Tracey a auzit împușcătura, Bill. A crezut că a fost un rateu al mașinii, dar cu siguranță a auzit focul de armă care l-a omorât pe Ron!
Bill strânse din buze, iar Hannah știu la ce se gândea. Era în-spăimântător să te gândești că Tracey fusese atât de aproape de locul unei crime.
– Ar trebui să mă duc la fabrica de produse lactate și să-i spun lui Max Turner ce s-a întâmplat, zise el.
– Max nu e acolo. Ron mi-a spus că urma să plece în dimineața aceasta la Convenția producătorilor de unt din trei state. E în Wisconsin și cred că durează o săptămână. În locul tău, aș vorbi cu Betty Jackson. Este secretara lui Max și o să știe cum să dea de el.
– Bună idee. Bill bău cafeaua până la ultima înghițitură și puse cana jos. Cazul acesta este foarte important pentru mine, Hannah. Săptămâna trecută am luat testul pentru detectivi, iar șeriful Grant mi-a spus că eu răspund de tot ceea ce se întâmplă aici.
– Deci, ai fost promovat?
Hannah dădu să zâmbească.
– Nu încă. Șeriful Grant trebuie să semneze documentul oficial, dar sunt sigur că se va întâmpla asta dacă fac o treabă bună. Promovarea asta e un lucru bun. Voi câștiga mai mulți bani, iar Andrea nu va mai trebui să lucreze.
– Este o veste minunată, Bill. Hannah se bucură sincer pentru el.
– Nu crezi că e greșit să folosesc moartea lui Ron ca trambulină pentru promovarea mea?
– Absolut deloc. Hannah dădu din cap. Cineva trebuie să-l prindă pe ucigașul lui Ron. Dacă tu ești cel care o face și ești promovat, nu înseamnă decât că ai primit ceea ce meriți.
– Nu spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine?
– Eu? La mine, ce-i în gușă, și-n căpușă, mai ales atunci când este ceva important. Ar trebui să știi asta deja!

Bill zâmbi larg, relaxându-se puțin.

– Ai dreptate. Așa cum spune și Andrea, tactul nu este unul dintre punctele tale forte.

– Adevărat.

Hannah acceptă cu un zâmbet, dar tot simți că împunsătura o duru puțin. Crezu că dăduse dovadă de mult tact cu Andrea de-a lungul timpului. Fuseseră nenumărate ocazii în care ea ar fi putut să o strângă de gât pe sora ei cu dragă inimă, dar nu o făcuse.

– Ar mai fi ceva, Hannah, își drese Bill vocea. Nu-mi face deloc plăcere să te rog asta, dar oamenii au obiceiul să vină să-ți spună tot felul de lucruri și cunoști pe aproape toată lumea din oraș. Mă suni dacă auzi ceva ce crezi că ar trebui să știu?

– Sigur că așa am să fac.

– Mersi. Fii atentă la tot ce vezi și auzi. Dacă ucigașul lui Ron e de-aici din zonă, la un moment dat o să spună sau o să facă ceva ce îl va da de gol. Noi trebuie să fim suficient de deștepți să ne dăm seama.

Hannah încuviință din cap. Apoi observă că privirea lui Bill se lipise de tăvile cu fursecuri cu ovăz și stafide și se ridică să-i umple o pungă.

– Să nu le mănânci pe toate odată, Bill. O să faci colăcei în jurul taliei.

După ce plecă Bill, Hannah se gândi la ce-i spusese.

Andrea avea dreptate. Nu avea deloc tact. O persoană cu tact nu ar fi pomenit despre colăceii din jurul taliei lui Bill. Nu era treaba ei să-l critice pe soțul surorii sale.

Hannah trecu prin ușile batante ca să își reia locul în spatele tejghelei și își dădu seama că tocmai comisese o infracțiune mult mai serioasă, una împotriva surorii ei. Îi promisese lui Bill că o să-l ajute să rezolve un caz de crimă care, în final, ar putea-o lăsa pe sora ei fără slujbă.

Fursecuri crocante cu fulgi de ciocolată

Preîncălziţi cuptorul la 190˚ C, grătarul pe poziţia de mijloc

227 grame unt *(puţin mai mult de un pachet de unt, topit)*
200 grame zahăr alb
220 grame zahăr brun
2 linguriţe bicarbonat de sodiu
1 linguriţă sare
2 linguriţe vanilie
2 ouă bătute *(le puteţi bate cu furculiţa)*
312 grame făină *(necernută)*
150 grame fulgi de porumb *(îi zdrobiţi cu mâna)*
170 sau 340 de grame de chipsuri de ciocolată

Topiţi untul, adăugaţi cele două tipuri de zahăr și amestecaţi. Adăugaţi bicarbonatul, sarea, vanilia și ouăle bătute. Amestecaţi bine. Apoi adăugaţi făina și o încorporaţi. Adăugaţi fulgii de porumb zdrobiţi și fulgii de ciocolată și amestecaţi totul bine.

Formaţi din aluat, cu ajutorul palmelor, biluţe de mărimea unei nuci și puneţi-le pe o tavă pentru biscuiţi dată cu grăsime. Încap 12 bucăţi într-o tavă de dimensiuni standard. Apăsaţi-le ușor cu o spatulă dată cu făină sau cu grăsime. Coaceţi la 190 de grade, timp de 8 până la 10 minute.

Lăsaţi-le la răcit în tavă pentru 2 minute, apoi mutaţi-le pe un grătar din metal până când se răcesc complet. *(Grătarul de metal este important… le face crocante.)*

Cantitate: 80–100 de bucăţi, depinde de mărimea fursecurilor.

(Aceste fursecuri au fost preferatele Andreei încă din liceu)

Observaţia lui Hannah: Dacă fursecurile se împrăștie prea mult cât sunt în cuptor, reduceţi temperatura la 170° C și nu le mai presaţi înainte să le daţi la cuptor.

Capitolul 3

– Asta e tot, Lisa. Sunt gata de plecare.

Hannah închise portbagajul mașinii și o ocoli ca să se urce la volan.

– Ar trebui să fiu înapoi cel mai târziu pe la patru.

Lisa dădu din cap, întinzându-i lui Hannah o cutie cu lămâi care fuseseră spălate până când și ultimul microb suficient de curajos să aterizeze pe suprafața lor își luase îngrozit tălpășița.

– Vrei să iei niște zahăr în plus, în cazul în care toată lumea o să se înghesuie să ia o limonadă?

– O să împrumut de la cantina școlii dacă am nevoie. Edna nu pleacă decât la trei și jumătate.

După ce Lisa intră înapoi în magazin, Hannah dădu cu spatele spre străduță și porni spre liceul Jordan. Acesta fusese denumit după primul primar din Lake Eden, Ezekiel Jordan, dar ea bănuia că majoritatea elevilor credeau că școala lor purta numele celui care jucase baschet profesionist.

Liceul Jordan și școala generală Washington erau două clădiri diferite, legate de un coridor cu covoare și cu geamuri termopane prin care se vedea curtea. Cele două școli aveau în comun amfiteatrul și cantina, ca să reducă costurile, și era un singur director. Echipa de întreținere era formată din patru oameni: doi lucrau la întreținerea clădirii, iar ceilalți doi erau responsabili cu activitățile din curte și de pe terenurile de sport.

Complexul școlar Lake Eden funcționa foarte bine. Pentru că școala generală și liceul erau unite, frații și surorile mai mari puteau întotdeauna să-și ducă frații mai mici acasă cu mașina dacă se întâmpla ca aceștia să se îmbolnăvească sau puteau veni în grabă ca să liniștească un pici de grădiniță mult prea speriat, căruia îi era dor de mami și de tati. Acest aranjament oferea și un avantaj liceenilor de la Jordan. Cei din ultimii ani care doreau să devină învățători sau profesori erau încurajați ca în timpul lor liber să facă voluntariat ca asistenți la clasă. Grație acestei pregătiri

timpurii, nenumărați absolvenți de liceu se reîntorseseră în Lake Eden și acceptaseră să fie profesori la școală.

În timp ce coti pe Third Street și trecu pe lângă mica piațetă rezervată activităților de agrement pentru familii, Hannah își dădu seama că în parcul Lake Eden nu se juca nici un copil. Lanțurile leagănelor erau absolut nemișcate, călușeii erau acoperiți încă de frunzele multicolore care căzuseră de dimineață și, deși temperatura urcase până la opt grade, așa cum se anunțase, nu văzu copii cu triciclete care să pedaleze pe trotuarul ce înconjura locul de joacă.

Pe moment, lui Hannah i se păru straniu. Era genul de vreme pentru care se ruga orice mamă. Dar își aminti apoi ce se întâmplase în dimineața aceea și înțelese de ce parcul era gol. Un criminal umbla liber prin Lake Eden. Părinții îngrijorați își țineau copiii în case, în afara oricărui pericol.

Pe Gull Avenue, mașini înșirate de-a lungul trotuarului așteptau cu motoarele pornite. Șirul de mașini se întindea pe trei străzi, în zona complexului școlar, blocând accesul la străduțele laterale și hidranți cu o totală lipsă de respect față de regulile de parcare. Hannah trecu pe lângă părinții îngrijorați care așteptau să sune clopoțelul pentru sfârșitul orelor și, când se apropie de școală, observă că Herb Beeseman, cu mașina lui de patrulare proaspăt spălată și dată cu ceară, era parcat pe diagonală, în fața intrării. Nu dădea amenzi pentru contravențiile care se petreceau chiar sub nasul lui, așa că Hannah bănui că dăduse prioritate siguranței copiilor din Lake Eden, nu umplerii cuferelor administrației locale.

Hannah întinse mâna în spatele ei, între scaune, de unde scoase o pungută de fursecuri sfărâmicioase cu melasă. Avea întotdeauna la ea mai multe pungute cu fursecuri pentru astfel de momente. Parcă apoi lângă mașina de poliție a lui Herb și își coborî geamul.

– Salut, Herb. Mă duc să duc dulciuri pentru Festivalul Cercetașilor. E în regulă dacă las mașina în zonă?

– Sigur, Hannah, răspunse Herb, cu ochii pe punguța cu fursecuri din mâna ei. Doar să parchezi legal. Fursecurile acelea sunt pentru mine?

Hannah îi întinse punguța.

– Faci o treabă grozavă că îi protejezi pe copiii aceștia. Sunt sigură că părinții își sunt recunoscători.

– Mersi. Herb păru încântat de compliment. Mama ta mă mai urăște pentru amenda pe care i-am dat-o?

– Nu aș spune că te *urăște*, Herb. Hannah consideră că nu era momentul să îl pună la curent pe Herb cu modul în care vorbise mama ei despre el. Dar e încă puțin deranjată.
– Regret că a trebuit să o fac, Hannah. Îmi place de mama ta, dar nu pot lăsa oamenii să încalce limita de viteză în oraș.
– Înțeleg și cred că și mama înțelege asta. Doar că încă nu vrea să recunoască. Hannah zâmbi larg. Măcar ceva bun tot a ieșit din faptul că i-ai dat amenda aceea.
– Ce anume?
– Nu mai încearcă să mă cupleze cu tine.
Hannah începu să chicotească, în timp ce plecă mai departe cu mașina. Judecând după expresia surprinsă a lui Herb, acesta nici măcar nu-și închipuise vreodată că mama ei se gândise că i-ar fi putut fi ginere.

Poarta mare care separa parcarea profesorilor de curtea școlii era deschisă, iar Hannah intră. În timp ce conducea printre rândurile de mașini parcate, remarcă absența vădită a autoturismelor noi sau scumpe. Meseria de profesor nu oferea salarii suficient de mari ca să-ți permiți ceva de lux, iar Hannah se gândi că era păcat. Ceva nu era deloc în regulă într-un sistem în care un profesor putea câștiga mai mulți bani dacă întorcea hamburgeri pe plită într-un lanț de fast-food.
Banda de asfalt de lângă ușa din spate a cantinei era presărată cu avertismente. Hannah ridică unul pe care era scris: ESTE INTERZISĂ PARCAREA ÎN ORICE ÎMPREJURARE. DIN ORDINUL SERVICIULUI PARCĂRI DIN LAKE EDEN. Cu litere mai mici, scria că cei care ignoră acest ordin vor suporta toate rigorile legii, dar Herb era singurul angajat al Serviciului Parcări din Lake Eden și păzea intrarea din față. Hannah nu se simți vinovată că încălca un regulament de parcare. Era în întârziere și trebuia să-și descarce proviziile. În mai puțin de zece minute, o hoardă de Cercetași lihniți de foame aveau să ceară în cor fursecuri și limonadă.
În clipa în care Hannah opri mașina, Edna Ferguson deschise ușa de la bucătărie. Era o femeie mignonă, cam de cincizeci de ani care o întâmpină cu zâmbetul pe buze.

– Bună, Hannah. Mă întrebam când o să ajungi. Ai nevoie de ajutor ca să descarci?

– Mersi, Edna. Hannah îi întinse o cutie cu produse pe care să o ducă înăuntru. Cercetașii nu au ajuns încă, nu-i așa?

Edna clătină din capul acoperit cu plasă pentru păr.

– Domnul Purvis a solicitat adunarea tuturor elevilor și sunt încă în Sala de festivități. Dacă nu au venit părinții după ei, vrea ca elevii să plece acasă în grupuri.

Hannah dădu din cap, ridicând o cutie mare cu fursecuri pe care le împachetase Lisa, și o urmă pe Edna în bucătăria școlii. Când intră în sala spațioasă cu blaturi de lucru lungi cât pereții și cu aparate uriașe, Hannah se întrebă cum ar fi fost să fii ultimul copil din grup. Ai fi plecat împreună cu ceilalți, simțindu-te în siguranță datorită numărului mare de copii, dar, unul câte unul, prietenii tăi aveau să o șteargă și să se ducă la casele lor. După ce și ultimul pleca, tu aveai să mergi singur restul drumului, sperând și rugându-te ca ucigașul să nu pândească din tufișuri.

– Nu a suferit, nu-i așa, Hannah?

Hannah lăsă jos cutia și se întoarse spre Edna.

– Poftim?

– Ron. M-am gândit la asta toată ziua. Era un băiat atât de bun! Dacă tot i-a venit sorocul, sper că a fost rapid și fără durere.

Hannah nu era de părere că toți oamenii mor la un termen predestinat. O astfel de viziune semăna prea mult cu cumpărarea unui bilet de loterie în ideea că e rândul tău să câștigi marele premiu.

– Bill crede că a fost instantanee.

– Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători pentru asta. Și când te gândești că a fost aici, cu doar câteva minute înainte să fie ucis! Numai gândul acesta îți dă fiori!

Hannah își puse lămâile pe unul dintre tocătoarele Ednei și începu să le taie în felii subțiri ca foaia de hârtie.

– Deci, Ron a făcut livrarea azi-dimineață?

– Bineînțeles. Băiatul nu a ratat nici o zi. Era foarte conștiincios și se mândrea cu munca lui.

Hannah ținu minte această bârfă picantă și o adăugă la celelalte informații pe care reușise să le adune. Ron umpluse frigiderul liceului Jordan, dacă-ți vine să crezi.

– L-ai văzut de dimineață?
– Nu. Nu mă văd niciodată cu el. Eu nu vin până la opt, iar el era deja de mult plecat. Dar camera de refrigerare a fost aprovizionată.
Hannah despachetă vasul mare de plastic pentru punci și i-l dădu Ednei. Pe cel din sticlă nu-l folosea decât la evenimente elegante, cum ar fi nunțile sau balurile de absolvire. Ridică apoi termosul uriaș cu limonadă și vasul cu feliile de lămâie pe care le tăiase și o luă înainte, spre zona principală a cantinei.
O masă fusese deja pregătită pentru băuturile răcoritoare și era acoperită cu o față de masă de hârtie albastră, iar în capătul unei alte mese, acoperite cu o față de masă de același fel, se afla o cutie de carton.
– Gil a venit să aranjeze aici când a avut liber, spuse Edna. Mi-a zis să-ți spun că o să aducă o piesă decorativă făcută din baloane.
– Bine, o să las loc pentru ea.
Hannah îi făcu semn Ednei să pună jos vasul pentru punci. Apoi deschise termosul și începu să toarne limonada în bol.
– Nu ai observat nimic neobișnuit după ce a plecat Ron din bucătărie?
– Nu știu ce să zic. Ce e în cuburile astea de gheață, Hannah? Par tulburi.
– Sunt făcute din limonadă, așa că nu o vor dilua când se vor topi. Fac la fel cu orice punci pe care îl prepar.
Hannah termină de transferat limonada și aranjă feliile de lămâie la suprafață ca să plutească. Când se trase un pas în spate ca să admire efectul, observă că Edna se încruntase.
– Crezi că e nevoie de mai multe felii de lămâie?
– Nu. Artă foarte profesionist. Doar că mă gândeam la Ron.
– Nu ești singura. Vino, Edna, trebuie să despachetez fursecurile.
Edna o urmă în bucătărie și exclamă când Hannah deschise capacul cutiei.
– Ia te uită ce e aici! Arată tare drăguț, Hannah.
– Și eu cred la fel. Hannah începu să zâmbească în timp ce aranja fursecurile pe o tavă. Lisa le decorase cu poșul cu logoul Cercetașilor și le glazurase cu galben și albastru. Lisa Herman le-a decorat. Devine expertă cu cornetul și cu șprițul.
– Lisa este foarte talentată. Jur că fata asta poate să facă tot ce-și pune în minte. Păcat că a trebuit să renunțe la facultate pentru a-și îngriji tatăl.
– Așa e. Frații și surorile mai mari au vrut să îl interneze într-un azil, dar Lisa nu a crezut că este corect să facă asta. Hannah îi întinse Ednei o cutie

cu farfurioare albastre din hârtie cu șervețele aurii și cu pahare din plastic de culoare albastră. Tu ia astea, eu aduc fursecurile.

Nu dură mult să aranjeze farfurioarele, paharele și șervețelele pe masă. După ce pregătiră totul, se întoarseră în bucătărie să bea o cafea. Stăteau la masa pătrată din lemn care era în colțul bucătăriei și îi așteptau pe cercetași, când Edna oftă din tot sufletul.

– Tare rău îmi pare, atât.

– De Ron, vrei să spui?

– Da. Sărmanul băiat se spetea de-a dreptul cu toate drumurile pe care le făcea. Muncea șaizeci de ore pe săptămână, iar Max nu plătește orele suplimentare. Îi cam ajunsese.

– Ți-a zis Ron asta?

Edna dădu din cap.

– Betty Jackson mi-a zis. Era acolo când Ron l-a rugat pe Max să îi dea un asistent. Asta se întâmpla acum mai bine de șase luni, dar Max a fost prea cărpănos ca să mai pună pe cineva pe statul de plată.

Hannah știa asta. Max Turner avea reputația că-și mânca de sub unghii până când urla de durere. Pentru cineva despre care se spunea că avea bani să facă și focul cu ei, nu trăia așa.

Max avea o mașină nouă, dar era singurul lucru mai scump pe care îl avea. Locuia încă împreună cu părinții, în casa veche din spatele fermei de lapte Cozy Cow. O reparase puțin, dar fusese necesar să facă asta. S-ar fi prăbușit peste el altfel.

– Cred că e păcat că Ron a murit când, în sfârșit, a primit un asistent.

– Ron avea asistent? Hannah se întoarse spre Edna, surprinsă. De unde știi asta?

– Am pus deoparte un borcan cu nes pentru Ron. Mereu îi plăcea să bea ceva care să-l încălzească după ce ieșea din camera de refrigerare. Când am venit, dimineață, erau *două* căni de cafea pe blatul de bucătărie, așa că mi-am închipuit că, în sfârșit, avea un asistent. Dar nu m-aș fi gândit niciodată că Max ar angaja o femeie!

Hannah simți cum adrenalina începu să-i pompeze în vene. Era posibil ca noua asistentă a lui Ron să fi fost de față când acesta a fost omorât.

– Ești sigură că asistenta lui Ron era o femeie?

– Erau urme de ruj pe cană. Cred că era tânără, pentru că era un roz puternic, iar culoarea aceea nu se potrivește deloc cuiva de vârsta noastră.

Hannah se cam zbârli că fusese pusă la grămadă într-o categorie de femei cu douăzeci de ani mai în vârstă decât avea ea. O bătu oarecum gândul să-i reamintească Ednei lucrul acesta, dar nu ar fi avut nici un rost.

– Ai spălat cănile, Edna?

– Nu. Le-am aruncat la gunoi.

– Le-ai aruncat la *gunoi*?

Edna începu să râdă când văzu figura perplexă a lui Hannah.

– Erau de unică folosință.

– Ar putea fi dovadă, o informă Hannah, iar râsul Ednei se topi pe buze. Bill se ocupă de caz și trebuie să le vadă.

Hannah se întoarse și porni spre coșul de gunoi de lângă chiuvetă, dar înainte să înceapă să scotocească în el, Edna o opri.

– Domnul Hodges mi-a golit coșul de gunoi imediat după prânz. Îmi pare tare rău, Hannah. Nu le aruncam dacă aș fi știut că sunt importante.

Hannah își dădu seama că fusese nepoliticoasă.

– Nu-i nimic. Spune-mi doar ce face domnul Hodges cu gunoiul.

– Îl aruncă în tomberonul mare și portocaliu din parcare. Cineva o să trebuiască să scormonească prin el înainte să fie ridicat.

– La ce oră se întâmplă asta?

– Pe la cinci.

Hannah mormăi o înjurătură în sinea ei. Nu putea să stea cu mâinile-n sân și să lase gunoierii să ridice o dovadă importantă. Avea să încerce să dea de Bill, dar, dacă el nu ajungea aici când se termina festivalul, trebuia să scotocească singură prin pungile de gunoi.

– Ai făcut o treabă grozavă, Hannah! zise, bătând-o prietenește pe umăr, Gil Surma, conducătorul departamentului de Cercetași și consilier al liceului Jordan. E bine că ai adus fursecuri în plus. Nu m-aș fi gândit niciodată că optsprezece băieți ar putea mânca optzeci de fursecuri.

– Asta înseamnă mai puțin de cinci bucăți pentru fiecare și sunt băieți în creștere. M-am gândit că, dacă tot fac catering pentru un banchet al Cercetașilor, ar trebui să fiu la înălțimea motto-ului lor.

Trecură câteva clipe până când lui Gil îi pică fisa. Sub privirile lui Hannah, colțurile ochilor lui începură să se încrețească și chicoti.

– „Fii pregătit“, vrei să spui? O treabă tare deșteaptă.

Hannah zâmbi și duse în bucătărie vasul de punci. Când se întoarse, Gil era încă acolo.

– Nu e nevoie să rămâi, Gil. Strâng eu.
– Nu, te ajut. Gil începu să adune paharele și farfuriile de plastic și le aruncă la gunoi. Hannah?
– Da, Gil.
Hannah se opri să se uite la el. Gil era serios.
– Tu l-ai găsit pe Ron, nu-i așa?
Hannah oftă. Toată lumea cu care se întâlnea voia să afle câte ceva despre Ron. Încet, încet devenise o celebritate locală, dar se simțea mizerabil că fusese catapultată în centrul atenției din cauza uciderii lui Ron.
– Da, Gil. Eu l-am găsit.
– Cred că a fost tare neplăcut.
– Nu pot să spun că a fost plăcut.
– Știi, mă gândeam… e groaznic că a trebuit să treci prin asta și poate că o să vrei să vorbești cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat. Ușa biroului meu e mereu deschisă pentru tine, Hannah. Și o să fac tot ce pot să te ajut să treci peste asta.
Hannah ar fi vrut să-i spună că nu are nevoie de psiholog. Și chiar dacă ar fi avut, un consilier de la liceul Jordan, care trebuia să se ocupe de probleme de inimă albastră provocate de acnee și de lipsa întâlnirilor de sâmbătă seara, nu ar fi fost psihiatrul pe care l-ar fi ales. Dar apoi își reaminti că promisese să se poarte cu mai mult tact, așa că trase aer în piept, gata să spună o minciună printre dinți.
– Îți mulțumesc că te-ai oferit, Gil. Dacă o să am nevoie să vorbesc cu cineva, tu vei fi primul la care voi apela.
Edna plecase deja când Hannah termină de împachetat lucrurile și burduși portbagajul cu ele. Încercă să-l sune pe Bill de mai multe ori, dar i se spuse că Bill era pe teren și nu putea fi sunat. Hannah aruncă o privire la ceas.
Îi promisese Lisei că avea să se întoarcă până la patru și nu mai avea decât cinci minute ca să ajungă la timp. Dar era mai important să găsească cana cu urme de ruj decât să se întoarcă la The Cookie Jar la ora stabilită.
Hannah își privi cea mai bună pereche de pantaloni largi asortați la puloverul pe care îl purta. Pregătise mâncarea, urmând să o livreze la petrecerea primarului din seara aceea, și plănuise să poarte tocmai acel compleu.
Ținuta din tricot era de o culoare bej-deschis, dar se spăla. Oftând din greu la gândul maldărului de rufe pe care avea să-l spele când ajungea

acasă, Hannah își suflecă mânecile și porni spre tomberon, luându-și inima în dinți să se lupte cu resturile de la cantină care o așteptau.

Tomberonul era uriaș. Hannah strâmbă din nas când simți mirosul greu care se degaja din pubela de metal și bombăni printre dinți.

Gura containerului îi ajungea mai sus de subraț și-i era imposibil să ridice toate pungile de plastic ca să le examineze. Bombănind din nou, de data aceasta într-un limbaj mult mai colorat, Hannah se îndreptă spre Suburbanul ei și îl aduse până în buza tomberonului. Se cățără apoi pe capota de culoarea mărului caramelizat și se întinse spre tomberon să scoată prima pungă de gunoi.

Prima ei încercare aduse la iveală șervețele mototolite, bile de pudding de caramel și grămezi de ceva maroniu care părea să fie friptură de vită. Măcar află ce mâncaseră elevii la amiază. Hannah era pe punctul să salte cel de-al doilea sac când își aminti că în coșul din bucătărie era o pungă de gunoi mai mică, de culoare verde. Se întinse peste capotă și ridică sacii negri unul câte unul, trăgându-i într-o parte. Aproape de fund – ar fi trebuit să știe că o să fie la fund –, văzu un sac verde.

Cu toate că se aplecă în față cât putu de mult, încât toată partea de sus a corpului atârna pe marginea tomberonului, vârfurile degetelor tot erau la șapte centimetri de capătul sacului de plastic. Hannah oftă, apoi făcu ceea ce ar fi făcut orice băgăreață și detectiv amator pasionat. Se răsuci și-și atârnă picioarele pe marginea pubelei de metal, trase adânc aer în piept și se lăsă să alunece în adâncurile tomberonului.

Acum, se afla înăuntru, era ușor să ia punga verde de gunoi. Mai greu era să iasă din tomberon. Hannah trebui să pună sacii de gunoi unul peste celălalt, asemenea unei scări moi și alunecoase. Una dintre pungi se sparse sub greutatea ei și scoase un geamăt când pantofii i se scufundară într-o mocirlă de tocăniță. În momentul în care ieși din adâncurile rău mirositoare și se trase înapoi pe capota mașinii ei Suburban, Hannah știu că mirosea la fel de rău pe cât arăta.

– Bill îmi e dator cu vârf și îndesat pentru asta, bombăni Hannah în timp ce dezlegă punga verde de plastic și începu să scotocească înăuntru.

După mai multe ambalaje de hârtie pentru pâine și o groază de mucuri de țigară ilicite, dădu peste două căni de polistiren.

– V-am găsit! exclamă Hannah plină de bucurie.

Dădu să înhațe cănile, când își aminti că detectivii din filmele de pe marele și de pe micul ecran foloseau mereu mănuși de protecție și pungușe pentru dovezi. Nu ar fi vrut să mânjească eventualele amprente care ar fi putut fi pe paharul cu urme de ruj. Pentru că Hannah nu obișnuia să aibă la ea mănuși sau punguțe pentru dovezi atunci când făcea catering, se mulțumi să-și tragă peste o mână un ambalaj de pâine, luă cele două căni și le depozită într-un alt ambalaj de pâine.

Dovada fiind acum în siguranță, Hannah se lăsă să alunece de pe capota mașinii ei și se urcă la volan. În momentul în care porni motorul și plecă din parcarea școlii se simți oarecum caraghioasă din cauza precauției sale exagerate.

Era nebunie adevărată să se poarte ca un detectiv din filme. Mai avea puțin și începea să creadă că prefixul tuturor telefoanelor din țară era cinci-cinci-cinci.

Capitolul 4

Lisa umplea o pungă cu fursecuri sandviș cu unt de arahide și făcu ochii cât cepele când Hannah dădu buzna pe ușa din spate.

– Hannah! Ce s-a…?

– Nu mă întreba. O să fac un duș scurt.

– Dar a venit Bill și vrea să vorbească cu tine.

Hannah se duse repede în baie și-și iți capul pe ușă.

– Unde e?

– Afară, în față. E la tejghea cât pun la pachet comanda pentru doamna Jessup.

– Dă-i o cană de cafea și trimite-l aici în spate. Ies imediat după ce mă îmbrac.

Imediat cum închise ușa de la baie în urma ei, Hannah scoase de pe ea hainele mizerabile și le îndesă în coșul de rufe. Apoi se urcă în micul separeu din metal pe care Al Percy îl numise „bonus la pachet“ când îi arătase clădirea și dădu drumul la apă. Mai folosise dușul o dată, când i se spărsese în brațe o pungă de douăzeci și cinci de kilograme de făină în timp ce se opintea să o așeze pe blatul de lucru.

Dușul ei era într-adevăr mic și înghesuit, dar funcționa. După ce se spălă cât de bine putu în acel spațiu strâmt, opri apa și ieși, ștergându-se cu prosopul în timp-record.

Se îmbrăcă cu un rând de haine de rezervă pe care îl păstra pentru urgențe: o pereche de blugi vechi, roși în spate, și un tricou Minnesota Vikings, a cărui culoare pălise din mov regal într-un gri șters. Literele verzale aurii se deterioraseră și ajunseseră o mâzgălitură care se cojea, dar măcar nu mai mirosea a mâncare ce intrase în putrefacție. După ce-și trecu pieptenul cu dinți rari prin părul roșcat și încrețit, se încălță cu o pereche de tenișî pe care nu-i mai purtase de când căzuse pentru ultima dată în capcana obiceiului „joggingul e bun pentru sănătatea ta“ și deschise ușa.

Bill ședea pe un scaun înalt, la blatul de lucru. Pe suprafața care, de altfel, strălucea de curățenie erau firimituri, așa că Hannah bănui că Lisa îl ținuse probabil ocupat cu niște fursecuri, ca să nu-și piardă prea repede răbdarea.

– Da' știu că nu te-ai grăbit, comentă Bill. Lisa mi-a spus că miroseai mai rău decât cerșetorul care se învârte pe lângă Red Owl. Ce s-a întâmplat?

– Te ajutam. Edna Ferguson mi-a spus că Max a angajat o femeie asistentă pentru Ron. Am luat paharele de cafea pe care le-au folosit de dimineață.

Bill o privi nedumerit.

– Dar Ron nu avea nici un asistent. Am întrebat-o pe Betty despre asta. Dacă a fost vreo femeie cu Ron de dimineață, nu era angajată la fabrica de produse lactate. Edna nu a recunoscut-o?

– Edna nu a văzut-o. Ron și femeia aceasta au plecat înainte să ajungă ea la serviciu.

– Stai puțin. Bill ridică mâinile. Dacă Edna nu a văzut-o pe această femeie, atunci cum a știut de ea?

– Paharele. Edna lăsa mereu pentru Ron un borcan cu nes, iar în dimineața aceasta a observat că pe blat erau două pahare. Unul dintre ele avea o urmă de ruj pe margine și așa a știut că Ron a fost cu o femeie. Le-am luat, sunt chiar acolo lângă mașina de spălat vase, în ambalajul de pâine.

– De ce le-a păstrat Edna?

Bill păru nedumerit când se ridică să ia cănile.

– Nu a făcut-o. Le-am scos eu din tomberonul cantinei. Erau chiar la fund și a trebuit să intru în gunoi să le scot.

– De aceea miroseai ca un cerșetor?

– Exact. Hannah tresări când Bill desfăcu ambalajul să scoată cănile. Nu le atinge, Bill. M-am chinuit mult să salvez eventualele amprente.

Sprâncenele lui Bill se arcuiră brusc și rămase înmărmurit. Îi privi chipul serios, apoi începu să râdă.

– Laboratorul nu poate să ia amprentele de pe genul acesta de căni. Suprafața este prea aspră.

– Știam că nu ar fi trebuit să mă cațăr în tomberonul acela! oftă Hannah cu năduf. Ce zici de ruj? Poți să faci ceva cu el?

– E posibil, dacă nu e o nuanță răspândită, pe care o poartă jumătate din femeile din Lake Eden.

– Nu e. Hannah era foarte sigură pe ea. Majoritatea femeilor arată groaznic cu roz tare pe buze.

– De unde știi? Nu te-am văzut niciodată cu ruj.

– Adevărat, dar Andrea a cumpărat mai demult o nuanță asemănătoare și îi stătea oribil. A avut toate nuanțele care există, așa că mă gândesc că asta nu are cum să aibă foarte mult succes.

– Ai dreptate. Bill începu să zâmbească. Ai făcut o treabă bună, Hannah.

Hannah se bucură de compliment, dar apoi începu să se gândească cum să se organizeze ca să o găsească pe femeia din Lake Eden care avea acea nuanță de ruj.

– Ce ai de gând să faci, Bill? Să verifici toate toaletele pentru dame din oraș?

– Sper că nu se va ajunge la asta. O să încep cu raioanele de cosmetică, să văd dacă au rujul acela. Indiferent cine este, l-a cumpărat de undeva. Asta se numește muncă de teren, Hannah, și voi avea nevoie de ajutorul tău. Poate că nu știi foarte multe despre rujuri, dar sigur cunoști mai multe decât mine.

Hannah oftă. I se părea mult mai interesant să privească vopseaua uscându-se pe pereți decât să meargă prin raioanele de cosmetică sau să facă muncă de teren.

– *Ai de gând* să mă ajuți, nu-i așa?

– Sigur că da. Îmi pare rău că nu sunt mai entuziasmată, dar cotrobăitul prin gunoi mi-a cam venit de hac.

– Data viitoare, sună-mă și o fac eu. Am o salopetă în mașină și sunt obișnuit cu astfel de lucruri.

– Dar te-am sunat. Chiar ți-am lăsat mesaj, dar nu mi-ai răspuns la timp. Și pentru că Edna mi-a zis că la cinci serviciul de salubrizare golește tomberonul, m-am gândit că mai bine o fac eu.

Bill întinse mâna și o bătu pe spate.

– Ai fi un detectiv bun, Hannah. Intratul tău în gunoi ne-a pus la dispoziție singurul indiciu pe care-l avem.

Rhonda Scharf, cu corpul ei rotofei, de vârsta a doua, învelit într-un pulover de angora albastru-deschis, care i-ar fi venit bine la vreo cincisprezece kilograme în minus, se aplecă deasupra tejghelei acoperite cu sticlă a drogheriei de cartier din Lake Eden ca să se zgâiască la pata de ruj

roz de pe cana albă de polistiren. Rhonda avea o privire încruntată, care îi coborâse colțurile buzelor rujate exagerat, iar genele, mult prea lungi, mult prea dese și mult prea negre ca să fie adevărate, fâlfâiră în semn de dezgust.

– Nuanța aceasta nu e din magazinul meu. Nici moartă nu aș vinde un asemenea produs!

Bill îi împinse mai aproape pachetul.

– Mai uită-te o dată, Rhonda. Trebuie să fim siguri.

– M-am uitat. Rhonda împinse înapoi pachetul. Eu fac toate comenzile și nu am adus niciodată produse de la firma aceea și nici culoarea.

– Ești absolut sigură, Rhonda?

Rhonda scutură din cap, părul precum cărbunele mișcându-i-se lin dintr-o parte în alta. Șuvițele de păr se mișcară împreună, ca și cum ar fi fost lipite unele de celelalte, așa că Hannah bănui că Rhonda avea cu siguranță un discount generos pentru fixativ.

– Vezi cum s-a întins? Rhonda împunse punga cu o unghie lungă, dată cu ojă. Nu vând nici un ruj care se întinde așa, iar firmele de la care cumpăr nu produc asemenea nuanțe de prost gust.

Hannah își ridică privirea din broșurile cu culori pe care i le dăduse Rhonda. Bunica ei îi spusese mereu că prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet și intenționa să se folosească de această veche vorbă înțeleaptă.

– Chiar avem nevoie de ajutorul tău, Rhonda. Ești singura expertă în cosmetice din Lake Eden.

– Atunci de ce te-ai dus și la CostMart? Știu că ai fost, Hannah. M-a sunat Cheryl Coombs și mi-a zis.

– Bineînțeles că am fost, recunoscu Hannah. Am fost la toate raioanele de cosmetică din oraș. Dar te-am lăsat la urmă pentru că i-am spus lui Bill că, dintre toți, tu știi cele mai multe lucruri despre rujuri. Machiajul tău este întotdeauna perfect.

Rhonda se aranjă cu cochetărie, aruncându-i lui Bill o privire piezișă, care, fără îndoială, fusese jucăușă. Pentru că Rhonda se apropia de cincizeci de ani, iar Bill nu sărbătorise încă treizeci, Hannah se gândi că bârfele pe care i le spusese mama ei despre Rhonda și despre șoferul de la serviciul de curierat ar putea să nu fie chiar atât de ridicole pe cât le crezuse ea.

– O să ajut cu ce pot, surâse Rhonda cam afectat, fixându-l pe Bill cu ochii cu lentile de contact violet. Ce vrei să știi?

Hannah oftă, amintindu-și din nou zicala cu mierea și cu muștele.

– Dacă ai vrea să cumperi un ruj ca acesta de pe cană… și știu că tu nu ai face așa ceva pentru că ai bun-gust… dar dacă ai vrea, unde te-ai duce să-l cumperi?

– Stai puțin să mă gândesc. Rhonda își țuguie buzele perfect conturate. Nici un magazin din oraș nu ar avea la vânzare un asemenea ruj, așa că ar trebui să caut în altă parte. Nu că aș face așa ceva, bineînțeles.

Hannah se grăbi să-i dea dreptate.

– Bineînțeles că nu. Ne închipuim doar scenarii, încercăm să ne dăm seama de unde și-ar fi putut cumpăra rujul persoana care l-a folosit. Îl ajuți pe Bill într-o anchetă foarte importantă, Rhonda, iar el apreciază foarte mult asta.

– Stai puțin. Rhonda miji ochii. Treaba asta are legătură cu uciderea lui Ron LaSalle?

Hannah îl înghionti pe Bill, iar acesta înțelese aluzia că trebuia să preia el discuția. Se aplecă spre ea și își coborî vocea.

– E confidențial, Rhonda. Am venit la tine doar pentru că am știut că putem avea încredere în tine.

– Înțeleg. Rhonda se întinse să-l bată pe mână pe Bill. Dacă aș vrea să cumpăr exact nuanța asta oribilă de ruj, atunci aș merge la Luanne Hanks.

– Luanne Hanks? Hannah era surprinsă. Luanne fusese colegă de clasă cu Michelle, dar trebuise să renunțe la școală când rămăsese însărcinată. Am crezut că Luanne lucra la cafeneaua-restaurant a lui Hal și Rose.

– Așa e.

– Și vând rujuri la cafenea? întrebă Bill.

– Nu, prostuțule.

Rhonda dădu din genele ei nenaturale.

– Luanne lucrează la cafenea în timpul zilei și vinde cosmetice de la Pretty Girl în weekenduri. Am văzut-o cărându-și geanta cu mostre prin oraș.

Bill se trase un pas în spate, gata de plecare.

– Mersi, Rhonda. Ai fost de mare ajutor.

– Ar mai fi ceva, Rhonda. Hannah afișă cea mai serioasă expresie pe față. Bill nu te-a avertizat încă.

Bill se întoarse cu o privire complet inexpresivă, iar Hannah știu că trebuia să continue ea. Se întoarse spre Rhonda și începu să vorbească.

– Rhonda, uite cum stau lucrurile. Bill vrea să nu spui nimic despre întrebările pe care ți le-a pus. Dacă ucigașul lui Ron află că ne-ai ajutat, ai putea fi în pericol. Nu-i așa, Bill?

– Hm… exact!

Bill se prindea mai greu, dar Hannah se gândi că era din cauză că era încă bulversat de tentativa Rhondei de a flirta cu el.

– Să nu sufli o vorbă despre asta, Rhonda. Nu uita că ucigașul lui Ron a comis o crimă groaznică. Nu are nimic de pierdut dacă ucide din nou.

Rhonda se albi atât de tare la față, că Hannah izbuti să vadă locul unde uniformizase fondul de ten. Rhonda merita o sperietură zdravănă pentru că flirtase cu Bill, dar Hannah nu voia să fie responsabilă pentru eventualele pagube în cazul în care Rhonda leșina și se prăbușea peste tejgheaua de sticlă.

– Nu trebuie să te sperii, Rhonda. Hannah întinse mâna ca să o mângâie pe braț și să o liniștească în același timp. Nu a auzit nimeni discuția noastră și ne-am dus la toate magazinele care vând cosmetice din oraș. Lumea știe doar că ne-ai spus că nu vinzi nuanța aceasta de ruj.

– Hannah are dreptate, spuse Bill. Nu ai motive să te alarmezi, Rhonda. Îți voi proteja identitatea, pentru că nu o să trec numele tău în însemnările mele.

– Îți mulțumesc, Bill. Obrajii Rhondei începură să prindă puțină culoare. N-o să suflu un cuvințel despre asta. Jur.

Hannah se declară mulțumită că pe Rhonda nu o s-o ia gura pe dinainte, dar tot era încă palidă.

– După ce ucigașul o să ajungă în spatele gratiilor, Bill va scoate un certificat special pentru merite cetățenești pentru tine. Chiar ai fost de ajutor, Rhonda.

Bill repetă și el ceea ce spusese Hannah și ridică punguța de plastic.

Cu un ultim rămas-bun și un mulțumesc adresat Rhondei, ieșiră din magazin și urcară în mașina de poliție a lui Bill. Se întoarseră la magazinul lui Hannah, iar Bill începu să chicotească.

– Ce s-a întâmplat?

Hannah se întoarse spre el.

– Mă întrebam cum o să scot un certificat pentru merite cetățenești pentru Rhonda când biroul șerifului nu face așa ceva.

– Nici o problemă, îl asigură Hannah. Gil Surma are o groază de certificate în alb pentru cercetașii lui. O să-l rog să-mi dea unul și îl poți completa cu numele Rhondei.

– Nu merge așa. Șeriful Grant nu-și va pune niciodată semnătura pe un premiu născocit.

– Nici nu trebuie. Hannah îi zâmbi. O să rezolvăm acest caz, Bill. Până când o să trebuiască să-i dai certificatul acela Rhondei, o să fii detectiv și o să poți să-l semnezi chiar tu.

Capitolul 5

Hannah își atârnă pantalonii și puloverul pe un umeraș și întinse mâinile să-l prindă pe Moishe înainte ca el să dispară în interiorul cald încă al uscătorului de rufe.

– Nu, nu o să faci asta. Uscătoarele de rufe mănâncă pisici, iar tu cred că ești deja la a noua viață.

Cu Moishe vârât la subraț, împături un prosop cu o singură mână și îl duse pe canapea. În clipa în care îl puse jos, Moishe sări pe el și începu să toarcă.

– Ce mai contează câteva fire de păr de pisică între prieteni? întrebă Hannah, întinzând mâna ca să-l scarpine sub bărbie înainte să se întoarcă să scoată restul hainelor.

Cinci minute mai târziu, era îmbrăcată și gata să plece spre petrecerea de strângere de fonduri a primarului, care avea loc la centrul comunitar.

– Trebuie să plec, Moishe.

Hannah se opri în dreptul canapelei să-i spună la revedere.

– O să-ți deschid televizorul. La ce canal vrei să te uiți, la A&E sau la Animal Planet?

Moishe scutură scurt din coadă, iar Hannah înțelese.

– Bine. O să pun pe A&E. Pe Animal Planet în seara asta e emisiunea cu medicii veterinari și nu-ți place să te uiți la ea.

Nici nu deschise bine televizorul, când sună telefonul.

Făcu un schimb de priviri cu Moishe.

– Ar trebui să nu răspund. Probabil că iar sună mama.

Hannah își ascultă mesajul de întâmpinare: „Salut, sunt Hannah. Nu pot răspunde acum la telefon, dar, dacă lăsați un mesaj, mă bucur să vă sun înapoi. Așteptați bipul.

Se auzi bipul, apoi din difuzor răsună vocea mamei.

– Unde ești, Hannah? Te-am sunat deja de șase ori și nu ești acasă. Sună-mă în secunda în care intri pe ușă. E important!

– Ți se pare și ție că mama e puțin bosumflată? îl întrebă Hannah pe Moishe, zâmbind.

Urechile lui erau lăsate pe spate și pufni iritat la auzul vocii mamei ei. Ea îi mângâie blănița zburlită și îl mai scărpină încă o dată.

– Nu-ți face griji, Moishe. Nu o să vină aici. Tocmai și-a cumpărat o pereche nouă de ciorapi după ce i-ai deșirat-o pe ultima.

Din gâtul lui Moishe se auzi un huruit, un tors profund de motan mulțumit de sine. Evident că era încântat deoarece reușise să o pună pe fugă pe femeia pe care o identificase drept „personajul negativ". Hannah începu să râdă și îi aduse din bucătărie câteva gustări de somon pentru pisici, apoi se grăbi să iasă pe ușă. Trebuia să mai facă o oprire până să ajungă la petrecerea pentru strângere de fonduri a primarului și era în întârziere.

Hannah îi mulțumi încă o dată Lisei în timp ce-și porni mașina, o puse în marșarier și ieși din locul de parcare. Un vecin stătea cu tatăl ei în seara aceea, iar Lisa se oferise să ducă ea dulciurile și termosurile cu cafea la centrul comunitar. Până ajungea Hannah, masa cu aperitive avea să fie pregătită și nu-i mai rămânea decât să zâmbească și să servească.

Se lăsă întunericul, iar Hannah porni farurile.

Ieși din complexul de locuințe și se îndreptă spre sud, pe Old Lake Road, apoi o luă pe vechiul drum de țară care ducea spre casa familiei Hanks.

Îi promisese lui Bill că avea să vorbească în seara aceea cu Luanne, să afle dacă rujul era dintre cele pe care le avea la vânzare. Luanne își terminase tura la cafenea la șase și ar fi trebuit ea la ajungă deja acasă.

Un șir de mesteceni străjuia drumul local 12, coaja lor albă strălucind în lumina farurilor mașinii lui Hannah, în timp ce conducea pe lângă ei. Indienii Sioux foloseau coaja copacilor la canoe. Când Hannah era încă în școala generală, fusese într-o vizită cu clasa la muzeu să vadă o astfel de canoe. Hannah de atunci se gândise că, dacă indienii fuseseră în stare să construiască o canoe cu atâția ani în urmă, ar fi trebuit să-i fie mult mai ușor unei fete să facă una cu ajutorul ustensilelor moderne. Din păcate, mama ei observase peticele fără scoarță de pe mestecenii din curtea din spate. Canoea ei nu reușise să treacă nici măcar de stadiul de proiect înainte ca Hannah să-și ia o săpuneală serioasă din partea lui Delores pentru că încercase să-i omoare mestecenii, plus o bătaie la fund de la tatăl ei pentru că îi șutise cel mai bun briceag.

Lumina farurilor lui Hannah se răsfrânse asupra lucirilor de metal ale unui triunghi reflectorizant ce fusese prins în cuie pe trunchiul unui copac la marginea Bailey Road și încetini ca să ia virajul. Bailey Road era pietruit, deoarece era drum de acces doar pentru trei locuințe. Fraddy Sawyer locuia încă în căsuța mamei sale de pe marginea unei bălți pe care o numiseră Lake Bailey. Era ușor retardat, dar se descurca să trăiască de unul singur și făcea ocazional diferite treburi pentru oamenii din oraș. A doua casă de pe Bailey Road fusese terminată de-abia anul trecut.

Otis Cox și soția sa își construiseră casa în care să se retragă la bătrânețe pe o latură a vechii căsuțe a părinților lui. Spuseseră tuturor din oraș că le plac liniștea și solitudinea, dar Hannah își dădu seama că era mai mult din cauza unei hotărâri din Lake Eden care limita numărul de câini la trei pe domiciliu. Otis și Eleanor erau înnebuniți după câini, iar acum, că locuiau la marginea orașului, puteau adăposti câți câini vagabonzi voiau.

Hannah zâmbi când trecu pe lângă casa liniștită, cu trei dormitoare.

Cele două Ford Explorer asortate ale lui Otis și Eleanor erau pe aleea din fața casei, fiecare dintre ele etalând câte un autocolant nou. Erau inspirate de vechile autocolante cu „I ❤ New York“. Pe ele scria „I ❤ MyDog“.

Ultima locuință rămasă pe Bailey Road, chiar în capătul ei, unde plugurile de zăpadă nu aveau loc să întoarcă, era vechea casă a familiei Hanks. Ned Hanks, tatăl lui Luanne, murise de curând de o boală la rinichi, rezultatul anilor întregi de abuz de alcool.

Acum, că Ned nu mai era, singurii care mai trăiau în casă erau Luanne, mama ei și fetița lui Luanne, Suzie.

În timp ce parcă în fața cabanei cu patru camere, Hannah se gândi la reacția ciudată a lui Luanne față de Bill. Acesta îi spusese că o oprise o dată pe Luanne din cauza unui stop stricat de la mașina veche pe care o conducea, iar ea păruse pur și simplu înfricoșată de el. Hannah nu înțelesese de ce. Bill era un ursuleț mai mare, cu un zâmbet blând, iar o atitudine deloc amenințătoare. Nu avea un strop de răutate în el și toată lumea din Lake Eden știa asta.

Hannah nu o cunoștea pe Luanne atât de bine. O întâlnise de câteva ori, când Michelle o adusese de la școală, și o mai văzuse la cafenea, dar nu schimbaseră mai mult decât câteva cuvinte, de politețe. Cu toate astea, Hannah o admira. Chiar dacă Luanne renunțase la școală în ultimii ani de

liceu, continuase să învețe în timpul sarcinii și trecuse toate echivalările de teste pentru diplomă. Luanne muncea din greu la cafenea, era mereu frumos aranjată, iar acum, că tatăl ei murise, era singurul sprijin pentru mama și fiica ei. Deși existau niște zvonuri, nimeni nu știa cu adevărat cine era tatăl fetiței lui Luanne. Toți care avuseseră tupeul să întrebe direct se aleseseră cu răspunsul absolut politicos „aș prefera să nu spun".

După cum era și de așteptat, Hannah adusese fursecuri. Pusese la pachet o duzină de fursecuri fragede după rețeta bunicii și o luă cu ea când coborî din Suburban. În aerul rece se simțea o aromă de îți lăsa gura apă, iar Hannah o adulmecă cu plăcere. Cineva pregătea cina și mirosea a jambon prăjit și a biscuiți pufoși.

Luanne se arătă vădit surprinsă să o vadă pe Hannah când răspunse ciocănitului la ușă.

– Hannah! Ce faci atât de departe de oraș?

– Trebuie să vorbesc cu tine, Luanne.

Hannah îi întinse pungușa cu fursecuri.

– Ți-am adus niște fursecuri fragede după rețeta bunicii pentru Suzie.

Luanne miji ochii perspicace, iar Hannah nu o învinovăți. Era o străină și, după tot ce pătimise Luanne, era normal să nu mai aibă încredere în oameni.

– Drăguț din partea ta. Lui Suzie îi plac fursecurile. Dar de ce trebuie să vorbești cu mine?

– Este vorba despre ruj. Ai câteva minute?

Luanne ezită o clipă, dar apoi spuse:

– Intră. Așteaptă să servesc cina, iar apoi sunt numai a ta. Eu am mâncat la cafenea.

Hannah intră într-o cameră mare, dreptunghiulară. La un capăt era bucătăria, în mijloc era o masă unde se mânca, iar în celălalt capăt erau o canapea, două scaune și un televizor. Deși încăperea era modestă, strălucea de curățenie, iar două treimi din podea erau acoperite cu mostre de covoare care fuseseră cusute una de cealaltă ca o pătură peticită, drăguță și excentrică.

Doamna Hanks ședea la masă, cu fetița lui Luanne în brațe, și Hannah se îndreptă spre ea.

– Bună ziua, doamnă Hanks. Sunt Hannah Swensen. Luanne a fost colegă de școală cu sora mea mai mică, Michelle.

– Stai jos, Hannah, o invită doamna Hanks, bătând cu palma pe scaunul de lângă ea. Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi. Ai nevoie de un ruj de la Luanne?

Pentru o clipă Hannah a fost șocată, dar își aminti apoi ce spusese la ușă. Doamna Hanks avea auzul bun.

– Așa este.

– De ce nu-i aduci lui Hannah o cană de cafea, scumpa mea? Doamna Hanks îi făcu semn lui Luanne. E tăios frigul afară în seara asta.

Luanne se duse să pună pe masă un platou cu jambon, un castron cu fasole verde și un coș cu biscuiți pufoși.

– Ce zici, Hannah? Vrei puțină cafea?

– Da, dacă e făcută.

– E făcută.

Luanne se întoarse la soba veche cu lemne și umplu o cană din vasul emailat, de culoare albastră, care era în spate. Așeză cana în fața lui Hannah și o întrebă:

– Tot fără zahăr și fără lapte o bei, nu-i așa?

– Într-adevăr. De unde ai știut?

– De la cafenea. Bacșișurile sunt mai generoase dacă îmi amintesc astfel de lucruri. Așteaptă-mă puțin, să o pun pe Suzie în scaunul cu măsuță. Apoi putem să vorbim despre rujul pe care îl dorești.

Luanne o așeză pe fetița ei în scaunul ei înalt și scoase tăblia. Îi dădu un biscuit în mână lui Suzie și începu să râdă când micuța încercă să-l îndese cu totul în guriță.

– Încă nu știe ce înseamnă să mănânci cu bucăți mici.

– Niciodată nu știu la vârsta asta, răspunse Hannah, zâmbind.

Luanne luă biscuitul și îl rupse în bucăți mai mici, cât să bagi o dată în gură. Apoi se întoarse spre mama ei.

– Îi dai tu să mănânce lui Suzie, mama?

– Sigur că da. Vezi-ți de treabă, scumpo. Du-o pe Hannah în spate și arată-i ce ai în valiza cu mostre.

Hannah o urmă pe Luanne într-unul dintre dormitoare. Era zugrăvit în galben-deschis, iar la geamuri erau draperii albe cu franjuri. Pătuțul lui Suzie era lângă perete, iar un pat dublu, despre care Hannah presupuse că era al lui Luanne, se afla lângă celălalt perete.

În colț văzu două coșuri de rufe din plastic cu câteva jucării în fiecare dintre ele. Pe o măsuță erau trei cărți pentru copii, iar Hannah observă o mână de creioane colorate într-o sticlă veche de înălbitor care fusese tăiată ca să fie suport pentru creioane.

– Acela este colțul lui Suzie, explică Luanne, arătând spre mă-suță. Weekendul acesta o să desenez cu șablonul pe perete iepurași albi și albaștri și o să-i vopsesc măsuța în albastru.

Hannah observă că măsuța era mai lungă decât majoritatea măsuțelor pentru copii. Era exact de înălțimea care trebuia pentru un copil mic de vârsta lui Suzie și avea destul loc să se joace.

– Masa aceea e perfectă. Tracey avea una mică, pătrată. Arăta drăguț, dar abia dacă încăpea pe ea o carte de colorat.

– A lui Suzie a fost o măsuță de cafea veche. Tocmai i-am tăiat picioarele. Tot ce mai trebuie să fac e să găsesc ceva să poată folosi pe post de scaun.

Hannah își aminti de lucrurile din garajul surorii sale, toate hainele, jucăriile, mobilierul pentru copii, pe care Tracey nu le mai putea folosi.

– S-ar putea ca Andrea să aibă un scaun pentru Suzie. O să o întreb.

– Nu. Luanne scutură din cap. Știu că ai intenții bune, Hannah, dar nu avem nevoie de acte de caritate. Ne descurcăm foarte bine.

Hannah ar fi trebuit să se gândească că Luanne va fi prea mândră ca să accepte un cadou venit pe nepusă masă. Dar mai existau și alte mijloace și, în timp ce se uita la măsuță, lui Hannah îi veni o idee.

– Crede-mă, nu e vorba despre caritate. Hannah scoase un oftat pe care îl speră cât mai exasperat. I-am promis Andreei că o ajut să facă ordine în garaj weekendul acesta și că o să încarc toate lucrurile lui Tracey de când era mică să le duc la gunoi.

Luanne păru șocată.

– La *gunoi*? Ar trebui să le duci la magazinul care vinde lucruri folosite. Sunt sigură că cineva s-ar bucura să le cumpere la mâna a doua.

– Știu, dar toate lucrurile au fost depozitate câțiva ani, iar Andrea e prea ocupată să le sorteze. Îi e mai ușor să le arunce.

Luanne căzu pe gânduri.

– E păcat când te gândești că toate lucrurile acelea vor fi aruncate. Aș putea să le sortez eu în locul Andreei. Cei de la Helping Hands se bucură mereu când primesc donații.

– Ai face asta? Am putea să aducem toate lucrurile aici și tu le-ai putea sorta, câte o cutie pe rând. Dar trebuie să-mi promiți că o să scoți de acolo tot ce ai putea folosi pentru Suzie. Meriți asta pentru toată munca pe care o vei face.

– Mă bucur să o fac. Luanne păru încântată de idee. Ia loc la măsuța de toaletă, Hannah.

Luanne făcu semn spre o măsuță veche de toaletă care era vopsită într-o nuanță drăguță de albastru. Oglinda era pătată cu urme închise la culoare, care trădau cât era de veche, și pe ea erau aranjate cosmetice Pretty Girl. Un scaun pliant uzat, vopsit în aceeași culoare, era așezat în fața măsuței de toaletă, iar Luanne luă repede de pe el un iepuraș de pluș. După ce Hannah se așeză pe scaun, zâmbi:

– Spuneai că ai nevoie de niște ruj?

– Da, așa e.

Hannah își spuse că nu mințea cu adevărat. Se hotărâse deja să cumpere niște produse cosmetice de la Luanne. O persoană care muncea atât de mult ca să le întrețină și pe mama și pe fiica ei merita ajutorul ei.

– La ce culoare te gândești? întrebă Luanne.

– Culoarea aceasta. Hannah deschise poșeta și scoase de acolo punga în care era cana de polistiren. Ai ceva care să se potrivească cu asta?

Luanne privi îndelung paharul apoi oftă.

– Hannah, nu poți să porți culoarea asta. Nu se potrivește cu părul tău.

– Ah, nu e pentru mine.

Hannah se porni să spună povestea pe care o pregătise. Bill o avertizase să nu pomenească nimic despre investigație, dar Hannah se gândise deja la o alternativă pentru acea restricție.

– Mama e înnebunită după nuanța asta. Mă ajuta ieri să duc gunoiul și a văzut paharul acesta cu urme de ruj. Luanne păru ușurată.

– Deci e pentru mama ta.

– Da. Mi-a zis că a mai avut un ruj asemănător și că nu îl mai găsește aici în oraș. M-am gândit să-i fac o surpriză data viitoare când merg la ea pentru Marțea Carbohidraților.

– Marțea Carbohidraților?

– Așa i-am spus. Iau cina cu mama în fiecare seară de marți, iar ea e înnebunită după dulciuri. Aseară am mâncat friptură de vită hawaiiană cu felii de ananas și cu cartofi dulci caramelizați.

Luanne zâmbi larg.
– Acum înțeleg de ce îi spuneți Marțea Carbohidraților!
– Și nu ai auzit tot. Drept garnitură am avut banane prăjite, iar la desert, tort de nuci cu glazură de ciocolată. Mama și-a pus înghețată pe felia ei.
– Mama ta pare dependentă de zahăr. Oare îl mănâncă direct din pungă?
– Nu m-ar mira. Hannah începu să râdă. Știu că are o rezervă secretă de brownie cu caramel în frigider și un sertar plin cu o jumătate de kilogram de tablete de ciocolată. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că i-a invitat pe Carrie Rhodes și pe fiul ei la cină. Norman e stomatolog.
Luanne îi aruncă o privire șmecheră.
– Am auzit că Norman s-a mutat aici după ce a murit tatăl lui. Mama ta încearcă să te cupleze cu el?
– Bineînțeles că asta încearcă. O știi pe Delores. E disperată să mă mărite și se face luntre și punte să nu-i scape nici un bărbat singur, divorțat sau văduv.
– Și tu nu vrei să te măriți?
– Sunt foarte bine așa cum sunt acum. Poate doar eforturile reunite ale lui Harrison Ford și Sean Connery să mă facă să-mi schimb părerea.
– Și mie la fel, spuse Luanne. Mă bucur sincer că rujul acela nu este pentru tine, Hannah. Nu mi-ar plăcea să ratez o vânzare, dar deja eram decisă să nu te las să pleci de aici purtând o culoare de ruj care nu e potrivită pentru tine. Pentru că ai la păr o nuanță roșcată atât de drăguță, trebuie să alegi dintr-o paletă cu nuanțe mai naturale.
– Dar *ai* un ruj în nuanța aceasta?
– Sigur că da. Și mama ta are dreptate. Sunt singura din Lake Eden care vinde. Se numește „Pink Passion[7]“ și o pun deoparte pentru o doamnă din oraș.
– E nemaipomenit, Luanne. Asta o să mă ajute să câștig puncte în fața mamei. Hannah se simți mândră de ea. Știa de unde provenise rujul acela. Acum tot ce mai trebuia să facă era să o determine pe Luanne să-i spună numele femeii care îl folosea.
– Povestește-mi despre cealaltă femeie care îl folosește. Mama se supără dacă se întâlnește cu cineva care poartă aceeași pălărie sau e îmbrăcată în aceeași rochie. Bănuiesc că se va simți la fel și dacă vede pe cineva cu un ruj ca al ei.

– Ah, asta nu e o problemă. Nu cred că mama ta și Danielle se învârt în aceleași cercuri.

Hannah se concentră pe nume. Singura Danielle pe care o știa era măritată cu Boyd Watson, antrenorul care adusese cele mai multe victorii pentru liceul Jordan.

– Este vorba despre soția antrenorului Watson?

– Exact. Am crezut că mor când l-a comandat prima dată, dar până la urmă îi stă bine cu el. Trebuie să ai părul blond deschis natural ca să te dai cu el. Și părul lui Danielle e atât de blond, aproape că e alb.

– Ești sigură că Danielle Watson este singura femeie din oraș care folosește Pink Passion?

– Sunt sigură. Nimeni altcineva nu îl mai comandă de la mine, iar eu sunt singurul distribuitor Pretty Girl din zonă.

– Mersi, Luanne. Hannah îi era recunoscătoare, mai recunoscătoare decât știa Luanne. Dacă ai un tub de Pink Passion, îl cumpăr.

– Îl am. Stai să îl iau din rezerve. Și dacă tot suntem aici, o să te machiez. Hai să vedem cât de atrăgătoare poți arăta cu fondul de ten potrivit, cu o nuanță drăguță pentru ochi și culoarea perfectă de ruj.

– În regulă, zise Hannah. Ar fi fost nepoliticos să refuze, iar așa mai putea pune întrebări despre Danielle în timp ce Luanne făcea pe cosmeticiana. Danielle comandă multe produse cosmetice de la tine?

Luanne scoase o valiză uriașă cu mostre și o așeză pe o masă, lângă măsuța de toaletă. Era mult mai mare decât o servietă și se deschidea din ambele părți, lăsând la vedere mai multe rânduri de etaje. Primul de sus conținea mostre de tuburi de rujuri, pe al doilea erau flacoane cu fond de ten și fard de obraz, iar al treilea era plin de nuanțe diferite de fard pentru ochi, tuș de ochi și rimel. Borcănele cu ojă erau aranjate jos și mai era o tăviță care se trăgea în afară, unde erau pensule, bețișoare de ureche și bureți.

– Danielle e una dintre cele mai bune cliente ale mele, răspunse Luanne în timp ce scoase un flacon cu fond de ten. Face comandă de produse din gama pentru scenă.

– Face parte din grupul Actorilor din Lake Eden? se referi Hannah la grupul de teatru comunitar care deschisese un teatru cu restaurant în fostul magazin de încălțăminte de pe Main Street.

– Nu cred. Luanne luă mai multe agrafe de păr demodate, din acelea pe care Bertie nu le mai folosise de ani de zile la Cut'n Curl, și îi prinse părul

lui Hannah la spate, ca să-i elibereze fața.
– Să dăm părul acesta la o parte.
– De ce vrea Danielle să folosească machiaj de scenă?
– Are probleme cu tenul. Luanne începu să aplice fondul de ten pe fața lui Hannah. Închide ochii, Hannah. Trebuie să te dau și pe pleoape.
Ascultătoare, Hannah închise ochii, dar continuă să pună întrebări.
– Ce fel de probleme de ten?
– Pete și erupții cutanate. Să nu-i spui că ți-am zis despre asta. Lui Danielle îi e tare jenă din cauza problemelor ei. Mi-a zis că încă îi ies coșuri ca unei adolescente, și nu doar pe față. Are erupții pe partea de sus a brațelor și pe gât.
– Și machiajul de scenă acoperă toate astea?
– La perfecție. Gama de produse de machiaj pentru scenă acoperă aproape orice. Îți mai amintești când Tricia Barthel a avut un ochi vânăt?
– Îhî, se strădui Hannah să răspundă afirmativ fără să deschidă gura.
Luanne tocmai era în procesul de a întinde fondul de ten în dreptul buzei de sus. Își amintea de ochiul vânăt al Triciei. Le spusese tuturor că intrase cu capul într-o ușă, dar Hannah auzise povestea adevărată de la Loretta Richardson. Loretta îi povestise lui Hannah că fiica ei, Carly, aruncase cu o carte de algebră în Tricia, când aceasta începuse să-i facă avansuri iubitului lui Carly.
– Mama Triciei a fost foarte supărată, pentru că a doua zi făceau pozele pentru terminarea liceului. M-a chemat pentru o consultație și am folosit pentru Tricia fondul de ten din gama Pretty Girl pentru scenă. I-a acoperit perfect vânătăile, iar de atunci comandă produse cosmetice de la mine.
– E grozav, riscă Hannah un comentariu. Luanne se mutase la bărbia ei. Am văzut fotografia Triciei când au publicat în ziar toate fotografiile absolvenților și nu era nici o vânătaie.
– Fondul de ten pentru scenă de la Pretty Girl acoperă totul, de la o vânătaie urâtă până la un coș.
Luanne era tare mândră de produsele ei.
– Dar tu nu ai nevoie de el, Hannah, tenul tău e perfect. Trebuie doar să folosești combinația potrivită de cremă hidratantă și cremă de noapte. În locul tău nu aș schimba nimic.
Hannah își stăpâni un zâmbet. Nici nu avea de gând să schimbe ceva, mai ales că nu folosise în viața ei cremă hidratantă sau de noapte. Se spăla pe

față cu ce săpun găsea la reduceri la Red Owl, fără să o preocupe prea mult aspectul ăsta.

– Lasă-te pe spate și relaxează-te, Hannah, spuse Luanne pe un ton profesionist. Când o să termin cu tine, o să arăți mai bine decât oricând în viața ta.

Capitolul 6

Când Hannah intră în centrul comunitar, prima persoană pe care o văzu fu mama ei. Delores Swensen era în centrul atenției, în celălalt capăt al sălii, înconjurată de o parte dintre prietenii ei. În timp ce Hannah o urmărea, mama ei întinse mâna să-și aranjeze părul neted și brunet, iar cerceii eleganți cu diamant luciră în luminile de pe plafon. Era îmbrăcată cu rochia bleu care fusese în vitrină la Beau Monde Fashions, iar poșeta și pantofii se asortau perfect. Mama lui Hannah era încă o femeie frumoasă și știa asta. La cincizeci și trei de ani, Delores câștiga lupta cu timpul, dar numai Hannah, care o ajuta pe mama ei cu actele financiare de câteva luni după ce murise tatăl ei, știa exact cât de scumpă era această luptă. Din fericire, Delores avea ce bani să cheltuie. Tatăl lui Hannah o lăsase pe Delores cu o situație financiară foarte bună, plus că moștenise ceva și de la părinții ei. Era imposibil ca Delores să rămână fără bani, chiar dacă recurgea la operații costisitoare de liposucție sau de lifting facial.

Hannah oftă și își făcu drum prin mulțime. Cu excepția culorii părului, Andrea semăna cu Delores. Și Michelle, la rândul ei, era o frumusețe mignonă. Amândouă surorile mai mici moșteniseră frumusețea mamei lor. Hannah era singura din familie care semăna cu tatăl ei. Se pricopsise cu părul lui roșcat și rebel și era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât ele. Când persoane străine o vedeau pe Delores împreună cu fiicele ei, presupuneau că Hannah fusese adoptată.

Delores râdea la spusele uneia dintre prietenele ei. Hannah așteptă până când grupul de doamne se împrăștie, apoi se apropie de Delores și o bătu pe umăr.

– Salut, mamă!

– Hannah?

Delores se întoarse spre ea. Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, în formă de O, perplexă, apoi își lăsă poșeta să cadă ca să o prindă pe Hannah

de braț.

– Ce este? se încruntă Hannah.

– Nu-mi vine să cred, Hannah! Tu chiar te-ai dat cu fard!

Hannah era nedumerită de reacția mamei ei. Se hotărâse să vină la petrecerea de strângere de fonduri cu machiajul pe care i-l făcuse Luanne, dar dacă ar fi știut că Delores avea să rămână cu gura căscată de uluire, s-ar fi oprit la The Cookie Jar și s-ar fi spălat pe față.

– Nu-ți place?

– Este o schimbare atât de mare. Nu știu *ce să spun*.

– Văd asta. Hannah se aplecă să ridice de jos poșeta mamei sale. Probabil că ar fi trebuit să îl șterg înainte să vin aici.

– Nu! De fapt arată chiar bine. Mă surprinzi, Hannah. Habar n-aveam că știi ce e acela un dermatograf.

– Probabil că am talente ascunse. Hannah îi zâmbi mamei sale. Spune-mi adevărul, mamă. Chiar crezi că e o îmbunătățire?

– Chiar este! Acum, dacă te conving și să te îmbraci mai bine, ai putea într-adevăr… Delores se opri și miji ochii. Știu că nu-ți place să te machiezi și cred există un singur motiv pentru care ți-ai da atâta osteneală. Spune-mi, draga mea, ai făcut asta pentru Norman Rhodes?

– Norman nu are nimic de-a face cu asta. M-am dus cu mașina să o văd pe Luanne Hanks, iar cât am stat acolo, m-a fardat.

– Oh. Delores păru dezamăgită. Ei bine, eu cred că arată foarte bine. Dacă te-ai farda și te-ai îmbrăca frumos mai des, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe mult în viața ta.

Hannah ridică din umeri și se hotărî să schimbe subiectul înainte ca mama ei să înceapă să-l facă iar morală.

– Ai văzut-o pe Andrea? Trebuie să vorbesc cu ea.

– E pe aici pe undeva. Am văzut-o la masa cu gustări acum câteva minute.

– Ar trebui să merg să o găsesc. Hannah își pregăti evadarea. Ne vedem mai târziu, mamă.

Hannah se uită prin mulțime, dar nu o văzu pe Andrea. Se hotărî să o caute mai târziu pe sora ei și se îndreptă spre masa cu aperitive care era aranjată pe o latură a sălii.

Se eschiva de la îndatoririle ei, dar probabil că Lisa era nerăbdătoare să ajungă acasă, la tatăl său.

– Salut, Hannah! Lisa zâmbi când Hannah se apropie de masă. Tuturor le plac fursecurile tale. Doamna Beeseman s-a întors de patru ori.

– Bineînțeles! Îi place orice e cu ciocolată. Ai făcut o treabă minunată, Lisa. Dacă vrei să pleci acum, pot să preiau eu.

– Vecinul meu a spus că o să stea cu tata până ajung acasă. Și-apoi, chiar mă distrez.

Lui Hannah nu-i veni să creadă ce auzise.

– Ți se pare *distractiv* să servești cafea și dulciuri la o strângere de fonduri cu caracter politic?

– E grozav! Toată lumea trece pe aici ca să vorbească cu mine și sunt chiar prietenoși. Haide, plimbă-te prin mulțime. Poate reușești să mai obții un contract.

– În regulă, dar consideră că faci ore suplimentare.

Hannah îi aruncă o privire lungă, fermă. Dacă asta era ideea Lisei în privința distracției, era clar că trebuia să iasă mai mult în oraș.

– Trebuie să vorbesc cu Bill. L-ai văzut?

– Nu încă. Sora ta a spus că o să întârzie. Presupun că îl așteptau multe hârtii de completat. Vrei să-i spun că-l cauți când ajunge aici?

– Da, mulțumesc. Hannah trebuia să-i spună lui Bill despre Danielle Watson, dar, între timp, ar fi putut afla de ce Danielle era cu Ron când a aprovizionat camera de refrigerare a liceului.

– Dar soția antrenorului Watson? Ea e aici?

– Au fost amândoi aici acum câteva minute. Antrenorul Watson spunea că tocmai s-a întors dintr-un cantonament de baschet. A fost plecat trei zile.

Rotițele din mintea lui Hannah începură să se învârtă când porni să o caute pe Andrea.

Antrenorul Watson fusese plecat, iar Danielle fusese cu Ron, devreme în acea dimineață. Hannah nu voia să creadă că Ron era genul de tip care să aibă o relație cu soția unui alt bărbat, dar asta era concluzia evidentă.

Andrea povestea cu doamna Rhodes, dar se scuză când o văzu pe Hannah.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Arăți fantastic!

– Mersi, Andrea. Ai un minut?

– Sigur că da. Andrea porni spre un colț mai puțin aglomerat al camerei. De ce ești fardată?

– Luanne Hanks mi-a făcut un tratament de înfrumusețare și nu am avut timp să mă spăl. De asta voiam să vorbesc cu tine. Când am fost la Luanne,

am observat că fiica ei nu are multe lucruri. Mă întrebam dacă mai ai ceva din vechea mobilă și dintre jucăriile lui Tracey pe care i le-ai putea da.

– Bineînțeles că mai am. Am păstrat tot ce nu a mai folosit pentru că a crescut. I le-aș da pe toate lui Luanne, fără să mai stau pe gânduri, dar știu ce părere are când vine vorba să accepte gesturi de caritate.

– Nu e nici o problemă. I-am spus că voiai să duci la groapa de gunoi câteva dintre lucrurile lui Tracey și am întrebat-o dacă ar deranja-o să le lași în schimb la ea acasă.

– Și a fost de acord?

– Doar după ce i-am zis că nu ai timp să selectezi cutiile și că ar fi mare păcat ca unele lucruri drăguțe să ajungă să putrezească în gunoi. O să aleagă ce poate folosi, iar restul le va duce la magazinul de lucruri folosite.

– Ai procedat bine, Hannah! Andrea o bătu pe spate. Nu aș fi bănuit că poți fi și șmecheră, dar presupun că tot ai învățat *ceva* de la mama.

Hannah o zări pe Danielle Watson în celălalt colț al încăperii. Era în mijlocul unui grup de oameni printre care erau soțul ei, Marge Beeseman, părintele Coultas, Bonnie Surma și Al Percy.

Danielle era îmbrăcată într-o rochie de un albastru ca de gheață, iar părul blond îi era aranjat într-un coc modern, răsucit la ceafă. Câteva bucle cădeau lejer în dreptul obrajilor, pentru a mai îndulci stilul sobru în care-și prinsese părul, iar pe buze avea rujul pe care Hannah îl recunoștea acum ca fiind Pink Passion de la Pretty Girl.

Hannah înaintă și se alătură celor de la marginea grupului.

Subiectul conversației era Ron LaSalle, dar acest lucru nu o surprinse câtuși de puțin. Uciderea lui Ron era cea mai importantă știre din Lake Eden de când micul Tommy Bensen ridicase frâna de la Ford Escortul mamei sale și intrase cu mașina prin geamul băncii comerciale.

– Herbie al meu zice că a fost împușcat direct în inimă, își oferi doamna Beeseman bucățica ei picantă de bârfă. Acum, Max va trebui să retapițeze scaunele din camionetă, pentru că era numai sânge peste tot.

Antrenorul Watson părea trist.

– E o pierdere teribilă pentru The Gulls. Ron venea la fiecare antrenament și era de un entuziasm molipsitor.

– Bănuiești că ar fi posibil să fie o vendetă sportivă? întrebă Al Percy, încruntându-și sprâncenele stufoase și negre până deveniră aproape una. La urma urmelor, Ron a fost jucătorul vedetă trei ani la rând pentru The Gulls.

Părintele Coultas clătină din cap.

– E complet lipsit de logică, Al. Ron era plăcut de toată lumea, chiar și de băieții din echipele adverse.

– Ai dreptate, părinte. Antrenorul Watson îi dădu dreptate fără să mai stea pe gânduri. Ron era popular pentru că juca cinstit.

Al continuă să se încrunte, iar Hannah își dădu seama că nu voia încă să renunțe la teoria lui cu vendeta.

– Poate că nu avea legătură cu sportul de liceu. Din câte am auzit, a fost o crimă în stil de execuție, iar asta mie îmi miroase a nasuri strâmbe[8].

– Nasuri strâmbe? sări iritată Bonnie Surma, iar Hannah își aminti că numele ei de fată fusese Pennelli. Vorbești despre Mafia?

Al dădu din cap.

– Nu e imposibil, Bonnie. Toată lumea știe că ei conduc casele de pariuri sportive și l-ar fi putut recruta pe Ron ca să adune pariuri când lua comenzile pentru lapte. În cazul în care câștigul lui Ron s-a dovedit insuficient, e posibil să-i fi făcut felul.

– Ești nebun, Al. Era clar că Marge Beeseman nu se ferea să spună lucrurilor pe nume. Ron era unul de-al nostru și nu ar fi făcut niciodată așa ceva. În plus, Herbie al meu spune că asasinii Mafia își împușcă întotdeauna victimele în ceafă. Sau că folosesc cablul acela ca să-i sufoce, cum au făcut în *Nașul*.

În timp ce Hannah urmărea discuția, chipul de obicei palid al lui Danielle deveni cenușiu bolnăvicios. Zâmbetul politicos de pe buze pieri și părea că se străduia să nu izbucnească în lacrimi. Se întoarse spre soțul ei, îi șopti câteva cuvinte, apoi părăsi grupul. Hannah o urmări cum își făcu drum cu greu prin camera aglomerată și se îndreptă spre holul care ducea la toaleta femeilor.

Se ivise o ocazie, iar Hannah nu avea de gând să o scape. Porni după Danielle cât de repede putu. Odată ajunsă în hol, Hannah se îndreptă direct spre toaleta femeilor, având în minte un singur gând. Trebuia să afle exact ce știa Danielle despre asasinarea lui Ron.

Referire la gestul de a-și apăsa nasul cu degetul, simbol al secretelor și al brutalității mafioților

Capitolul 7

Când Hannah se apropie de ușa de la toaleta femeilor, auzi un plâns înfundat. Poate că nu era corect să profite de Danielle tocmai când suferea atât de mult, dar să fie corectă nu era la fel de important cum era să-l ajute pe Bill să rezolve cazul asasinării lui Ron.

Hannah împinse ușa să o deschidă și o găsi pe Danielle stând în fața oglinzii, deasupra chiuvetelor. Își tampona ochii cu un șervețel înmuiat în apă și părea neajutorată și speriată. Când Hannah păși în încăperea cu gresie de culoare roz, se simți ca Simon Legree[9] față în față cu micuța Eliza.

– Danielle?

Hannah își aminti vechea maximă cu mierea și muștele și strecură în voce toată compasiunea de care era în stare.

– Ce s-a întâmplat?

Danielle se răsuci brusc spre ea, părând foarte vinovată.

– Nimic. Eu… tocmai… ăăă… am ceva în ochi, asta e tot.

– În amândoi ochii?

Hannah vorbi fără să gândească și regretă imediat. Nu avea să rezolve nimic dacă și-o îndepărta pe Danielle înainte să-i adreseze prima întrebare.

– Probabil că e praf. Azi a bătut vântul destul de tare. Vrei să mă uit eu?

– Nu! Ăăă… mersi oricum, Hannah. Cred că am reușit.

– Perfect.

Hannah schiță unul dintre cele mai prietenoase zâmbete ale ei. Știa că scuza pe care o folosise Danielle era o minciună sfruntată, dar era dispusă să o ignore dacă aceasta îi spunea ceea ce voia ea să știe.

– Nu e îngrozitor cum toată lumea vorbește despre Ron?

Danielle se albi din nou la față.

– Da, așa e.

– L-ai văzut pe Ron în ultimele zile? Hannah își ținu respirația.

Dacă Danielle recunoștea că fusese la școală cu Ron, avea să fie cu un pas mai aproape să adune informațiile de care avea Bill nevoie.

– Nu. Nu folosim servicii de livrare acasă și nu l-am văzut chiar atât de des. Trebuie să plec acum, Hannah.

– Abia ai ajuns aici. Hannah se mută într-o parte, să o blocheze. Stai un minut, Danielle. În locul tău, mi-aș aranja machiajul. Ți s-a întins rimelul.

– Nu e adevărat. Tocmai am verificat. Chiar trebuie să plec. Boyd mă așteaptă și nu îi place să lipsesc prea mult.

– De ce? Hannah simți că Danielle intrase în panică și nu înțelegea de ce.

– Își… ăăă.. își face griji pentru mine când nu sunt cu el.

Danielle stătea exact sub lampa de pe tavan, iar Hannah observă că machiajul pe o parte a feței era mult mai gros decât cel de pe partea cealaltă. Acoperea oare problema de ten despre care îi spusese Luanne?

– Putem să vorbim mai târziu, Hannah? Boyd se va supăra dacă nu mă întorc imediat.

– Nu, chiar acum. Hannah întinse mâna și o apucă pe Danielle de braț când încercă să treacă pe lângă ea. Tactica mieroasă nu funcționase, așa că era momentul să scoată artileria grea.

– Știu că ai fost cu Ron de dimineață și trebuie să știu de ce.

Danielle făcu ochii mari, încercând să pară nevinovată, dar o dădu de gol roșeața care îi apăru în obraji.

– Ron? Te înșeli, Hannah. Ți-am spus că nu l-am văzut de câteva săptămâni.

– Asta e o minciună și știi foarte bine. De ce ai fost la școală cu Ron când a pus marfa în camera de refrigerare?

– Cine zice că am fost?

Danielle se întoarse și o privi direct în ochi, fără să ascundă provocarea din priviri. Era clar că nu era dispusă să dea informații fără să opună rezistență.

– Nu spune nimeni asta, dar eu știu că ai fost. Cana de cafea era pe tejghea și ai lăsat urme de ruj pe ea. Ești singura din Lake Eden care folosește nuanța asta, Danielle. Ai avut o aventură cu Ron?

– Aventură? Danielle păru sincer surprinsă. E ridicol ce spui, Hannah! E adevărat că am fost cu Ron, dar eram doar prieteni. El… ăăă… el m-a ajutat să trec printr-o perioadă mai dificilă.

Pe chipul lui Danielle se ivi aceeași expresie pe care Hannah o mai văzuse odată la un iepure prins în capcană. Eliberase iepurele, dar Hannah nu avea de gând să o lase pe Danielle să scape înainte să-i dea niște răspunsuri clare.

– Să vedem dacă am înțeles bine, Danielle. Soțul tău a fost plecat din oraș, tu ai petrecut noaptea cu un bărbat atrăgător, care nu e decât un prieten, iar acest prieten tocmai ce este omorât în dimineața aceasta, la doar câteva minute după ce vă beți împreună cafeaua?

– Știu că pare aiurea, oftă Danielle, iar toată bravada păru să o părăsească. Trebuie să mă crezi, Hannah. Exact așa s-a întâmplat.

– Boyd știe că ai petrecut noaptea cu Ron?

– Nu! Danielle arăta de parcă îi venea să vomite. Te rog, nu-i spune! Boyd nu ar înțelege niciodată!

– Nu o să-i spun dacă începi să fii sinceră cu mine. Dacă tu și Ron nu aveați o aventură, atunci de ce erai cu el?

Danielle aruncă o privire spre ușă, apoi se uită la brațul ei, prins încă strâns de degetele lui Hannah. Se cutremură, apoi dădu din cap.

– Bine. O să-ți spun, Hannah, dar trebuie să-mi respecți intimitatea. Nu-i pot… nu-i pot spune lui Boyd unde am fost aseară.

– De acord, acceptă Hannah. Dar dacă știi ceva despre uciderea lui Ron, va trebui să-i spun informația lui Bill.

– Nu are nici o legătură cu omorârea lui Ron! Cel puțin *nu cred* că are. Te-am mințit Hannah… Ron și cu mine eram mai mult decât prieteni. Era sponsorul meu JA.

– JA?

– Jucătorii Anonimi. Avem întâlniri în fiecare marți seara la colegiu.

Mărturisirea o lăsă pe Hannah cu gura căscată.

– Ești jucătoare de jocuri de noroc în recuperare?

– Da, dar Boyd nu știe asta. Danielle întinse mâna și se sprijini de perete ca să-și păstreze echilibrul. Am putea să ne așezăm, Hannah? Nu mă simt foarte bine.

Hannah o conduse spre canapeaua și scaunele din colțul toaletei. Când Danielle se așeză pe canapea, Hannah își trase un scaun.

– Și Boyd nu știe nimic despre dependența ta?

– Nu. Nu e un bărbat lângă care viața să pară simplă. Vrea ca soția sa să fie perfectă. Cred că ar divorța de mine dacă ar afla vreodată adevărul.

Hannah bănui că Danielle avea dreptate. Antrenorul Watson cerea perfecțiune de la toți din jurul său. Era dur cu jucătorii din echipa sa când greșeau pe teren și era chiar și mai dur cu Danielle. Poate că Danielle exagerase când spusese că soțul ei ar divorța de ea, dar Hannah era sigură că avea să fie extrem de supărat.

– Ai spus că mergi la întâlnirile JA în fiecare marți seara. Boyd nu te întreabă unde mergi?

– I-am spus că merg la ore de artă plastică. A trebuit să-l mint, Hannah.

Era momentul să o ia pe Danielle mai ușor, iar Hannah știa lucrul acesta.

– Înțeleg asta. Probabil aș face la fel în locul tău. Aseară ai fost la întâlnirea JA?

– Da, am fost.

– Și Ron?

– Ron a fost și el acolo. Nu a lipsit niciodată, de la nici o întâlnire.

Hannah se concentră pe esența problemei.

– De la întâlnire ai plecat acasă cu el?

– Bineînțeles că nu. Am crezut că Boyd o să ajungă până atunci acasă și că o să ieșim cu mașina la The Hub, la o cină mai târzie. Lui Boyd îi plac foarte mult fripturile pe care le fac. Spune că un atlet nu își ia destulă proteină din pui și din pește și îi îndeamnă pe băieții lui să mănânce multă carne roșie când se antrenează.

Hannah îi văzuse pe băieții din echipa antrenorului Watson înfulecând hamburgeri la cafeneaua-restaurant a lui Rose și a lui Hal și nu i se păruse că erau în pericol prea mare să sufere de deficit de proteină. Dar Danielle devia de la subiect, iar Hannah trebuia să o aducă înapoi.

– Soțul tău nu a venit azi-noapte acasă, nu-i așa?

– Nu. Când am intrat în casă, pe robotul telefonic era un mesaj de la Boyd. Spunea că s-a hotărât să rămână peste noapte la mama lui și că o să ajungă acasă azi pe la prânz. Nu o vede atât de des și ar fi trebuit să trec ușor peste asta, dar îl așteptam să se întoarcă acasă și… m-a bulversat, n-am mai știut ce să fac.

Hannah îi zâmbi încurajator.

– Sigur că te-a bulversat. Ce s-a întâmplat apoi?

– Am deschis e-mailul și am găsit un cec de la mama mea. Am cumpărat împreună niște acțiuni și am făcut un profit frumușel când le-am vândut.

Dacă nu primeam cecul acela, cred că aş fi fost bine. Dar numai când m-am uitat la banii aceia, nu m-am gândit la nimic altceva decât că vreau să joc.

– E de înţeles. Ce ai făcut?

– L-am sunat pe Ron. Trebuie să ne sunăm sponsorul imediat când credem că mai avem puţin şi dăm de belea. Dar Ron nu era acasă şi …

Danielle înghiţi în sec.

– Nu sunt mândră de ceea ce am făcut apoi, Hannah.

Hannah se gândi că ştia ce făcuse Danielle, dar o întrebă oricum.

– Te-ai dus să joci?

– Da. O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Danielle, dar ea o şterse cu şerveţelul umezit. M-am dus la un ATM să depun cecul şi să scot nişte bani. Apoi m-am dus cu maşina la cazinou. Acolo m-am întâlnit cu Ron.

– Ron juca pe bani la Twin Pines?

– Nu. Danielle scutură repede din cap. Ron era un munte de tărie, Hannah. A reuşit să-şi învingă dependenţa. Mi-a spus mai demult că nici nu mai simţea *nevoia* să joace.

– Şi atunci, ce făcea acolo?

– Împărţea nişte broşuri în parcare. Mi-a aruncat o singură privire şi a ştiut că am probleme, aşa că şi-a luat maşina şi a venit după mine acasă. M-am bucurat tare mult că a făcut asta. Grand Cherokee-ul lui Boyd nu merge foarte bine şi mă temeam că o să se strice pe drum la întoarcere.

– Ştii cumva cât era ceasul?

– Unsprezece, răspunse Danielle cu promptitudine. Pendula cea mare din hol bătea ora exactă când am intrat pe uşă.

– Şi Ron a stat cu tine?

– Nu, a aşteptat după colţ să vadă ce fac. Eram într-o stare tare proastă, Hannah. Aproape că mi-am zgâriat Lincolnul când am parcat în garaj.

Hannah dădu din cap şi aşteptă ca ea să continue. Ar fi putut să simtă compasiune faţă de Danielle, dar nu era momentul. Mai avea încă nevoie de informaţii de la ea.

– Am intrat în casă pentru a verifica din nou robotul telefonic, apoi m-am dus pe alee să mă întâlnesc cu Ron. M-a dus cu maşina la el la apartament şi am stat acolo toată noaptea şi am băut cafea. Exact aşa s-a întâmplat, Hannah. Îţi jur!

– De ce te-ai dus cu el la treabă?

– Ron era în întârziere și nu avea timp să mă ducă acasă decât mai târziu. Am mers cu el să facă livrările la domiciliu, apoi s-a întors la fermă să încarce marfa pentru clienții comerciali. Nu am fost cu el decât într-un loc. Imediat după ce a aprovizionat camera de refrigerare de la școală, m-a lăsat acasă.

– La ce oră te-a adus Ron acasă?

– Era șapte și douăzeci. M-am uitat la ceas înainte să mă dau jos din camionetă. M-am gândit că vecinii mei s-ar putea să fie treji la ora aceea, așa că m-am strecurat pe alee și am intrat prin garaj.

– Crezi că ți-ai fi dat seama dacă cineva ar fi urmărit camioneta lui Ron?

– Nu știu. Danielle păru înfricoșată. M-am gândit la asta toată ziua, dar nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva în spatele nostru.

Hannah se aplecă spre ea. I-ar fi fost de mare ajutor să afle dacă Danielle știa unde își programase Ron să meargă după ce o lăsase acasă.

– Încearcă să-ți amintești, Danielle. A spus Ron ceva legat de locul unde urma să meargă după ce v-ați despărțit?

– Nu mi-a spus nimic, doar ne-am luat la revedere.

Vocea lui Danielle începu să tremure și își tamponă din nou ochii.

– Am încercat să-l conving să meargă la dentist pentru dintele lui, dar nu cred că a făcut-o. Pentru Ron era important să fie de încredere și să-și facă la timp livrările.

Sprâncenele lui Hannah se arcuiră brusc.

– Dintele lui? Ce era în neregulă cu dintele lui?

– Cred că era ciobit. S-a luat la bătaie cu unul dintre agenții de pază de la cazinou când a încercat să împartă niște broșuri înăuntru. I s-a umflat toată falca și îl durea tare. L-am obligat să-și pună gheață. Face bine.

Hannah își reaminti ultima dată când îl văzuse pe Ron în viață. Stătea lângă camionetă, sprijinindu-și fața într-o mână. Ea crezuse că era căzut pe gânduri, dar putea foarte bine să-și țină mâna la falcă pentru că îl durea dintele ciobit.

– Danielle, dintele ciobit al lui Ron era pe partea stângă?

– Da!

Lui Danielle i se tăie respirația și se uită la Hannah de parcă tocmai scosese un iepure din pălărie. De unde ai știut?

– L-am văzut când încărca marfa în camionetă, în timp ce mă duceam cu mașina spre cofetărie, de dimineață, și am observat că își ținea partea stângă

a feței în mână. Dar nu te-am văzut *pe tine*.

– Pentru că m-am făcut mică în scaun. Nu am vrut să mă vadă cineva cu Ron și să-și facă o idee greșită.

Era logic ce spunea. Hannah știa că bârfa în oraș ar fi fost în toi dacă Danielle și Ron ar fi fost văzuți împreună.

– Poți să-l descrii pe agentul de pază care l-a lovit pe Ron?

– Nu eram acolo. S-a întâmplat cam cu o oră înainte să ajung la cazinou. Totuși, cred că l-ai putea găsi. Ron mi-a spus că i-a dat câțiva pumni zdraveni și era absolut sigur că l-a lăsat cu un ochi vânăt.

– Și asta e tot ce știi?

– Asta e tot, Hannah. Danielle oftă din tot sufletul. Nu trebuie să-i spui lui Bill despre asta, nu-i așa? Boyd crede că am fost acasă toată noaptea, și chiar nu vreau să afle.

Hannah luă una dintre deciziile ei fulger și speră să nu regrete acest lucru.

– O să-i spun lui Bill ce s-a întâmplat, dar nu voi folosi numele tău, Danielle. Nu e nici un motiv pentru care trebuie să știe.

– Vai, îți mulțumesc, Hannah! Nici nu știi cât de mult contează asta pentru mine. Am vrut să spun ceva mai devreme, dar…

– Înțeleg, o întrerupse Hannah. Nu puteai spune nimic fără ca Boyd să afle că ai fost cu Ron.

Danielle își coborî bărbia în piept, încuviințând. Era tot frumoasă, chiar dacă i se întinsese machiajul, iar genele îi erau lipite unele de altele din cauza lacrimilor pe care le vărsase.

Hannah era uimită de diferența dintre ele. De fiecare dată când ea plângea, ceea ce nu se întâmpla foarte des, nasul i se înroșea precum girofarul de la mașina de poliție a lui Bill, iar pielea din jurul ochilor i se umfla. Era evident că, atunci când se împărțiseră genele, femei precum Danielle și Andrea furaseră și partea ei.

– Mai stai câteva clipe și aranjează-ți machiajul, îi spuse Hannah, zâmbindu-i încurajator. Acum chiar că ți s-a întins rimelul.

Danielle păru din nou înfricoșată.

– Dar Boyd va veni să mă caute dacă nu ies mai repede.

– O să-l caut și o să-i spun că ți-a intrat un fir de praf în ochi.

Hannah o ajută să se ridice și o împinse spre oglindă.

– Nu te îngrijora, Danielle. Secretul tău e în siguranță.

– Știu, Moishe. Am lipsit mult timp.

Hannah ridică în brațe ghemul de blană portocalie care i se repezi printre picioare când deschise ușa apartamentului. Acțiunea păru să mai liniștească felina dornică de afecțiune, deoarece începu să scoată sunete intense și profunde din gât.

O linse pe mână, iar Hannah începu să râdă.

– Nu mai plec de acasă. Lasă-mă să mai dau doar un telefon, apoi luăm gustarea de dinainte de culcare și mergem la nani.

Moishe se duse după ea în bucătărie și se uită cum își turnă un pahar de vin alb din carafa verde de patru litri și jumătate de Chablis, care era pe raftul de jos din frigider. Nu se compara cu un vin de bună calitate, iar Hannah știa care era diferența, dar era mai ieftin decât Sominex sau Bayer P.M. Deschise bufetul să ia de acolo una dintre farfuriile de desert *antique* pe care le primise de la mama ei cadou de Crăciun și o umplu cu iaurtul preferat de vanilie al lui Moishe. Mama ei ar fi fost oripilată să afle că singurul care folosise vreodată una dintre farfuriile de desert din sticlă șlefuită nu era altul decât pisicul care îi deșirase ei ciorapii.

– În regulă. Totul e pregătit.

Hannah închise lumina de la bucătărie și îl lăsă pe Moishe să o ia înainte spre camera de zi. El sări pe măsuța de cafea și așteptă ca Hannah să așeze farfuria de desert.

– Poți începe să mănânci, Moishe. Eu o să-mi beau vinul cât vorbesc cu Bill.

Hannah îl privi pe Moishe care începu să lipăie iaurtul. Nu știa dacă era un comportament specific felinelor, deoarece nu mai locuise cu o pisică până acum, dar Moishe reușise să desăvârșească arta de a mânca și de a toarce în același timp.

Bill nu ajunsese la petrecerea pentru strângere de fonduri până adunase ea totul de acolo, așa că Hannah bănui că era încă la birou, luptându-se cu documentele în patru exemplare, necesare conform recentei legi care reducea numărul de acte obligatorii. Formă numărul de la biroul șerifului și fu răsplătită când Bill răspunse după primul semnal sonor.

– Bill? Hannah se încruntă. Cumnatul ei preferat, și unicul, părea obosit și indispus. Hannah la telefon. Am reușit să o identific pe femeia cu ruj roz,

dar nu pot să-ți spun cine e.

Reacția lui Bill fu zgomotoasă și previzibilă, așa că Hannah așeză telefonul pe masă. Știa că ar fi trebuit să fie mult mai atentă la cum avea să formuleze acea informație, dar își depășise cota de tact pe ziua aceea. După ce volumul de proteste zgomotoase și iritate se domoli oarecum, Hannah puse din nou telefonul la ureche.

– Ascultă, Bill. Femeia aceasta nu are nici o legătură cu crima. Pun rămășag pe viața mea. Și s-a despărțit de Ron imediat după ce acesta a pus proviziile în camera de refrigerare de la școală. Singurul mod de a o determina să-mi spună ceva a fost să-i promit că nu îi voi divulga identitatea.

De data aceasta se auziră mai puține proteste zgomotoase, iar Hannah se mulțumi doar să țină telefonul departe de ureche. După ce sunetele iritate se opriră, continuă:

– Nu-mi pot încălca promisiunea față de ea, Bill. Știi cum sunt oamenii din Lake Eden. Dacă se află că am trădat încrederea cuiva, nu îmi va mai spune nimeni nimic, nici măcar bună ziua.

– Nu-mi place deloc treaba asta, dar presupun că trebuie să facem cum vrei tu. Bill păru să se mai fi calmat puțin. Mai poți vorbi cu femeia aceasta dacă e nevoie, nu-i așa?

– Sigur că da. A cooperat și este extrem de recunoscătoare că îi păstrez secretă identitatea.

– Presupun că vei putea afla mai multe lucruri de la ea dacă te crede apropiată. Să ții minte, Hannah, nu vreau să spui nimănui că și tu ești implicată în anchetă. Poți să vorbești cu Andrea, dar atât. Nu o să-ți scriu numele în rapoartele mele. O să mă refer la tine drept informatorul meu.

– *Informatorul* tău? Hannah luă o înghițitură din vinul de calitate deloc superioară.

– Un informator este o persoană a cărei identitate este protejată de ofițerul care face ancheta. Trebuie să fi aflat asta din serialele polițiste la care te uiți.

Hannah se uită la Moishe și își dădu ochii peste cap.

– Știu ce este un informator. De ce nu pot să fiu agentul tău sub acoperire?

– Agentul meu sub acoperire? Întrebarea aceasta îl făcu pe Bill să râdă, dar, imediat cum își dădu seama că Hannah nu râdea, își reveni repede. În regulă. Consideră-te agentul meu sub acoperire. Ce ai mai aflat?

– Femeia cu ruj roz mi-a spus că Ron s-a bătut aseară la cazinoul Twin Pines. Crede că și-a spart un dinte, fiindcă i s-a umflat falca. Mai ții minte că ți-am spus că își sprijinea obrazul în palmă?
– Da. Ai spus că ai crezut că se gândea la ceva important. Am asta chiar aici, în notițele pe care mi le-am făcut când am discutat.
– Ei bine, m-am înșelat. Îl durea dintele, de aceea își ținea mâna pe partea aceea a feței.
Se lăsă un moment de liniște, iar Hannah auzi hârșâitul unui pix. Bill lua notițe. În cele din urmă spuse:
– E logic. Femeia despre care vorbim știe cu cine s-a bătut Ron la cazinou?
– Nu, s-a întâmplat înainte ca ea să ajungă acolo. O să încerc să aflu și îți spun, Bill.
– Știu că te-am rugat să iscodești în stânga și în dreapta, dar nu e un joc, Hannah. Bill părea îngrijorat. Ron a fost ucis cu sânge rece, iar ucigașul nu va ezita să te elimine dacă bănuiește că ești pe urmele lui.
Hannah înghiți în sec, imaginea corpului fără viață al lui Ron revenindu-i în minte ca un film de pe marele ecran.
– Mă sperii, Bill. Chiar crezi că poate fi atât de periculos?
– Sigur că ar putea fi. Promite-mi că vei avea grijă, Hannah. Și să mă suni imediat cum afli ceva, chiar dacă este patru dimineața.
– Așa am să fac. Noapte bună, Bill. Hannah se cutremură când închise telefonul. Privise până acum asasinarea lui Ron ca pe un puzzle care trebuia rezolvat, dar Bill îi reaminti că era periculos să încerci să demaști un criminal.
Din direcția măsuței de cafea se auzi un sunet prelung, tânguitor, iar Hannah văzu cum Moishe tocmai căsca o gură incredibil de mare, ca un adevărat tigru. Categoric, era timpul să meargă la culcare. Îl luă în brațe, îl duse în dormitor și îl așeză pe saltea.
După ce se pregăti și ea, Hannah se urcă în pat, sub pătură, și îl trase la ea în brațe pe colegul de cameră. Dar Moishe fusese un singuratic mult prea mult timp. Cuvintele dulci, scărpinatul pe după ureche și bunătățile pentru pisici nu aveau să-l transforme într-un motan de casă supus și îndatoritor. Îngădui câteva mângâieri, dar apoi revendică cealaltă pernă a lui Hannah și o ignoră complet, ducându-se la culcare.

Simon Legree, crudul proprietar de sclavi din *Coliba unchiului Tom*, roman scris de Harriet Beecher Stowe, care l-a ucis pe Tom cu lovituri de bici.

Capitolul 8

Hannah se trezi speriată. Avusese un coşmar în care Norman Rhodes, un dentist dement, cu o freză care scotea sunete ca un ca-mion de gunoi care merge în marşarier, îi pilea dintele. Deoarece refuzase să-și descleșteze falca, el făcea această lucrare stomatologică păcătoasă direct prin obrazul ei. Când deschise ochii, fu bucuroasă să vadă că era doar Moishe care o lingea pe față cu limbuța lui aspră, să o trezească.

Ceasul deșteptător începuse să-i facă serenade cu bipurile electronice enervante, așa că Hannah îl dădu pe Moishe la o parte ca să se poată întinde și să-l oprească. Afară era încă întuneric, dar lampa de siguranță de pe peretele clădirii se aprinse. Deoarece detecta orice fel de mișcare, Hannah se gândi că o declanșase o pasăre de iarnă care coborâse în picaj să ciugulească din clopoțelul cu semințe pe care-l atârnase afară, la geamul ei.

– Bine, mă trezesc. Știu că e ora pentru hrănit pisicuțe.

Hannah își ridică greu capul din confortul tihnit al pernei sale și se așeză pe marginea patului. Își bălăbăni picioarele peste rama saltelei și-și căută cu degetele de la picioare papucii de casă pe care îi ținea acolo. Reuși să dea de unul, apoi de celălalt și își strecură picioarele în papucii gri fără călcâi, care odată fuseseră albastru pal.

Când ajunse în bucătărie, cafeaua era gata, iar Hannah mulțumi în sinea ei cronometrului pe care îl montase în priza de la bucătărie.

Femeile mai în vârstă din Lake Eden numeau cafeaua „plasma suedeză“[10], iar ea era de acord cu această definiție. Nu putea nici măcar să gândească, darămite să funcționeze, dacă nu dădea pe gât cel puțin o cană. Își turnă o cană generoasă din băutura aburindă, bogată în cofeină, aruncă o mână de bobițe crocante în bolul lui Moishe și se așeză la masă.

Pe lista de azi era ceva foarte important. Hannah luă cu poftă o înghițitură din cafeaua ei, sperând să risipească pânzele de păianjen matinale care se

adunaseră în mintea ei în timpul nopții. Nu era vorba despre un contract nou de catering. Avea programul stabilit pentru toată săptămâna.

Sunetul molfăitului sonor o trezi pe Hannah din starea ei de zombie și se întoarse spre Moishe. Bobițele lui crănțănitoare erau demne de numele lor. Ronțăia atât de tare, că parcă era pe punctul să-și spargă un dinte și…

– Dintele lui Ron!… Asta e!

Moishe îi aruncă o privire uimită, apoi își băgă din nou capul în vasul cu bobițe. Hannah zâmbi. Probabil crezu că își pierduse mințile de răcni în halul acela, dar tocmai își aminti ce îi spusese Tracey, chiar înainte să-i descopere cadavrul lui Ron. Tracey îi spusese că îi făcuse cu mâna lui Ron, iar el îi zâmbise „ciudat“. Oamenii care se întorc de la dentist au zâmbete „ciudate“, mai ales dacă dentistul le-a făcut injecție cu novocaină. Iar Danielle spusese că îl îndemnase pe Ron să meargă la dentist.

Hannah se întinse după carnețelul galben pe care îl ținea pe masa din bucătărie și își făcu o însemnare. *Sună toți medicii stomatologi din oraș. L-au văzut pe Ron ieri-dimineață?* Apoi zâmbi când văzu ce scrisese. Toți medicii stomatologi? Erau doar doi stomatologi în Lake Eden: doctorul Bennett și Norman Rhodes.

Doctorul Bennett se pensionase, dar mai avea o listă cu câțiva pacienți, iar Hannah spera că Ron fusese unul dintre ei. Nu o prea trăgea inima să-l sune pe Norman. Ar putea crede că era interesată să dea curs încercărilor mamei sale de a-i cupla, însă nimic nu era mai departe de adevăr.

A mai fost nevoie de o a doua cană de cafea, dar în sfârșit Hannah simți că era pregătită să înceapă ziua. Adăugă încă o notiță, pe lângă prima făcută, *du-te cu mașina la Twin Pines, să vorbești cu agentul de pază*, apoi se ridică de pe scaun. Era timpul să se pregătească pentru muncă. Deoarece nu mânca niciodată micul dejun, Hannah era de obicei gata în timp-record. Făcu repede duș, se îmbrăcă într-o pereche de blugi spălăciți și cu un tricou cu mânecă lungă și înflorat și se întoarse repede în bucătărie să deruleze rapid mesajele de pe robotul telefonului. Toate erau de la mama ei. Delores avea vocea precum a veverițelor din desenele animate la viteza mare de derulare a mesajului, iar Hannah se amuză. Știa că la un moment dat trebuia să o sune înapoi, dar acest lucru mai putea aștepta până când ajungea la Cookie Jar.

– Ne vedem diseară, Moishe.

Hannah înhăță cheile de pe panoul de plută de lângă telefon și aruncă o privire violetei de Parma în timp ce trecu pe lângă masă. Frunzele ei se îngălbeniseră și părea că era în pericol iminent să devină compost. Își luă pe umeri jacheta de piele, înhăță planta și ieși cu ea pe ușă. Lisa făcea adevărate minuni cu plantele. Ar putea să o readucă la viață.

Până nu se apropie de fabrica de produse lactate, Hannah nu conștientiză ce se întâmplase și se cutremură când trecu pe lângă clădirea albă cu semnul uriaș Cozy Cow pe acoperiș. Ron nu mai era. Nu avea să-l mai vadă niciodată încărcând marfa în camionetă.

Gândul acesta o trezi la realitate, iar Hannah mai că doborî semnul de STOP de la colțul străzilor Main și Third. Reuși să pună frână la timp și-i zâmbi vinovată lui Herb Beeseman, care stătea la pândă pe aleea de la Cut'n Curl. Herb îi făcu bonom cu degetul „nu, nu", iar Hannah respiră ușurată. Herb se purta foarte amabil în dimineața aceea. Ar fi putut să-i dea amendă pentru neatenție la volan, dar păru mai degrabă amuzat decât furios. Fursecurile sfărâmicioase cu melasă pe care i le dăduse ieri după-amiază se dovediseră a fi o investiție bună.

După ce viră și se îndreptă spre aleea din spatele magazinului ei, Hannah se întrebă cine avea să vină să ridice camioneta lui Ron.

Max Turner avea să fie negru de supărare dacă mașina era sechestrată, iar el rămânea cu o mașină mai puțin pentru livrări. Ocoli cu grijă locul în care Ron fusese împușcat și se gândi într-o doară cât de mare era diferența dintre fațadele magazinelor și partea lor din spate. Pe alee nu existau ghivece decorative pentru arbuști sau flori, nu erau vitrine care să fie decorate și nici firme. Partea din spate a magazinelor arăta foarte oficial, erau doar locuri de parcare, tomberoane de gunoi și pereți goi cu uși mici așezate la intervale regulate. Nu era un loc drăguț în care să mori, dar asta îi ridică o altă problemă. Exista oare un loc drăguț în care să mori? Și chiar conta acest lucru pentru cel care murise?

Gândurile acestea morbide nu o ajutară pe Hannah cu nimic, așa că intră cu mașina pe alee. Dacă Ron fusese omorât pe stradă, ar fi fost posibil să existe martori oculari, dar aleea era de obicei pustie, iar ea nu observase nici o mișcare când venise ieri-dimineață. Cu toate că nu acordase prea multă atenție acestui lucru, Hannah era sigură că ar fi observat dacă cineva ar fi dat târcoale pe la gunoaie sau ar fi stat pe lângă vreo ușă. Singura persoană pe care o văzuse ieri-dimineață fusese Claire Rodgers.

În timp ce-și descuie ușa se hotărî să aibă o discuție cu Claire. Probabil că Bill sau unul dintre ceilalți adjuncți o intervievaseră deja, dar nu strica să mai pună câteva întrebări. Hannah avea scuza perfectă ca să discute cu Claire.

Cum termina de făcut aluatul pentru fursecuri, avea să dea o fugă alături, să se uite la rochia de cocktail pe care Claire fusese atât de nerăbdătoare să i-o vândă.

Deschise luminile, porni cuptoarele și se îndreptă spre chiuvetă. După ce își așeză pe cap scufia din hârtie și se spălă foarte bine pe mâini, Hannah se întinse să ia cartea cu rețete plastifiate care atârna într-un cui lângă chiuvetă.

Avea de făcut o livrare pentru întâlnirea Clubului de lecturi romantice Regency[11] din Lake Eden, la ora patru în după-amiaza aceea, și trebuia să facă o porție de fursecuri Regency cu ghimbir.

Hannah citi mai întâi rețeta înainte să înceapă.

De asemenea, marcă fiecare ingredient cu o cariocă după ce îl adăugă în vas. Se putea să uite un ingredient important dacă era preocupată de altceva, iar Hannah chiar era preocupată. Nu se gândea decât la uciderea lui Ron și la firele pe care le identificase în ultimele douăzeci și patru de ore.

După părerea ei, aveau doi suspecți: antrenorul Watson și bodyguardul neidentificat de la Twin Pines.

Amândoi aveau motiv să îl omoare pe Ron.

Antrenorul Watson ar fi putut să creadă că Danielle avea o aventură cu Ron, iar gelozia era un motiv serios pentru crimă. Și dacă Ron reușise să dea „câțiva pumni zdraveni“ de care îi spusese Danielle, agentul de pază ar fi putut să se hotărască să îl urmărească pe Ron și să se răzbune.

În timp ce Hannah topea, măsura și amesteca, se gândi la primul dintre suspecți. Trebuia să verifice alibiul antrenorului Watson, iar Clubul de lecturi romantice Regency din Lake Eden era un punct de plecare. Sora antrenorului Watson, Maryann, avea să fie prezentă la întâlnire, iar Hannah o putea trage de limbă.

Identificarea celui de-al doilea suspect ar fi putut să-i dea mai mult de furcă.

Hannah se gândi să se ducă până la Twin Pines în seara aceea și să pună discret câteva întrebări. Avea să afle care agent de pază se bătuse cu Ron și dacă acesta avea alibi pentru ora la care fusese omorât Ron.

Era șapte și douăzeci și cinci când Hannah își termină treaba de la primele ore ale dimineții. Pe lângă fursecurile Regency cu ghimbir, pregătise și două porții de fursecuri crocante cu chipsuri de ciocolată, trei porții de Mini-fursecuri cu pecan și o porție dintr-o rețetă pe care o crease Lisa, fursecuri supreme cu ciocolată albă.

– Salut, Hannah, strigă veselă Lisa când intră senină pe ușa din spate, exact la șapte și treizeci de minute.

Își puse în cuier hanoracul, își adună părul sub o tichie de hârtie și se îndreptă spre chiuvetă să se spele pe mâini.

– Ce vrei să fac mai întâi?

Hannah puse și ultimul vas cu aluat în camera de refrigerare și se duse lângă Lisa, la chiuvetă.

– Ai vrea să pregătești tu cafeaua, Lisa? Eu am câteva telefoane de dat. Am pregătit aluatul pentru o porție de fursecuri supreme cu ciocolată albă și le poți coace pe acestea mai întâi. Astăzi vom vedea ce spun despre ele clienții noștri. Apoi să vedem ce poate face măiestria ta de grădinar cu violeta asta de Parma de pe blat. Nu vreau să fac pușcărie pentru abuz asupra plantelor.

– Nici o problemă. O să pregătesc mesele și îți aduc o cană de cafea când e gata.

După ce plecă Lisa, Hannah luă telefonul, formă numărul doctorului Bennett și ascultă cum sună.

– Doctorul Bennett.

Doctorul răspunse pe un ton tăios și nu părea să aibă prea mult chef de vorbă, iar Hannah aruncă o privire spre ceas. Probabil că șapte și patruzeci și cinci de minute era totuși cam devreme să suni un medic semi-pensionat.

– Salut, doctore. Hannah Swensen de la The Cookie Jar la telefon.

– Bună, Hannah. Ungi în continuare cu pensula, așa cum te-am învățat eu?

– Cu siguranță!

Hannah răsuflă ușurată. Doctorul părea mult mai prietenos acum.

– Ai o urgență stomatologică?

– Nu, totul e bine. Hannah nu reușise să se gândească cum să pună întrebarea pe ocolite, așa că o trânti direct. Mă întrebam dacă Ron LaSalle te-a căutat la cabinet ieri-dimineață.

– Cabinetul meu a fost închis, Hannah. Mi-am luat o zi liberă și m-am dus până în Little Falls să îmi vizitez sora. Ar trebui să vorbești cu Norman Rhodes. Am auzit că merge la cabinet de la primele ore ale dimineții aproape în fiecare zi și îi ia pe toți care vin, fără programare.

– Mersi, doctore. Te aștept să vii la un fursec într-una din zilele astea.

Hannah închise telefonul și oftă. Niciodată lucrurile nu ieșeau așa cum voia. Acum trebuia să-l sune pe Norman.

Mirosul de cafea din cofetărie era ademenitor, așa că Hannah se duse să-și toarne o cană. Încă nu se filtrase suficient, dar era fierbinte și o sorbi cu mulțumire. Nu ar trebui să-l sune pe bărbatul pe care i-l alesese mama ei fără un sprijin substanțial de cofeină.

– Cafeaua nu e gata încă, Hannah.

Lisa se întoarse și o privi curioasă.

– Nu-i nimic. Hannah mai luă o înghițitură din apa cu gust de cafea. Apoi se gândi la cazinoul Twin Pines și cât de rar ieșea Lisa din casă. Poți găsi pe cineva să stea cu tatăl tău diseară? Mă duc la Twin Pines și îți fac cinste cu cina dacă vrei să vii.

– Mi-ar plăcea. Vecinii mei n-au nici o problemă să stea cu tata acum, după ce am cumpărat televizorul acela cu ecran mare. De ce te duci la cazinou?

Hannah își aminti că Bill o atenționase să nu spună nimănui că face muncă de teren pentru el.

– Nu am fost niciodată acolo și mereu mi-am dorit să văd locul acela.

– Și eu. Herb Beeseman spune că au niște coaste grozave.

– Atunci, coaste o să mâncăm. Și o să luăm toate monedele de douăzeci și cinci de cenți din casa de marcat și șarjăm automatele.

Așadar, Lisa vorbise cu Herb. Hannah păstră informația asta pentru mai târziu și se întoarse în bucătărie simțindu-se mult mai bine. Lisa era o colegă plăcută. În ceea ce-i privește pe toți ceilalți, aceștia mergeau împreună la cazinou să mănânce coaste și să joace jocuri de noroc.

Era timpul să-l sune pe Norman. Hannah întinse mâna după receptor și formă numărul de la cabinet. Dacă Norman înțelegea greșit motivul pentru care îl căuta, Bill avea să-i rămână dator. Învârti cordonul telefonului în jurul degetului și sună de mai multe ori până când Norman răspunse.

– Clinica Stomatologică Rhodes. Norman Rhodes la telefon.

– Bună, Norman. Sunt Hannah Swensen.

– Bună, Hannah. Norman păru încântat să o audă. Ai sunat-o pe mama ta?
– Pe mama?
– M-a sunat de dimineață să mă întrebe dacă te-am văzut. Mi-a zis că ți-a lăsat o groază de mesaje pe robot, dar nu ai sunat-o înapoi.
– Recunosc, așa e, zise Hannah. Nu mi-am verificat robotul decât de dimineață, dar mă grăbeam. Mă gândesc că nu ai idee ce voia.
– Nu prea. Dar m-a întrebat care-mi sunt intențiile față de tine.
– Cum?
– Liniștește-te, Hannah. Și mama mea e la fel. Cred că e ceva ce au în gene. Nu încetează niciodată să-ți controleze viața.
Hannah nu avea de gând să-l întrebe pe Norman ce răspunsese. Chiar nu voia să știe.
– Norman, vreau să te întreb ceva. Ieri-dimineață, Ron LaSalle a venit la tine?
Se lăsă o pauză mai lungă, apoi Norman oftă.
– Îmi pare rău, Hannah, dar nu îți pot spune asta. Toate informațiile legate de vizitele pacienților sunt strict confidențiale.
– Deci, Ron *a fost* pacientul tău?
Hannah auzi clar cum Norman înghiți în sec la celălalt capăt al firului.
– Nu am spus asta!
– Bineînțeles că nu ai spus.
– Atunci, de ce ai presupus că a fost?
Hannah zâmbi, mulțumită de sine. Poate că învățase, până la urmă, ceva la cursul acela obligatoriu de logică pe care îl urmase.
– Dacă Ron nu a fost pacientul tău, ai fi putut spune că nu a fost. Nu e o încălcare a eticii. Dar tu mi-ai zis că nu poți să-mi spui, așa că asta înseamnă că a fost.
Un alt moment de liniște, apoi Norman începu să chicotească.
– Ești isteață, Hannah. Și ai dreptate. Presupun că nu se întâmplă nimic dacă îți spun. Ron a fost primul pacient de dimineață. A venit cu o durere mare de la un molar fisurat.
– Un dinte spart?
– Da, în limbaj de nespecialist. Îmi pare rău, Hannah. Am un pacient pe scaun și nu pot vorbi acum. Stai puțin să-mi verific programul.
Hannah așteptă, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Era important. Era posibil ca Norman să fi fost ultima persoană care vorbise cu Ron.

– Hannah? Norman reveni la telefon. Am încontinuu programări acum de dimineață, dar nu am pe nimeni la unu. Dacă vii atunci, o să-ți spun tot.

– Vrei să vin la cabinet?

– Cred că e cel mai bine, nu? Nu ar trebui să vorbim despre un subiect atât de sensibil la telefon. O să iau niște salate și sendvișuri de la cafenea și mâncăm cu ocazia asta. Vreau să te întreb ceva important.

Hannah se strâmbă. Ultimul lucru pe care îl voia era să ia prânzul cu Norman, dar, dacă voia să-l ajute pe Bill să rezolve cazul lui Ron, trebuia să adune toate informațiile. Și singura persoană rămasă în viață care îi putea spune ce se întâmplase în timpul vizitei lui Ron la dentist era însuși stomatologul.

– Bine, Norman. Hannah cedă inevitabilului cu toată grația de care era în stare. Ne vedem la unu.

Swedish plasma sau cafeaua cu ou, făcută după o rețeta unică, tradițională suedeză

Perioada 1810–1829, bine cunoscută pentru ficțiunea romantică

Fursecuri Regency cu ghimbir

Nu încălziţi cuptorul încă… aluatul trebuie să fie rece înainte de copt.

- 171 grame de unt topit *(puţin mai mult de trei sferturi de pachet)*
- 220 grame de zahăr brun
- 1 ou mare bătut (sau două mijlocii, pe care le bateţi cu o furculiţă)
- 4 linguri de melasă *(asta înseamnă 85 de grame)* ***
- 2 linguri bicarbonat de sodiu
- ½ lingură de sare
- 2 linguri de ghimbir măcinat
- 306 grame făină *(necernută)*
- 100 de grame de zahăr alb într-un vas mai mic *(pentru mai târziu)*

Topiţi untul și adăugaţi în el zahărul. Lăsaţi amestecul să se răcorească, apoi adăugaţi oul (sau ouăle). Adăugaţi bicarbonatul, melasa, sarea și ghimbirul. Amestecaţi foarte bine. Adăugaţi făina pe care o încorporaţi. Puneţi aluatul la rece pentru cel puţin o oră. (*Peste noapte e chiar mai bine.*)

După ce aluatul s-a răcorit, preîncălziţi cuptorul la 190 de grade Celsius, cu grătarul în poziţia de mijloc a cuptorului.

Formaţi în mână biluţe de mărimea unei nuci. (Le scăpaţi în vasul cu zahăr alb și îl scuturaţi ușor ca să le acoperiţi.)

Așezaţi-le pe o tavă dată cu grăsime, 12 pe o tavă de mărime standard. Apăsaţi-le ușor cu o spatulă.

Coaceţi la 190 de grade pentru 10–12 minute sau până când se rumenesc frumos. Le lăsaţi să se răcorească în tava de fursecuri nu mai mult de un minut, apoi le mutaţi pe un grătar de metal ca să se răcească. (Dacă le lăsaţi prea mult în tavă, se lipesc.)

*** Ca să măsuraţi melasa, pulverizaţi mai întâi pe cana de măsurat puţin ulei, pentru ca melasa să nu se lipească de pereţii cănii.

Le-am servit la întâlnirea clubului Regency al mamei. M-au rugat să fac ceva din perioada aceea. De ce nu?

(Lui Tracey îi plac la nebunie pe post de gustare, înainte de culcare, cu un pahar de lapte).

Cantitate: 80–90 de bucăţi, depinde de mărimea fursecului.

Capitolul 9

Cofetăria ei era la fel de aglomerată ca în ziua precedentă, iar Hannah respiră ușurată când sosi previzibila perioadă de acalmie de la ora unsprezece. Era momentul din zi când locuitorii din Lake Eden deja hotărâseră că era prea târziu pentru un fursec de dimineață și prea devreme pentru un fursec la amiază. Această pauză îi îngăduia lui Hannah să-și păstreze prezența de spirit și să-și continue investigația neoficială, dar aprobată de ajutorul șerifului. Își turnă o cană de cafea proaspătă, șterse tejgheaua până când aceasta începu să strălucească de curată ce era și ieși prin ușa batantă în bucătărie, să vorbească cu Lisa.

Lisa tocmai scosese ultima tavă de fursecuri din cuptor și o întâmpină pe Hannah zâmbind.

– Am terminat cu coptul, Hannah. Iar planta ta va supraviețui. Avea nevoie doar să i se ude rădăcinile.

– Mersi, Lisa. Cu întârziere, Hannah își aminti instrucțiunile pe care i le dăduse mama ei odată cu planta. Violetele de Parma trebuiau udate de jos, nu de sus. Se îndreptă spre plantă să se uite la ea și văzu că era mult mai plină de viață. Cred că are nevoie de o stăpână nouă. Ia-o la tine acasă, Lisa.

Lisa zâmbi, evident încântată de ofertă.

– Este un hibrid care se numește Verona's Delight și va fi splendidă când va înflori. Ești sigură că nu o vrei?

– Sunt absolut sigură. Va fi mult mai fericită cu tine. Ai tu grijă de toate aici până fug alături, la Claire?

– Sigur. Lisa își scoase repede șorțul de brutar și și-l legă pe cel frumos, pe care îl purta când se ocupa de tejghea, în partea din față. Du-te liniștită, Hannah.

Hannah ieși pe ușă și imediat se zgribuli. Temperatura scăzuse cu cel puțin zece grade, iar norii erau plumburii și amenințători. Meteorologul de

la radio promisese cer senin, dar ea ascultase un post de radio din Minneapolis, care era la optzeci de kilometri distanță.

Toyota lui Claire era parcată la locul ei, iar Hannah se duse să bată la ușa magazinului Beau Monde Fashions.

În zilele de joi, Claire nu deschidea magazinul decât la amiază, dar era acolo.

– Bună, Hannah, o întâmpină cu un zâmbet. Intră și îți arăt rochia aceea drăguță. A trebuit să o scot de pe umeraș. Lydia Gradin a vrut să o încerce, dar nu i s-ar fi potrivit. Și Kate Maschler a pus ochii pe ea.

Hannah se simți pe loc vinovată. Din cauza ei, Claire pierduse un potențial cumpărător.

– Ar fi trebuit să o lași pe una dintre ele să o cumpere, Claire. Eu nici măcar nu am încercat-o.

– Dar o vei face. Și îți va veni perfect. Intră, Hannah. O să-ți arăt.

Hannah oftă și intră în cămăruța din spate a lui Claire.

Într-un colț era desfăcută o placă pentru călcat, chiar lângă o grămadă de cutii cu rochii gata să fie aranjate. Aerul era fierbinte. Claire călcase ca să scoată cutele de pe rochiile din transportul cel nou, iar Hannah o urmă pe lângă umerașele cu hainele nou-sosite și păși pe lângă mașina de cusut pregătită pentru eventuale modificări. Se încruntă când trecu prin draperia care separa camera din spate de magazin. Știa că trebuia să încerce rochia pe care o alesese Claire pentru ea. Ar fi fost nepoliticos să refuze.

– Uite-o!

Claire deschise dulapul care adăpostea cele mai scumpe rochii ale ei și scoase un umeraș pe care era o rochie de cocktail din mătase neagră.

– Nu e pur și simplu minunată?

Hannah dădu din cap. Ce altceva ar fi putut face? Ei i se părea o rochie obișnuită, dar nu știa mai nimic despre modă, pe când Claire era expertă.

– Intră și probeaz-o! Claire o conduse spre una din micuțele ei cabine de probă. Vrei să te ajut?

– Nu, mulțumesc, mă descurc. Hannah intră în micuța și eleganta cabină de probă și închise ușa. Ești acolo, Claire?

– Sunt aici, pluti vocea lui Claire prin traversa deschisă. Ai nevoie să te ajut cu fermoarul de la spate?

– Nu, mă descurc. Mă întrebam dacă ai văzut pe cineva pe alee ieri-dimineață.

– Doar pe tine, Hannah. Bill m-a întrebat deja și i-am zis același lucru.

– Dar mai târziu?

Hannah își desfăcu fermoarul de la blugi și îi lăsă să alunece pe picior, adunându-i în jurul gleznelor.

– Nu am mai ieșit decât când am auzit agitația.

Hannah zvârli cu piciorul blugii într-un colț, lângă oglindă, și își trase tricoul cu mânecă lungă peste cap.

– Ești sigură? Ai spus că despachetai un transport nou. Nu ai ieșit să arunci ambalajele în tomberon?

– Nu cred… Ba da, așa am făcut! Claire păru surprinsă. Ai dreptate, Hannah. Am turtit niște cutii de carton și le-am dus afară. Și *era* cineva pe alee. Un bărbat fără adăpost stătea ghemuit în pragul ușii magazinului de caritate, așteptând să se deschidă.

– Ai idee cam cât era ceasul? întrebă Hannah în timp ce dădea rochia jos de pe umeraș.

– Cred că era opt fără un sfert. După ce am intrat înapoi, am călcat o rochie, apoi m-a sunat Becky Summers să mă întrebe dacă erau gata modificările la noul ei costum. M-am uitat la ceas și mi-am amintit că m-am gândit că doar Becky ar fi avut tupeul să mă sune cu două ore înainte să deschid, așa că presupun că era opt.

– Cum arăta acel bărbat fără adăpost?

– Sunt sigură că l-ai văzut prin oraș, Hannah. Este înalt, iar părul îi stă țepi. E o nuanță oribilă de roșcat… Claire se opri și păru jenată când începu din nou să vorbească.

– Nu e ca părul tău, Hannah. Al tău are o nuanță castaniu-aurie minunată. Părul acestui bărbat este atât de roșu, e aproape portocaliu, ca al unui clovn.

Hannah notă în memorie această informație, alături de celelalte, în timp ce ridică rochia peste cap și își băgă mâinile în mâneci.

Se undui, mătasea îi alunecă pe corp foșnind, apoi se întinse spre spate ca să tragă fermoarul de limbuța de metal. Rochia îi venea perfect. Claire avea un ochi bun pentru mărimi.

– Îți vine bine, Hannah? susură din nou vocea lui Claire.

– Ca o mănușă.

Hannah trase adânc aer în piept și aruncă o privire în oglindă. Străina care o privea de acolo părea surprinsă. Nu doar că rochia îi venea bine, arăta extraordinar. Și Hannah nu arătase niciodată extraordinar.

– Îți place?
Lui Hannah îi trebui ceva timp să poată scoate un sunet.
– E… ăăă… e minunată.
– Ieși și lasă-mă să văd dacă trebuie să fac modificări.
– Nu trebuie să-i faci.
Hannah își scoase din picioare vechea pereche favorită de Nike. Nu prea se potriveau cu noua ei imagine. Apoi deschise ușa și ieși din cabină.
Claire rămase cu gura căscată când o văzu.
– Am știut eu că este perfectă pentru tine, dar nu m-am gândit că o să te transforme într-o *femme fatale*. Trebuie să o cumperi, Hannah. Îți fac un discount uriaș. Rochia asta e făcută pentru tine.
– Cred că ai dreptate.
În vocea lui Hannah se simți uimirea când Claire o conduse spre cele trei oglinzi și își admiră reflexia. Arăta rafinată, minunată și extraordinar de feminină.
– O vrei, nu-i așa, Hannah?
Hannah se întoarse din nou spre oglindă. Dacă mijea ochii, femeia care o privea de acolo semăna puțin cu Katharine Hepburn. Primul instinct a fost să-i spună lui Claire să împacheteze rochia, că prețul nu era o problemă, dar realitatea reveni nepoftită în mintea ei. Prețul *era* o problemă, iar ea știa asta foarte bine.
– Bineînțeles că o vreau, dar nu știu dacă mi-o pot permite. Cât costă?
– Uită ce am spus despre discount. Ți-o dau la prețul meu. Dar să-mi promiți că nu vei spune nimănui cât ai plătit.
– Bine, promise Hannah. Cât costă?
– Prețul la bucată e o sută optzeci, dar ți-o dau cu nouăzeci.
Hannah nici nu mai stătu pe gânduri. Ocazia să cumpere o rochie ca aceea apărea o dată în viață.
– Adjudecată. Nu voi avea niciodată ocazia să o port și probabil că va sta în dulap tot restul vieții mele, dar ai dreptate. Trebuie să o am.
– Așa, vezi!? Claire păru încântată. Dar cum adică nu vei avea ocazia să o porți? Petrecerea anuală a familiei Woodley e mâine-seară.
Hannah clipi. Vârâse invitația în sertar și uitase cu totul de ea.
– Crezi că ar trebui să mă îmbrac cu rochia asta?
– O să spun tuturor că fursecurile tale sunt de doi bani dacă nu, o amenință Claire. O să-i dai pe toți pe spate mâine-seară, Hannah. Iar

sâmbătă dimineața o să-ți sune telefonul încontinuu.

Hannah începu să râdă. Poate Claire era medium, iar telefonul ei chiar avea să sune fără oprire. Dar nouăzeci și nouă la sută dintre acele apeluri aveau să fie de la Delores care o să vrea să afle pe care bărbat încercase ea să-l impresioneze.

Hannah puse bine cutia cu rochia în Suburban și se întoarse în bucătărie cu o expresie amuzată pe față.

Cheltuise mulți bani ajutându-l pe Bill să investigheze moartea lui Ron. Lui Luanne îi lăsase cincizeci de dolari pentru cosmetice și cheltuise nouăzeci cu Claire pentru rochie.

Când trecu pe lângă blatul de lucru, începu să sune telefonul de pe perete. Hannah strigă, anunțând-o pe Lisa că răspunde ea, și ridică receptorul.

– The Cookie Jar. Hannah la telefon.

– Salut, Hannah. Era Bill și părea tare descurajat. Am sunat să văd ce-ai mai aflat. Eu sunt la fabrica de produse lactate, la declarații.

– Ai aflat ceva nou?

– Absolut nimic. Toți ceilalți au ajuns aici la șapte și jumătate, iar Ron deja încărcase marfa și plecase.

– Ce zice Max Turner? Ai vorbit cu el?

– Nu. Stai puțin, Hannah. Urmă o pauză lungă, apoi Bill reveni pe fir. Betty încă așteaptă să sune azi. I-am zis să ia un număr de telefon și o să-l sun să-i spun despre Ron. Tu? Ai ceva pentru mine?

– Da, și s-ar putea să fie important. Am vorbit cu Claire Rodgers și și-a amintit că a văzut un om al străzii în alee, pe la șapte patruzeci și cinci. Stătea ghemuit în pragul ușii magazinului de caritate și mi l-a descris.

– Stai să-mi iau carnețelul de notițe. Urmă o altă pauză, apoi Bill reveni la telefon. În regulă. Spune.

– Era îmbrăcat în haine largi și avea părul roșu aprins, făcut țepi. Claire spunea că l-a mai văzut prin oraș.

– Ai făcut o treabă bună, Hannah. Bill păru mulțumit. O să trec pe la cantina de la biserică să văd dacă cei de acolo știu cine este. O să întreb și la magazinul de caritate. E posibil să-l fi lăsat să intre. Altceva?

– Poate, dar nu sunt sigură. Ron s-a dus la dentist pentru dintele ciobit despre care ți-am zis, de aceea a întârziat. Te sun imediat cum aflu mai multe.

Hannah puse telefonul în furcă, apoi îl luă din nou și formă numărul mamei sale. Nu putea amâna la nesfârșit să o sune. În timp ce în urechi îi țiuia sunetul de apel, începu să zâmbească. Mama ei ieșise, așa că îi lăsă un mesaj scurt. „Bună, mama, sunt Hannah. Am zis să te sun înapoi. Presupun că ai ieșit în oraș. Ne vedem mai târziu la întâlnirea Clubului de carte Regency.

Hannah tocmai pusese receptorul în furcă, iar Lisa își vârî capul prin ușa batantă.

– A venit sora ta, Hannah.

– Trimite-o aici, în spate, cu două căni de cafea, îi spuse Hannah ce să facă, îndreptându-se spre blat ca să pună șase fursecuri su-preme cu ciocolată albă pe o farfurie.

Nu mai rămăseseră multe și bănui că noua rețetă a Lisei fusese un succes. Apoi se așeză pe un scaun înalt și se întrebă ce criză nouă o aducea pe Andrea la The Cookie Jar pentru o a doua zi consecutiv.

– Hei, Hannah, o salută Andrea. Poftim cafeaua.

Trânti cu zgomot cele două căni de cafea, văzu fursecurile și înșfăcă unul înainte să se așeze pe scaun.

– Fursecurile acestea noi sunt de vis. Toată lumea se dă în vânt după ele și s-au vândut toate. Lisa mi l-a dat pe ultimul în timp ce te așteptam pe tine.

Hannah zâmbi.

– Mă bucur tare mult că au avut succes. Lisa a muncit mult timp la rețetă.

– Sunt ale Lisei? Andrea păru surprinsă. Ciudat. Nu mi-a spus nimic despre asta.

– Nu ar face asta. Lisa nu are încă destulă încredere în rețetele ei.

– Ei bine, nu ar trebui. Sunt excelente. Andrea se întinse după alt fursec.

– Ce te aduce pe-aici, Andrea? Hannah se pregăti mental pentru o nouă criză a surorilor. Tocmai am terminat de vorbit cu Bill și părea în regulă. Tracey e și ea bine, nu?

– Tracey e bine. Totul e bine. Nu mai am nici o vizionare până la trei și m-am gândit să trec pe-aici să văd ce faci.

Hannah ridică din sprâncene. Andrea nu *trecea pe-aici* pur și simplu.

– Sunt ocupată în seara aceasta, dar pot să ajung acasă în jur de opt și jumătate. E prea târziu să o lași atunci pe Tracey?

– De ce aș vrea să o las pe Tracey? Andrea părea nedumerită. Despre ce vorbești, Hannah?

– Nu ai nevoie să o lași pe Tracey cu cineva în seara asta?

– Nu. Andrea se îmbujoră imperceptibil. Am cam profitat de tine, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Hannah scutură din cap. Mă bucur să petrec timp cu Tracey. E un copil grozav.

– Știu, dar când am venit tu ai presupus imediat că am nevoie de ceva. Nu sunt o soră foarte bună, Hannah. Iau și iau și nu ofer nimic în schimb.

Hannah se simți stânjenită. Tonul discuției devenise mult prea serios pentru gustul ei.

– Așa zici? Tu m-ai îndemnat să deschid The Cookie Jar. Aș zice că ai oferit din plin.

– Ai dreptate. Am sugerat, într-adevăr. Andrea păru încântată pentru moment. Dar chiar ar trebui să fac mai multe pentru tine, Hannah. Tu mă ajuți mereu, iar eu nu știu cum să mă revanșez. Dacă mă rogi ceva, orice, o să fac.

Dintr-odată, lui Hannah îi veni o idee genială.

– Asta se va schimba. Dacă într-adevăr vrei să faci ceva pentru mine, poți veni cu mine la dentist. Am programare la unu.

– Sigur că o să vin. Dar nu știam că ți-e frică să mergi la dentist.

– Crede-mă că mi-e frică, zise Hannah zâmbind, mai ales când pe dentist îl cheamă Norman Rhodes.

Andrea rămase cu gura deschisă.

– Dar mama spunea că a încercat să te cupleze cu el! De ce te duci la el să-ți facă dinții?

– Nu de asta mă duc. Chiar înainte ca Ron să fie omorât, a fost la Norman. L-am sunat de dimineață, iar el mi-a confirmat că l-a văzut pe Ron, dar a refuzat să povestim despre asta la telefon. Mi-a zis că îmi va spune totul dacă ne întâlnim să luăm prânzul la el la cabinet.

Andrea ridică din sprâncene.

– Șmecher. Și te temi că va folosi această ocazie pentru a-ți face avansuri?

– Nu, nu de asta. La telefon a părut chiar drăguț, dar nu vreau să fiu singură cu el.

– De ce nu? Doar dacă… Andrea se opri brusc și făcu ochii mari. Crezi că Norman e *suspect*?

Hannah ridică din umeri.

– Nu, dar nu pot să exclud complet această posibilitate. Norman a fost una dintre ultimele persoane care l-au văzut pe Ron în viață, dar nu știu dacă are vreun alibi până nu-l întreb.
– O să vin cu tine, consimți Andrea repede. Nu o să încerce nimic dacă suntem amândouă acolo. Și cât timp mănânci și îi pui întrebări insistente despre Ron, eu o să mă uit pe furiș pe acolo să văd dacă găsesc ceva dovezi.
– Ăăă… poate că nu e o idee prea bună, Andrea.
– De ce nu? Mă pricep foarte bine să-mi bag nasul peste tot fără să fiu văzută. Cotrobăiam printre lucrurile mamei mereu și nu și-a dat seama niciodată că eu am făcut-o. Și-apoi, îl ajut pe Bill, iar o soție trebuie să-și ajute soțul.
– S-ar putea să fie riscant, Andrea.
– Nu și dacă stabilim niște timpi de care să ne ținem. Cât timp crezi că îl vei putea ține ocupat?
Hannah se gândi foarte serios la întrebare.
– Nu mai mult de douăzeci de minute.
– Am nevoie de mai mult timp. Ce zici de treizeci de minute?
– Douăzeci și cinci și nici o secundă mai mult, răspunse Hannah cu fermitate. O să-i spun că vreau să mănânc în cabinet, iar timpul tău începe să se scurgă în clipa în care închid ușa.
– În regulă. O să ne sincronizăm ceasurile înainte să intrăm și eu promit că nu o să mă prindă.
– Sper că nu. Cred că e ilegal.
Hannah începu să regrete deja că o rugase pe Andrea să i se alăture.
– Cum se poate să fie ilegal să te uiți prin lucrurile cuiva? Nu e ca și cum aș vrea să fur ceva, Hannah. Dacă găsesc vreo dovadă, o las exact unde e și îi putem spune lui Bill.
– Tot nu cred că este o idee bună.
– Poate că nu e, dar trebuie să facem ceva să îl ajutăm pe Bill să rezolve cazul lui Ron. Nu se va supăra, nu dacă o să-i explic. Ne-am înțeles?
Hannah îi dădu dreptate, fără prea multă tragere de inimă. Dacă Bill o să afle vreodată că a fost de acord să o lase pe Andrea să își bage nasul printre lucrurile din cabinetul lui Norman, o să fie puțin mai mult decât supărat. Mai întâi o s-o omoare, apoi o să pună întrebările.

Capitolul 10

Hannah străpunse cu furculița o frunză de salată romană și reuși să tragă cu ochiul la ceas. Trecuseră doar cinci minute de când închise ușa biroului lui Norman și deja el îi povestise totul despre întâlnirea lui cu Ron.

Relatarea lui Norman nu relevă nici o surpriză. Ron venise plângându-se de durere, iar Norman îi făcuse o injecție cu lidocaină. Ron nu dorise să-și facă timp să-și repare dintele atunci, dar îi promisese lui Norman că o să revină imediat ce termina livrările. Bineînțeles că nu se mai întorsese. Ron fusese omorât înainte să-i treacă efectul injecției.

Hannah puse o altă întrebare din lista pe care și-o pregătise în minte.

– Ron a părut agitat din vreun anumit motiv?

Norman mestecă și înghiți.

– Nu prea. Era nerăbdător să se întoarcă la muncă, dar atât.

– Ți-a povestit cum și-a spart dintele?

– Mi-a zis că s-a bătut, dar nu l-am presat să-mi spună detalii. Acum îmi doresc s-o fi făcut.

– Nu-i nimic, Norman. Hannah îi zâmbi cât mai prietenește posibil. Nu aveai de unde să știi că Ron urma să plece de aici și că o să fie împușcat.

– Cred că nu. Totuși, îmi doresc să-i fi acordat mai multă atenție. Aș fi putut să-i pun mai multe întrebări despre asta când l-am examinat. A stat pe scaun cel puțin douăzeci de minute.

– Nu cred că asta ar fi folosit la ceva. Cu gura căscată și cu bucata de cearșaf de latex acoperindu-i limba, nu ar fi avut prea multe de spus.

– Se numește digă dentară, o corectă Norman, iar în priviri i se întrezări o sclipire ghidușă. Dar așa e, cum spui tu, Hannah. Ne-au învățat cum să conversăm cu pacienții în Proceduri dentare pentru începători. Să nu pui niciodată o întrebare la care nu se poate răspunde cu *îhhhî* sau *mmm-mmm*.

Hannah începu să râdă. Simțul umorului lui Norman era o surpriză plăcută. Poate că nu-i displăcea într-atât persoana lui până la urmă. În plus,

chiar se preocupase și renovase clinica tatălui său. Pereții verzi, oficiali, din camera de așteptare fuseseră vopsiți proaspăt într-o nuanță veselă de galben, jaluzelele prăfuite și decolorate fuseseră înlocuite cu draperii legate cu cordon, cu imprimeu de floarea-soarelui, iar vechea canapea gri și fotoliile cu spătar înalt făcuseră loc unui set nou de mobilier, care ar fi arătat bine în orice cameră de zi din Lake Eden. Singurele lucruri care nu se schimbaseră erau exemplarele din revistele vechi care fuseseră aranjate în suportul de lemn pentru reviste prins pe perete.

– Ai schimbat mult locul acesta, Norman.

Hannah aruncă o privire admirativă de jur-împrejur în biroul lui Norman. Păstrase vechiul birou al tatălui său, dar îl finisase și îl revopsise în nuanță de stejar bătrân, iar pereții fuseseră proaspăt zugrăviți într-o nuanță pală de albastru. Privi în jos, la mocheta de un albastru mai închis, și puse o întrebare care nu avea nici o legătură cu moartea lui Ron.

– Ai pus aceeași mochetă și în cabinete?

Norman scutură din cap.

– Nu s-a putut. Acolo, podelele trebuie să fie lavabile. Am înlocuit linoleumul și am zugrăvit, dar cam asta e tot.

– Dar geamurile?

– Am comandat niște jaluzele verticale din material textil, dar nu au ajuns încă. Și caut încă tablouri pentru pereți.

– Foarte bine. Vechiul desen al lui Rockwell[12] cu băiețelul din camera de așteptare mă speria cumplit când eram mică.

– Și pe mine mă speria, recunoscu zâmbind Norman. Părea atât de nefericit cu șervetul acela alb legat în jurul maxilarului. I-am spus tatei că nu e tocmai reclama potrivită pentru tratamente stomatologice fără dureri, dar lui i s-a părut mereu amuzant. Umor de dentist, presupun.

– Cum ar fi, de exemplu: „Ce spune dentistul care a ieșit la pensie? Bine că am scăpat de gura lor!“?

– Era una dintre preferatele tatălui meu, râse Norman și mai luă un Mini-fursec cu pecan din punga pe care o adusese Hannah. Fursecurile astea sunt tare bune, Hannah.

– Mersi. Data viitoare o să las nucile cu coajă, iar tu o să ai o grămadă de pacienți.

– Deja m-am ocupat de asta. Am de gând să le trimit pacienților de sărbători cutiuțe de tablă cu caramele și cu numărul meu tipărit pe capac.

Hannah râse, dar își reaminti să revină la întrebările ei. Norman părea să fie cu totul un alt om aici, în cabinetul lui, iar ea chiar se simțea bine la el în vizită.

– N-ai observat ceva neobișnuit la Ron când a venit la tine? Absolut nimic?

– Nu. Ți-am zis tot ce mi-am amintit. Mi-aș dori să te pot ajuta mai mult, dar vizita lui Ron nu mi s-a părut să fie altceva decât o urgență medicală.

– Mă suni imediat cum îți amintești ceva?

– Sigur, încuviință Norman. Știu că îți ajuți cumnatul să rezolve cazul, dar chiar nu mai am nici o informație pe care să ți-o dau.

– Stai puțin, Norman. Nu am spus nimănui că îl ajut pe Bill. Cum de ai ghicit?

– Nimeni nu e chiar atât de curios în legătură cu o vizită de douăzeci de minute la dentist, sublinie Norman. Și când mama ta mi-a zis că soțul surorii tale se ocupă de caz, am pus lucrurile cap la cap.

– Te rog, nu spune nimănui, Norman.

– Liniștește-te, Hannah. Nu o să te dau de gol. Mai ai și alte întrebări pentru mine? Sau pot să te întreb și eu ce voiam?

– Mai am o întrebare. Hannah trase adânc aer în piept. Trebuia să afle dacă Norman avea alibi pentru ora la care a fost omorât Ron. Ai mai avut alți pacienți imediat după ce l-ai tratat pe Ron?

– Unul singur. Tot cu un molar fisurat, dar făcea parte dintr-o punte dentară, așa că a fost simplu de tratat. Doamna a venit și a plecat în mai puțin de treizeci de minute.

Hannah constată surprinsă că se simțea ușurată de faptul că Norman avea alibi. Începuse să-l placă. Nu mai trebuia decât să confirme cu cea de-a doua pacientă pe care o avusese Norman în dimineața aceea, iar el avea să fie în afară de orice suspiciune.

– Trebui să-mi spui numele ei, Norman.

– Nu știi?

– De unde să știu? Ascultă, Norman, știu că lista ta de pacienți este confidențială, dar nu am nevoie decât de numele ei. Trebuie să o întreb dacă l-a văzut pe Ron când a venit la tine.

Norman începu să zâmbească.

– Presupun că nu ai sunat-o pe mama ta încă.

– Am sunat-o. Nu era acasă și mi-a răspuns robotul. Ce legătură are mama mea cu asta?

Zâmbetul lui Norman era tot mai larg.

– Am crezut că ți-a zis deja. Mama ta a fost cel de-al doilea pacient.

– Grozav! Hannah oftă adânc. Mama mi-a lăsat o duzină de mesaje spunându-mi că are ceva important să-mi zică, dar ea *mereu* are ceva important să-mi zică. Ți-a povestit ție că l-a văzut pe Ron?

– Da, dar nu l-a văzut de fapt. Și nu și-a dat seama că era important până când nu a ajuns acasă de la petrecerea pentru strângere de fonduri a primarului. A văzut camioneta lui Ron îndepărtându-se când a parcat în fața cabinetului.

Hannah hotărî că trebuie să verifice informația asta cu mama ei la întâlnirea Clubului de carte Regency, dar se părea că Norman avea un alibi de fier. Dacă Delores fusese cu el, nu avea cum să îl urmărească pe Ron și să-l omoare. Asta o făcu pe Hannah să-și dorească să existe o cale să o oprească pe Andrea în mijlocul căutărilor ei pe furiș.

– Și-acum, Hannah?

– Și-acum, ce anume? Hannah îl privi, mirată.

– Ești pregătită să asculți acum întrebarea mea?

– Sigur că sunt. Ce este, Norman?

– Eram în facultate când s-au mutat părinții mei aici și am venit să-i vizitez doar de câteva ori. Nu știu foarte multe despre Lake Eden.

– Nu prea sunt multe de știut, zâmbi Hannah.

– Dar sunt invitat la petrecerea familiei Woodley, iar mama spune că este evenimentul monden al anului. Nu a avut niciodată ocazia să meargă. Ea și tata pleacă mereu în vacanță în ultima săptămână din octombrie, așa că nu sunt în oraș. Dar zice că eu ar trebui să merg și să încerc să promovez clinica.

– Mama ta are dreptate. Toți oamenii importanți din Lake Eden sunt invitați și este o petrecere grozavă. Cred că ar trebui să mergi, Norman. Trebuie să întâlnești toate familiile din localitate dacă vrei să ai succes cu cabinetul stomatologic.

– Atunci o să merg. Mai spune-mi despre familia Woodley. Nu i-am cunoscut niciodată.

Hannah aruncă o privire pe furiș la ceas și observă cu surprindere că cele douăzeci de minute trecuseră deja.

– Delano Raymond Woodley este unul dintre cei mai bogați oameni din Lake Eden. Este patronul fabricii DelRay Manufacturing, iar compania lui are peste două sute de angajați din zonă.

– Delano? Norman remarcă prenumele. Familia Woodely e cumva înrudită cu familia Roosevelt?

– Nu, dar le-ar plăcea să fie. Din câte am auzit, mama și tatăl lui Del făceau parte exact din clasa mijlocie. Mama lui a vrut să-i dea un nume celebru. Cred că a funcționat, pentru că Del s-a căsătorit cu o femeie bogată și importantă din Boston. O cheamă Judith, iar familia ei este trecută în almanahul înaltei societăți.

– Judith, nu Judy?

Hannah începu să râdă.

– I-am spus o dată Judy și-am crezut că o să mă decapiteze. E de familie veche și bogată, dar una dintre prietenele mamei a făcut niște investigații și a aflat că tatăl ei a cam tocat toată averea. Lui Judith nu i-a mai rămas decât statutul social, însă pentru ea e mai important decât orice altceva.

– Așadar, el este un arivist, iar ea este o scăpătată de sânge albastru care s-a măritat cu el pentru bani.

– Ai înțeles. Nici eu n-aș fi putut să spun mai bine.

– Te duci la petrecerea lor, nu-i așa?

Hannah se gândi la rochia ei cea nouă și zâmbi.

– Bineînțeles că merg. Afacerea îmi merge bine, dar beau tot vin la cutie din pahare mari de sticlă. Asta e ocazia mea să savurez Dom Pérignon din pahare rafinate, de cristal.

– Ai cu cine să mergi?

– Cred că glumești, se amuză Hannah. Gândește-te, Norman. Ai văzut-o pe mama în plină acțiune marți seara. Ar fi încercat ea să mă cupleze cu toți tipii din oraș dacă aș fi avut deja partener pentru cea mai mare petrecere a anului?

Norman ridică din umeri, dar zâmbea larg.

– Presupun că nu. Ți-ar plăcea să mergi cu mine la petrecere, Hannah? Te salvez de mama ta.

Hannah își dori să nu fi fost atât de frivolă. Gura ei cea mare o băgase iarăși în încurcătură. Acum, Norman știa că nu are partener și îi dăduse întâlnire. Iar ea nu prea știa ce să spună.

Norman o bătu pe mână:

– Haide. Va fi în avantajul amândurora. O să vin eu cu mașina, așa că tu o să poți bea cât Dom vrei, iar tu mă vei prezenta tuturor oamenilor pe care crezi că ar trebui să-i cunosc.

Hannah gândi rapid. Nu părea să existe o cale elegantă de scăpare, așa încât, să meargă la petrecere împreună cu Norman nu părea să fie atât de îngrozitor. Era amuzant, părea să o placă, iar asta putea să o facă pe mama ei să bată puțin în retragere.

– În regulă, așa facem.

Hannah oftă extrem de ușurată când Norman o conduse în sala de așteptare, iar Andrea era acolo. Sora ei stătea pe canapea și răsfoia cu nonșalanță paginile unui *National Geographic*.

– Salut! Andrea le zâmbi nevinovat. A fost un prânz plăcut?

– Foarte plăcut. Norman zâmbi, apoi se întoarse spre Hannah. Petrecerea familiei Woodley începe la opt. Să vin să te iau la șapte și jumătate?

– Șapte și jumătate e bine. Hannah observă cu coada ochiului privirea surprinsă pe care i-o aruncă sora ei și știu că urma să dea niște explicații. Ai nevoie de adresa mea?

– O am. Mi-a părut bine să te cunosc, Andrea. Poate ne vedem la petrecere?

Andrea îi zâmbi lui Norman.

– Ne vedem. Nici eu, nici Bill nu am rata-o pentru nimic în lume. La revedere, Norman. Și mie mi-a părut bine să te cunosc.

Se îndreptară în liniște deplină spre camioneta lui Hannah, iar Andrea se așeză pe locul din dreapta. Dar imediat cum Hannah se puse la volan și închise ușa, Andrea o prinse de braț.

– Ai glumit, sper, nu-i așa? Doar nu te duci la petrecere *cu el*!

– Ba da, confirmă Hannah.

– Dar *nu poți*.

Hannah porni motorul, aruncă o privire în spate să se asigure că nu vin mașini și intră pe șosea.

– De ce nu?

– Pentru că ar putea să fie ucigașul lui Ron!

– Nu este. Hannah schimbă în viteza a doua. Norman are alibi. Era cu un alt pacient când Ron a fost omorât.

Asta păru să o dezumfle pe Andrea, care se încruntă.

– Bine, poate că *nu* este ucigașul lui Ron, dar în nici un caz nu ar trebui să ieși cu el!

– Liniștește-te, Andrea. Nu este o întâlnire adevărată. Mă ia cu mașina și mergem împreună la petrecere. Norman e tare cum-secade.

– Nu, nu este. Tu nu te prea înșeli în legătură cu oamenii, dar de data asta chiar ți-a scăpat. În timp ce tu mâncai și acceptai întâlniri de la acest… această persoană pe care o crezi cumsecade, eu am dat peste ceva colosal în depozit. Îl am la mână pe Norman Rhodes.

– Cu ce îl ai la mână?

Hannah își luă o clipă ochii de la drum ca să o privească pe sora ei. Andrea părea tare mândră de ea.

– Îți arăt imediat ce ajungem la The Cookie Jar.

Sprâncenele lui Hannah se arcuiră brusc și se strădui să nu iasă de pe șosea când trebui să schimbe direcția pe Third Street și Main.

– O să-mi *arăți*? Sper că nu ai furat nimic din biroul lui Norman, Andrea, nu-i așa?

– Nu i-aș spune chiar furat. Știu că am promis să nu iau nimic, dar era prea tare ca să las acolo. Andrea se lăsă pe spătar zâmbind plină de ea. Îți spun doar atât, Hannah. Mama nu ți-a făcut nici un bine când ți l-a prezentat pe Norman. Iar el nu e nici pe departe bărbatul pe care l-a crezut ea.

Hannah nu mai puse alte întrebări. Era clar că sora ei nu voia să-i spună mai multe până când nu ajungeau la The Cookie Jar. Coti pe alee, își feri ochii când trecu pe lângă locul unde Ron își dăduse ultima suflare și parcă mașina.

Când intrară pe ușa din spate, Andrea rânjea ca pisica de Cheshire, iar Hannah începu să se simtă extrem de neliniștită. Spera ca Andrea să fi găsit ceva neînsemnat, o plângere făcută de un pacient care fusese taxat prea mult sau o grămadă de facturi neachitate.

– Spune-i Lisei că ne-am întors și că trebuie să rămânem singure, o sfătui Andrea în timp ce-și atârnă haina în cuier. Grăbește-te, e important!

Hannah nu avu de gând să o contrazică. Intră grăbită în magazin, îi spuse Lisei să se ocupe de clienți și umplu două căni mari cu cafea. Andrea nu avea nevoie de cofeină, fiind și așa destul de vioaie și de plină de viață, dar Hannah se gândi că ei i-ar prinde bine un plus de energie înainte ca totul să se termine. Se grăbi să se întoarcă în camera din spate prin ușa batantă, lăsă

cănile de cafea pe blatul de lucru și se așeză pe un scaun aproape de cel al surorii ei.

– Gata, Andrea. Durează deja de prea mult timp. Spune tot ce știi.

Era evident cât de mult se bucura Andrea de fiecare clipă. Deschise poșeta cât se putu de teatral, scoase un plic mare, gălbui, și îl împinse spre Hannah.

– Ce e asta?

– Deschide-l, îi zise Andrea. Apoi să mai spui cât de *cumsecade* este Norman.

Norman Rockwell (1894–1978) – prolific desenator, pictor și ilustra-tor american

Mini-fursecuri cu pecan

Preîncălziţi cuptorul la 176 de grade Celsius, grătarul pe poziţia de mijloc.

227 grame unt *(puţin mai mult de un pachet)*
660 grame zahăr brun***
4 ouă bătute *(e bine și cu furculiţa)*
1 linguriţă de sare
1 linguriţă bicarbonat de sodiu
3 linguriţe vanilie
250 grame de nuci pecan tăiate mărunt
544 grame făină

Topiţi untul și adăugaţi zahărul brun. Amestecaţi bine și lăsaţi să se răcorească. Adăugaţi ouăle bătute și amestecaţi. Puneţi sarea, bicarbonatul, vanilia și nucile. Amestecaţi bine. Adăugaţi făina și amestecaţi până când făina se încorporează bine.

Formaţi bile de aluat cu palmele. (Faceţi-le de mărimea unei nuci în coajă.) Așezaţi-le pe o tavă dată cu grăsime, pe o tavă de mărime standard încap 12 bucăţi. Apăsaţi-le cu o spatulă. (Daţi-o mai întâi cu ulei sau grăsime.)

Coaceţi la 176 de grade Celsius, timp de 10–12 minute. Lăsaţi fursecurile să se întărească pe foaie un minut, apoi mutaţi-le pe un grătar să se răcească.

***Nu e nevoie să aveţi zahăr brun la dispoziţie. Fursecurile se pot face foarte bine cu zahăr alb sau cu melasă, cam 40 de grame de

melasă la fiecare 600 de grame de zahăr alb. (Așa îl și produc, de fapt. Și te scutește să te mai lupţi cu cocoloașele acelea.) Adăugaţi melasa peste zahărul alb și amestecaţi cu putere până este încorporată bine și egal.

Cantitate: 80–100 de bucăţi, depinde de mărimea fursecului.

(Nu e nici o problemă dacă reţeta cere zahăr brun sau zahăr brun light, adăugaţi melasă până obţineţi culoarea potrivită.)

(Norman Rhodes adoră fursecurile acestea, la fel și Bill.)

Capitolul 11

Hannah nu era în stare să scoată o vorbă. Parcă i se lipise limba de cerul gurii. Privi încremenită teancul de fotografii polaroid și-apoi clipi repede. Nu, nu își închipuia lucruri. Imaginile erau acolo. Nu erau chipuri, doar imagini cu trupuri de femeie, toate nud până la brâu.

– Hannah? Andrea o prinse de mână. Te simți bine?

Hannah trase adânc aer în piept și dădu din cap.

– Cine *sunt* ele?

– Pacienți. Îți poți da seama unde au fost făcute după imaginile din fundal. Andrea împunse cu degetul prima fotografie din teanc. Vezi fotografia de pe perete? Este făcută în încăperea pe care Norman o folosește pentru curățarea dinților. Am verificat.

– Femeia aceasta a pozat pentru Norman în scaunul stomatologic?

– Vrei să zici *femeile acestea*. Andrea răsfiră fotografiile ca Hannah să poată vedea. Și nu cred că aș spune că au pozat mai exact. Observi cele două canistre de lângă scaun? Una este cu oxigen, cealaltă este protoxid de azot.

– Gaz ilariant?

– Am învățat despre el la orele de chimie. Dacă faci amestecul corect, devine anestezic. Mulți stomatologi îl folosesc. Dar dacă reduci doza de oxigen, te poate face să-ți pierzi cunoştinţa. Câteva pufuri din amestecul de concentrație mărită, iar femeile acestea ar fi putut să cadă leșinate.

– Le-a lăsat inconștiente și-apoi le-a făcut fotografii nud?

– Mie așa mi se pare. După ce și-au revenit, nu și-au mai amintit nimic.

Hannah scutură din cap.

– Nu îmi vine să cred că Norman ar face așa ceva. Pare atât de… normal.

– Așa se spune întotdeauna despre perverși. Ai auzit atâtea interviuri la știri. Toți vecinii spun că nu le vine să creadă, că părea un tip atât de normal.

Hannah clipi și se holbă din nou la fotografii. Nu-i venea să creadă că Norman ar fi putut face așa ceva. Ridică teancul de fotografii polaroid și le răsfiră din nou rapid.

– Mă întreb dacă nu cumva…

– Ce este?

– Andrea se întoarse și o urmări mirată pe sora ei cu privirea când Hannah se opri brusc.

– E vorba despre asta, indică Hannah spre o fotografie. În jurul gâtului are un lănțișor de aur, iar pandantivul acela… știu că l-am mai văzut.

Andrea îi smulse fotografia din mână să se mai uite o dată.

– Ai dreptate. Și eu am mai văzut-o. E o cruce celtică, nu-i așa?

– Exact! Hannah făcu ochii mari, deoarece recunoscuse subiectul fotografiei. Nu Norman a făcut aceste fotografii, Andrea.

– Nu?

– Nu avea cum. Aceasta e domnișoara McNally, profesoara noastră de matematică din clasa a șaptea. Și a plecat din Lake Eden acum trei ani ca să se mărite.

Andrea nu-și luă ochii de la fotografie, în stare de șoc.

– Domnișoara McNally este singura care purta o asemenea cruce. Probabil că *tatăl* lui Norman a făcut aceste fotografii. Ce o să facem?

Rotițele din creierul lui Hannah începură să se învârtă.

– Mai întâi, nu o să spunem nimănui despre ele. Tatăl lui Norman a murit. E prea târziu să i se mai facă ceva acum. Dacă facem acest lucru public, nu reușim decât să o umilim pe mama lui și să le facem și pe acele femei să se simtă jenate.

– Are sens ce spui, recunoscu Andrea rapid. Crezi că Norman știe ce a făcut tatăl lui?

– Nu știu. Unde ai găsit aceste fotografii?

– Erau în magazie. Le-am găsit într-o cutie mică, sub un vraf de radiografii vechi și…

Andrea se opri, dându-și seama de ceea ce tocmai spusese.

– Hannah, Norman nu știe de ele. Era prea mult praf. Sunt aproape sigură că teancul de radiografii nu fusese atins de cel puțin un an de zile.

Hannah oftă ușurată.

– Bine. Crezi că ai luat toate fotografiile?

– Cred că da. Am pus conținutul cutiei în plicul acela și am mai stat cel puțin încă cinci minute să caut și altele. Andrea se întinse să adune toate fotografiile și le întoarse cu fața în jos.

– Ce o să facem cu ele, Hannah?

– O să le distrugem. O să le arunc în șemineu diseară.

– Nu poți să faci așa ceva, obiectă Andrea. Tu ai un șemineu pe gaz. Nu ai voie să arzi nimic în el. Poate al trebui să le mărunțim în tocătorul de hârtie. Aș face-o la serviciu, dar Al o să mă întrebe ce mărunțesc.

– Hai să încercăm cu substanță industrială de scos petele, sugeră Hannah în timp ce se ridică de pe scaun. Am folosit-o să scot petele de rugină de pe chiuveta de la baie și mi-a mai rămas ceva în cutie. Teoretic, ar trebui să înlăture orice.

Andrea o urmă pe Hannah la chiuvetă și privi cum turnă mai multe picături de substanță de îndepărtat petele în chiuveta de inox. Aruncară una din fotografii, iar Hannah o mișcă de jur-împrejur cu coada uneia dintre lingurile ei. Dură aproximativ un minut și, în cele din urmă, fotografia se decoloră până deveni albă.

– Funcționează! Andrea păru surprinsă. De unde ai știut să faci asta?

– Am văzut așa ceva într-un film. Hai, Andrea. Tu pui fotografiile înăuntru, iar eu le învârt.

În mai puțin de cinci minute, fotografiile nud dispăruseră, lăsând în urmă o hârtie perfect albă. Hannah scoase dopul de la chiuvetă, lăsă să curgă peste hârtie niște apă curată, apoi aruncă totul la gunoi.

– Cred că ar trebui să mă întorc la birou, Andrea aruncă o privire la ceas. Trebuie să iau niște chei și niște pliante înainte de vizionarea mea.

Hannah o îmbrățișă.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Andrea. Chiar te pricepi să faci pe detectivul și mă bucur că ai găsit fotografiile acestea înainte ca Norman sau mama lui să dea peste ele.

– Și eu mă bucur. Andrea îi aruncă un zâmbet senin și fericit și se îndreptă spre ușa batantă. Se opri cu mâna întinsă, gata să împingă ușa, apoi se întoarse. Hannah?

– Da?

– Cred că ar trebui să te duci la petrecerea familiei Woodley cu Norman. M-am înșelat. E plictisitor, dar *chiar e* un bărbat cumsecade.

Hannah reuși să-și păstreze zâmbetul politicos pe chip tot timpul în care invitatul întâlnirii preamări virtuțile Angliei din perioada Regency, când bărbații erau gentlemeni și doamnele erau „doamne în adevăratul sens al cuvântului“. Doamna micuță și rotofeie în rochie galbenă cu volănașe, profesoară pensionară de la Grey Eagle, care scrisese trei romane de dragoste Regency, preciză că era consternată și întristată de „lipsa regretabilă a fibrei morale“ în rândul tinerilor din ziua de azi. Își încheie discursul sugerând că părinții ar trebui să se ghideze după regulile stricte ale unei societăți politicoase care existase pe „malurile Albionului“ la începuturile secolului al XIX-lea și să facă un efort să le insufle și copiilor lor „valorile Regency“.

Câteva aplauze lipsite de entuziasm însoțiră invitata la ieșirea ei de pe podium, iar apoi începu întâlnirea.

Pe când pregătea masa cu gustări, Hannah se întrebă ce ar face adolescenții din Lake Eden dacă mamele lor i-ar lua pe sus să-i ducă înapoi în timp, într-o perioadă fără autoturisme sau jocuri video, ca să nu mai pomenim de absența mijloacelor de contracepție. Matricidul ar depăși cotele maxime, iar Bill ar fi în mod sigur extrem de ocupat.

Hannah pregăti cafeaua și aranjă platourile încărcate cu vârf cu fursecuri Regency cu ghimbir. Studiase acea perioadă, dar erau puține rețete publicate și nici una dintre ele nu părea să fie pentru fursecuri. Frunzărise și colecția mamei sale de romane de dragoste din perioada Regency ca să vadă dacă găsește vreo referire la deserturi, dar tot ce găsise erau informații vagi despre „budinci“, „compoturi de fructe“ și „torturi cu mac“. Hotărându-se că era cazul să facă un compromis, Hannah făcuse o listă cu ingrediente din vremurile regenței și descoperi că o persoană ingenioasă ar fi putut coace fursecuri cu ghimbir. Dacă le și făcuse cineva era o altă discuție, dar ar fi fost posibil.

Nu dură mult până când întâlnirea se încheie, iar Hannah constată cu ușurare că invitata întâlnirii se strecură pe ușă și plecă. O veste bună. Femeia aceea părea să știe multe despre perioada Regency, iar Hannah nu s-ar fi bucurat să fie dată în vileag drept o impostoare. Majoritatea membrilor clubului nu țineau chiar atât de mult la autenticitate. Le plăcea să citească romane din perioada Regency, să povestească despre ele, dar întâlnirile

clubului erau mai degrabă un motiv să iasă din casă și să deguste bârfe și mâncare bună împreună cu prietenii.

În momentul în care bătu ciocănelul, se auzi hârșâit de scaune și de îmbulzeală direct spre masa cu gustări. Hannah era pregătită. Avea ceai și cafea, atât cu cofeină, cât și fără, și cele mai bune platouri ale ei din argint încărcate cu fursecuri. În timp ce turna băuturile aburinde în cănile din porțelan fin, cu flori albastre pentru decofeinizată și cu flori roz pentru cea cu cofeină, Hannah se gândi la telefonul pe care-l primise de la Bill înainte să plece din magazin. Bărbatul fără adăpost, care se numea Blaze, nu mai era suspect. Preotul Warren Strandberg îl luase cu el imediat după ce îl văzuse Claire și îl dusese la cantina bisericii să mănânce o supă de pui la micul dejun. La ora când Ron murise, Blaze înfuleca clătite și omletă de față cu preotul, cu mai mulți voluntari de la biserică și cu alți câțiva oameni ai străzii ca el.

– Fursecurile acestea sunt pur și simplu minunate, Hannah.

Doamna Diana Greerson, soția președintelui băncii din localitate și arivistă prin excelență, ținea într-o mână o cană cu ceai de plante și ciugulea din fursecul pe care îl ținea în cealaltă mână, cu degetul mic întins.

– Mă bucur atât de mult că îți plac, Diana. Hannah făcu un semn spre platou. Te rog, mai servește unul.

– Ah, nu mai pot. Mănânc ca o vrăbiuță, să știi.

Lui Hannah îi trecu prin fața ochilor, ca un fulger, imaginea unui vultur care devora cu lăcomie un stârv. Ultima dată când făcuse catering la un eveniment la care participase și Diana, o surprinse aruncând în poșetă cel puțin șase delicii cu curmale.

Pe când Hannah turna cafea sau ceai în căni și le oferea femeilor din Lake Eden, era cu ochii în patru după mama ei.

Încă dinainte să ajungă la grădiniță, descoperise că fața lui Delores era ca un barometru. Dacă făcea brusc ochii mari, urma iminent un val de critici. Dacă în colțul buzelor se schița un zâmbet, întâlnirea lor avea să fie înseninată de complimente. Dacă între sprâncenele perfect pensate se întrezărea o cută, urma un torent de întrebări încărcate de păreri și de critici. Până și o expresie afabilă însemna ceva. Avertiza schimbări bruște, iar Hannah știa că trebuia să fie pregătită fie să tremure din cauza criticilor ca de gheață ale mamei sale, fie să se scalde în căldura aprobării ei.

Hannah umplu o cană cu cafea cu cofeină pentru Sally Percy, soția șefului Andreei, și aruncă din nou o privire la capătul cozii.

Ceea ce văzu o făcu să se relaxeze pentru prima dată pe ziua aceea. Mama ei stătea la rând împreună cu Carrie Rhodes, iar amândouă femeile zâmbiră larg când văzură că se uită spre ele. Hannah știu imediat că Norman anunțase intenția lor de a merge împreună la petrecerea familiei Woodley. Cazul bine cunoscut de „eu știu, tu știi, iar eu știu că tu știi".

În timp ce rândul de persoane se perinda încet prin fața ei și Hannah se concentra să converseze de complezență cu toți cei pe care îi servea, observă că Delores și Carrie dădeau semne să aibă o discuție în contradictoriu. Nu se certau. Discuția se purta mult prea prietenește pentru asta. Dar Hannah auzi vag frânturi de „Dar mi-ar plăcea, serios. Îi prinde atât de bine lui Norman" de la Carrie și „Nu o să accepte asta niciodată de la tine" de la Delores. Apoi, Hannah auzi vocea lui Carrie ca o adiere: „O să comand buchetul pentru corsaj. Ce fel de flori îi plac?" Delores răspunse: „Adoră floarea-soarelui, dar nu se potrivește deloc. Ce zici de orhidee?"

În momentul în care Delores și Carrie ajunseră în dreptul lui Hannah, la cafetiere, amândouă aveau pe chip același zâmbet al „pisicii prinse la vasul cu smântână", o expresie extrem de utilă, pe care Hannah și-o însușise în timp ce răsfoise romanele de dragoste din perioada Regency ale mamei sale. Carrie luă un ceai de plante, Delores alese cafea, apoi se aplecă ușor spre fiica ei.

– Tocmai am fost la Beau Monde, iar Claire ne-a spus că ai ales o rochie pentru petrecerea de la familia Woodley.

– Așa e, mamă.

Hannah nu se miră că mama ei știa despre recenta ei achiziție. Era aproape imposibil să ții un secret într-un oraș atât de mic precum Lake Eden.

– Mi-ar plăcea să ți-o cumpăr eu. Să spunem că e un cadou timpuriu de ziua ta.

Hannah rămase uluită. De obicei, mama ei nu era atât de generoasă.

– E tare drăguț din partea ta, mamă, dar ziua mea e în iulie, iar asta e de-abia peste opt luni.

– Bine atunci, de Crăciun. Sunt atât de încântată că ai cumpărat ceva „ultimul răcnet", draga mea. Claire a spus că arăta divin pe tine, iar toată

lumea știe despre Claire că are un gust desăvârșit. Trebuie să mă lași să-ți înapoiez banii pe ea. Insist.

Hanna abia își reținu un zâmbet, întâlnirile de club o făceau mereu pe mama ei să peroreze expresii din perioada Regency, dar nu avea de gând să caute calul de dar la dinți. Delores își putea permite să fie generoasă. Bunicul lui Hannah investise din greu în proaspăta Companie de minerit și producție din Minnesota, iar în decursul anilor, acțiunile se înmulțiseră de mai multe ori decât Hannah putea să numere.

– Claire ți-a spus cât am plătit pe rochie?

– Am întrebat, dar mi-a zis că e între voi două. Cât a costat, draga mea? Îți scriu un cec.

Hannah oftă în timp ce asculta sunetul tot mai îndepărtat de tropot de copite ce venea de la calul său de dar ce galopa spre apus. Nu-i putea spune mamei sale cât costase. Îi promisese lui Claire să nu pomenească nimic de preț.

– Nu pot să-ți spun, mamă. Claire mi-a vândut-o la prețul de cost și am promis că nu o să spun nimănui cât am plătit.

– Nici măcar lui *moi*?

– Nici măcar ție, mamă. Hannah abia reușea să rămână serioasă. Mama ei vorbise exact pe tonul lui Miss Piggy când se referise la ea însăși cu *moi*.

Carrie se aplecă spre Delores să-i șoptească ceva la ureche, iar mama ei începu să zâmbească din nou.

– E o idee nemaipomenită. O să ai nevoie de o poșetă nouă și de o pereche de pantofi. Lasă-mă să contribui pentru astea.

– Am o poșetă plic neagră, mamă. Mi-ai făcut-o cadou acum doi ani. Și perechea mea de pantofi cu toc e perfect…

Hannah se opri și începu să se încrunte când își aminti că singura ei pereche de pantofi care se potrivea la rochia neagră trebuia pingelită.

– Ai nimerit-o la fix, mamă. Mi-ar prinde bine o pereche nouă de pantofi.

– În cazul acesta, o să ți-o cumpăr eu. Să alegi o pereche italienească, draga mea. Sunt singurii care se mențin în stare bună. Și să te plimbi de cel puțin două ori prin magazin cu ei, să fii sigură că nu te bat. Aș putea veni cu tine la mall, să te ajut să îi cumperi.

Hannah se cutremură, fiindcă își aminti cel mai recent drum la cumpărături împreună cu mama ei. Delores dorise ca ea să-și cumpere un mantou, în loc de un hanorac bun la toate.

– E-n regulă, mama. Știu cât ești de ocupată. Că tocmai mi-am adus aminte: ce-ți face dintele?
– Dintele? tresări Delores surprinsă.
Hannah își curmă un zâmbet. Oare mama ei avea impresia că veștile transmise prin mijloace neoficiale mergeau într-o singură direcție?
– E bine acum, draga mea. Norman e un stomatolog nemaipomenit. Ți-am zis că l-am văzut pe Ron LaSalle plecând cu mașina?
– Nu, dar mi-a zis Norman. Nu ai vorbit cu Ron, nu-i așa?
– Pleca atunci când parcam eu și nu i-am văzut decât spatele camionetei. Dacă e să mă întrebi pe mine, nici măcar nu cred că era Ron.
Mama ei deveni foarte agitată.
– Crezi că ar trebui să-i spun lui Bill?
– Cu siguranță. Bill încearcă să pună cap la cap tot ce a făcut Ron în dimineața în care a murit, iar ceea ce ai văzut tu s-ar putea să ajute.
Carrie se cutremură ușor.
– E înspăimântător să te gândești că cineva pe care toți îl cunoșteam a fost împușcat ziua în amiaza mare pe străzile din orașul nostru.
– Știu, oftă Delores. Din punctul meu de vedere, e doar vina lui Herb Beeseman. Băiatul acela nu face altceva decât să scrie amenzi toată ziua. Dacă și-ar fi vârât carnetul acela în buzunar, unde îi e locul, poate ar fi ajuns la timp să-i salveze viața lui Ron.
Hannah știa că ar trebui să-și țină gura, dar nu fu în stare.
– Herb a fost angajat să se asigure că în Lake Eden sunt respectate regulile de circulație, nu să patruleze străzile, doar-doar prinde vreun potențial criminal.
– Are dreptate, Delores, spuse Carrie, apoi se întoarse spre Hannah. Cred că a fost groaznic pentru tine, draga mea. Să se întâmple așa ceva chiar în spatele magazinului tău!
Delores nu păru tare înduioșată.
– Hannah poate să facă față unor astfel de lucruri. Mereu a fost puternică. Seamănă cu mine. Nu-i așa, dragă?
Hannah abia reuși să-și țină buzele strâns lipite. Să audă așa ceva tocmai de la femeia care leșinase când găsise o veveriță moartă pe treptele de la ușa din spate!
– Ar trebui să ne mișcăm, Delores. Carrie îi dădu un cot. Știi cât de repede se supără femeile astea mai în vârstă când cineva ține coada în loc.

Hannah mai avea puțin și izbucnea în râs. În afară de doamna Priscilla Knudson, bunica preotului luteran, Carrie era cea mai în vârstă din grup.

După ce Hannah le servi și pe ultimele doamne din rând, luă o tavă cu fursecuri și se pregăti să se amestece în mulțimea prezentă. Avea destul de mulți doritori. Fursecurile Regency cu ghimbir avuseseră un succes grozav.

Tocmai îl servise pe Bertie Straub, patronul și administratorul Cut'n Curl, când auzi frânturi din conversația pe care Maryann Watson, sora antrenorului Watson, o avea cu una dintre secretarele de la DelRay, Lucille Rahn.

– Habar n-ai cât de generos este fratele meu când este vorba despre Danielle, mărturisi Maryann pe un ton confidențial. A plătit o avere întreagă pentru cadoul de ziua ei.

Lucille mușcă elegant din fursecul ei.

– Chiar așa? Cum își poate permite să cumpere ceva scump dintr-un salariu de profesor?

– A făcut economii tot anul. Ea a împlinit treizeci de ani, știi, și el a vrut să-i cumpere ceva deosebit. M-a rugat să ne întâlnim la Mall of America, marți seara, să-l ajut să-l cumpere. Jur că ne-am dus la toate magazinele de bijuterii din tot mallul până a găsit ceva să-i placă.

Hannah intră în viteza organizatorului de petreceri, așezându-și tava în celălalt capăt al mesei celor două și își făcu de lucru, rearanjând fursecurile pe tavă. Nici una dintre femei nu păru să o observe, dar Hannah putea auzi fiecare cuvințel pe care îl spuneau.

– Ce i-a cumpărat? Lucille, păru foarte curioasă. Poți să-mi spui, Maryann.

Maryann se apropie de ea, gata să-i împărtășească secretul delicios. Nici nu părea conștientă că Hannah era acolo. Chelnerilor, cameristelor și organizatorilor de evenimente li se aduceau pe tavă toate bârfele, fie că voiau sau nu voiau să le audă.

– I-a cumpărat cel mai frumos inel cu rubin, dar nu ai voie să spui nimănui. Trebuie să fie surpriză.

Lucille ridică din sprâncene.

– Cu rubin? Asta *chiar* pare scump.

– Așa a și fost, confirmă Maryann dând din cap. L-a costat peste o mie de dolari. Plus că Boyd a mai plătit în plus ca să-l inscripționeze pe interior.

– Din cauza asta nu ai venit la întâlnirea Dorca[13] de marți seară?

– Da, a trebuit să rămânem acolo în oraș, fiindcă inelul nu a fost gata decât a doua zi dimineață. Boyd m-a rugat să iau inelul la mine acasă, pentru a fi în mâini sigure, și știi ce înseamnă *asta*.

Lucille păru de-a dreptul nedumerită.

– Ce înseamnă?

– Probabil că Danielle îi umblă printre lucruri.

– Nu mă surprinde deloc. Jill Haversham a fost profesoara lui Danielle în clasa a treia și spunea că toate fetele familiei Perkins erau băgăcioase.

– N-o să înțeleg niciodată de ce Boyd s-a însurat cu ea. Maryann oftă din toți rărunchii. Ar fi putut să fie cu oricine altcineva, dar nu s-a însurat cu ea pentru că a *trebuit*, știi tu. Dar presupun că fiecare are preferințele sale.

– Așa se spune. Ați rămas la mama ta?

– Da, și s-a bucurat tare mult să ne vadă. A doua zi dimineață, Boyd s-a dus să ia gogoși pentru micul dejun și s-a întors cu o cutie uriașă. Ca să îi rămână și ei. Nu suntem siguri că se hrănește sănătos, acum, după ce a rămas singură.

Hannah își înăbuși un zâmbet. Nu era de părere că gogoși la micul dejun intrau în categoria „hrană sănătoasă", dar cine era ea să-și dea cu părerea? Mulți dintre clienții ei mâncau fursecuri la micul dejun.

– E singură, după ce tata a murit, continuă Maryann. Stă toată ziua singură cuc în casa aia. Zona în care locuiește devine tot mai industrială, deci nici asta nu e de bine.

– Unde e mai exact? întrebă Lucile.

– Chiar la ieșirea spre Anoka de pe nouăzeci și patru. Pe vremuri, era o suburbie drăguță și liniștită înainte să se facă autostrada, dar se duce de râpă. Și Boyd, și eu suntem de părere că ar trebui să vândă casa și să vină să locuiască într-unul dintre apartamentele frumoase pentru seniori.

Lucille ridică din sprâncene.

– Nu ar prefera să se mute cu tine sau cu Boyd?

– Nu am destul loc. Mi-ai văzut apartamentul. De-abia am loc să mă mișc în el. Boyd are loc suficient, dar nu cred că Danielle vrea ca ea să se mute la ei. Nu că ar fi zis ceva în legătură cu asta. Știi că nu ar zice. Boyd îi e loial nevoie mare femeii ăleia. O tratează ca pe o prințesă, o îmbracă în haine scumpe și îi cumpără tot ce ea și-ar putea dori. A cumpărat pentru ea până și casa aceea, știi, și crede-mă, parcă e un sac fără fund.

– Financiar?

– Cred că ipoteca e astronomică și mereu trebuie reparat ceva. Boyd încearcă să le facă pe toate singur, dar numai Dumnezeu știe că nu e nici instalator, nici electrician. Sunt sigură că Danielle nu apreciază suficient cât de mult muncește, dar la ce să te aștepți altceva când provii dintr-o familie ca a ei?

– Ea nu lucrează, nu-i așa? întrebă Lucille.

– Bineînțeles că nu. Nu ar ridica un deget să ajute. Boyd spune că el nu *vrea* ca ea să aibă un serviciu, dar eu cred că doar ascunde faptul că e prea leneșă ca să păstreze o slujbă.

Lui Hannah îi ajunse câte critici ascultase la adresa lui Danielle.

Ridică tava, afișă zâmbetul „cu ce pot să vă servesc“ și se duse să o bată pe umăr pe Maryann.

– Mai doriți fursecuri, doamnelor?

– Bună, Hannah. Maryann păru surprinsă să o vadă. Sunt excelente fursecurile acestea, draga mea. Și când te gândești că sunt autentice! Tocmai spuneam cât de delicioase sunt, nu-i așa, Lucille?

Lucille zâmbi.

– Suntem atât de norocoși că te-ai întors în oraș, Hannah. Nu știu cum ar fi reușit să se descurce Clubul Regency cu gustările dacă nu ai fi fost tu.

– Mulțumesc. Mă bucur atât de mult că v-au plăcut fursecurile.

Hannah așteptă până când și Maryann și Lucille mai luară câte un fursec, apoi se duse la altă masă. Mall of America nu se deschide până la ora unsprezece, iar antrenorul Watson fusese cu sora lui până atunci. Încă un suspect fusese eliminat și, dacă era norocoasă ca de obicei, agentul de pază de la Twin Pines avea și el alibi. Și atunci avea să ajungă de unde a plecat.

Hannah oftă după ce termină de servit fursecurile și se întoarse să ia carafele de cafea și de ceai. Rezolvarea crimelor nu era atât de ușoară pe cât o făceau să pară în filme.

Organizație umanitară, în serviciul celor defavorizați. Dorca (sau Tabita) este femeia din *Biblie* recunoscută pentru grija pe care o purta sărmanilor și văduvelor, oferindu-le haine sau alte ajutoare materiale.

Capitolul 12

Hannah trase în parcarea de la mallul regional și se întoarse încruntându-se spre Lisa:

– *Urăsc* să fac cumpărături.

– Nu o să fie chiar atât de groaznic, Hannah. Nu ai nevoie decât de o pereche de pantofi. Și e foarte drăguț din partea mamei tale să-i plătească.

– Ah, da? Hannah se răsuci spre ea cu sprâncenele arcuite. Cadourile mamei vin mereu cu o condiție. Pantofii trebuie să fie italienești și nu trebuie să aibă un toc mai mare de șapte centimetri.

Lisa ridică din umeri.

– Pantofii italienești sunt buni, iar tu oricum nu porți tocuri.

– Așteaptă, nu am terminat. Nu trebuie să cumpăr ceva care să nu fie din piele de bună calitate, nu am voie materiale artificiale și trebuie să îl rog pe vânzător să garanteze că nu se vor decolora dacă se udă. M-a făcut să îi promit că o să-i încalț și că o să mă plimb prin magazin de cel puțin două ori, să mă asigur că nu mă bat.

– Nu pare atât de greu. Haide, Hannah, mallul se închide la șapte și e deja șase și jumătate.

Hannah oftă și coborî din mașină. Ningea ușor, iar temperatura coborâse cu zece grade după ce apusese soarele. Nu-i plăcea să meargă la mall nici la ore mai bune, dar ora aceasta era cea mai proastă. Parcarea era plină de mașini, ea era presată de timp și trebuia să cumpere pantofii în seara aceea. În ceea ce o privește pe Hannah, această sesiune de cumpărături în graba mare ca să cumpere ceva în ultimul moment era rețeta perfectă pentru un dezastru de proporții.

Lisa o luă înainte prin parcarea plină de zloată și intră pe ușa din spate în Sears. Trecură de articolele de menaj, vopsele și electrocasnice și pășiră grăbite pe mocheta verde, spre intrarea din interiorul mallului.

Când intrară în spațiul imens construit în formă de dom, privirea lui Hannah se opri imediat asupra unei sănii uriașe din plastic roșu, cu opt reni din plastic înțepeniți în mijlocul saltului. Clipi de două ori, apoi se întoarse spre Lisa.

– Nu e nici măcar Halloween încă și au și decorat de Crăciun!

– Instalează decorațiunile imediat după Ziua Muncii. Cred că multă lume își face cumpărăturile de Crăciun mai devreme și cumpără mai mult dacă mallul este decorat.

– Tatăl tău l-a văzut?

– Îl aduc pe tata în fiecare duminică. În hol la Dayton e un atelier animat al lui Moș Crăciun și e fascinat de el. Cred că l-a văzut de zece ori, dar mereu îmi atrage atenția la ce fac elfii pentru mine.

– Cred că asta este o parte bună a Alzheimerului. De câte ori îl vede, tatăl tău crede că îl vede pentru prima dată.

Cuvintele lui Hannah își luară zborul înainte ca ea să apuce să se gândească ce spune și tresări când își dădu seama că fusese nepoliticoasă.

– Îmi pare rău, Lisa. Nu am vrut să glumesc despre o boală atât de îngrozitoare.

– Nu-i nimic, Hannah. *Trebuie* să glumești. O fac și eu. Plus că ar putea să fie mult mai rău. Pe tata nu îl doare nimic și a uitat de toate problemele sale. De cele mai multe ori, se simte bine în pielea lui.

Hannah hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

– De unde ar trebui să începem?

– Să mergem la Bianco. Au deschis de curând. Rhonda Scharf a fost zilele trecute și am auzit când i-a spus lui Gail Hanson că au o marfă mai bună decât alte magazine de pantofi.

Hannah o urmă pe Lisa prin mulțimea de cumpărători fără să vadă o figură cunoscută. Nu era deloc surprinzător. Mallul regional era la aproape treizeci și trei de kilometri distanță de Lake Eden și deservea toate orașele mici de pe o rază de șaizeci și cinci de kilometri. Văzu mai mulți adolescenți îmbrăcați în jachetele echipei sportive din Little Falls și un grup de fete care chicoteau în fața magazinului cu casete video și care etalau sacourile liceului din Long Prairie.

Lisa intră într-un magazin luminat puternic care expunea steagul italian ca fundal în vitrina sa. Rânduri întregi de pantofi erau aliniate pe perete, iar la fiecare câțiva centimetri un raft rotund din plastic ieșea în evidență

expunând o pereche de pantofi la nivelul ochilor. Hannah o urmă și imediat observă o pereche de pantofi negri aproape de peretele din spate al magazinului. Aveau tocul mic, probabil erau din piele și păreau comozi.

– Cred că o să-i cumpăr pe aceștia, Lisa. Hannah se îndreptă spre raftul respectiv ca să indice exact perechea. Par exact ceea ce trebuie.

– Sunt prea simpli, Hannah. Ai nevoie de ceva mai sofisticat ca să se asorteze cu rochia ta splendidă.

– Cât de sofisticat?

Hannah nu era dispusă să cedeze prea ușor. Pantofii negri s-ar fi potrivit cu aproape orice, iar modelul simplu îi convenea.

– Încearcă perechea asta. Lisa înhăță o pereche de pe un raft de prezentare și îi înmână lui Hannah. O să se potrivească perfect. Ai încredere în mine.

„Ai încredere în mine“ era exact expresia pe care o folosise mama ei când o convinsese pe Hannah să cumpere o fustă complet ridicolă din catifea într-un an, de Crăciun, și Hannah deveni circumspectă când se uită cu atenție la perechea de pantofi. Întruneau toate cerințele, dar breteaua subțire din piele care se încheia în jurul gleznei avea să atragă atenția asupra picioarelor ei.

– Doar încearcă-i, Hannah. Dacă nu îți plac, poți să alegi altceva.

– Bine. Parcă era la cumpărături cu mama ei. Port măsura patruzeci, calapod îngust.

– Mă duc după vânzător.

Lisa se grăbi să plece și, după câteva minute, veni însoțită de un bărbat brunet, cu mustață. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albi, un tricou în dungi și arăta exact așa cum își imagina Hannah că arată un gondolier din Veneția.

– El e Tony, îl prezentă Lisa. Te va ajuta.

În timp-record, picioarele lui Hannah fură măsurate, iar Tony îi puse pantofii în picioare. Hannah se ridică de pe scaun cu băgare de seamă, făcu câți va pași și zâmbi. Lisa avusese dreptate. Pantofii vor arăta perfect cu rochia neagră pentru cocktail.

– Îi cumpăr.

– Nu te grăbi, o avertiză Lisa. Trebuie să te plimbi cu ei prin magazin mai întâi. Ai promis.

Hannah oftă și porni de-a lungul culoarelor. Se bucură că făcuse acest lucru, fiindcă observă lângă casă o reclamă care anunța că a doua pereche

de pantofi cumpărată costa cinci dolari. Se întoarse într-un suflet la Tony și arătă semnul.

– A doua pereche costă doar cinci dolari?

– Așa este. Sărbătorim încă marea deschidere. Vreți să vedeți o a doua pereche?

Hannah scutură din cap și arătă spre Lisa.

– Nu, *ea* vrea, iar eu plătesc. Ar vrea să-i încerce… Hannah aruncă o privire în jurul ei.

Observase că Lisa se uitase mult timp la o anumită pereche de pantofi când intraseră în magazin și avea un aer melancolic. Localiză papucii, o pereche de sandale aurii cu toc de doisprezece centimetri, se duse să-i ia și apoi îi dădu lui Tony.

– Vrea să încerce perechea asta.

– Îți irosești banii, obiectă Lisa. Sunt frumoase, dar nu o să am ocazia să le port.

– Și ce dacă? Vreau să le ai. Toate femeile au nevoie de o pereche de pantofi cu totul și cu totul deosebiți din când în când, chiar dacă stau numai în dulap.

– Dar, Hannah…

– Nu uita că sunt șefa ta, o întrerupse Hannah. Și îți spun să-ți iei perechea asta de sandale.

Lisa începu să râdă.

– Ai câștigat. Ai modelul acesta mărimea treizeci și șapte, Tony?

Twin Pines era la doar șaisprezece kilometri de mallul regional și încă ningea când Hannah parcă într-un loc care tocmai se eliberase lângă intrare. Nu ningea foarte tare, dar se întrebă cum ar fi fost să rămână izolată din cauza zăpezii într-un cazinou.

Probabil că era bine că nu avea la ea nici o carte de credit.

– E imens, Hannah. Și e frumos. Lisa se uită lung la firmele din neon care luminau intermitent când se apropiară de intrare, iar pe chipul ei se citea o mirare ca de copil.

– Mă bucur că m-ai rugat să vin cu tine. Nu am mai intrat niciodată într-un cazinou.

Un agent de pază era în poziție chiar lângă ușă, la intrare, iar Hannah își ținu respirația. Spera că Lisa era destul de mare încât să joace jocuri de

noroc. Apoi observă un anunț care spunea: TREBUIE SĂ AI CEL PUȚIN 18 ANI CA SĂ JOCI.

Oftă ușurată. Se întoarse să se uite din nou la agentul de pază. Nu avea nici o zgârietură sau vânătaie pe față și, cu siguranță, nu avea ochiul învinețit. În nici un caz nu fusese el cel care încasase pumni de la Ron, așa că Hannah se hotărî să aștepte până după ce mâncau pentru a pune întrebări despre agentul care fusese de serviciu marți noaptea.

– Ce restaurant drăguț! Lisa zâmbi fericită când o chelneriță le conduse într-un separeu din lemn, aflat într-o sală de mese rustică. Privește numai păturile acelea indiene de pe pereți! Sunt minunate!

– Da, într-adevăr sunt.

Hannah se uită la păturile vesel colorate. Deși creau o atmosferă caldă în încăperea cu lambriuri și cu aspect de cavernă, modelul țesut nu semăna deloc cu cel de pe păturile Sioux pe care le văzuse când fusese în vizită la muzeu.

Probabil că autenticitatea nu conta pentru cartofori.

– Crezi că ar trebui să ținem cont de sugestia lui Herb și să încercăm coastele?

Lisa își ridică ochii din meniu. Era tipărit pe un soi de plastic care aducea cu scoarța de mesteacăn, iar pe copertă era desenat un cort indian.

– Mi se pare o idee bună. Dacă Herb le-a recomandat, trebuie să fie bune. Mereu s-a priceput să depisteze cea mai bună alegere dintr-un meniu când eram colegi de liceu.

Coastele erau fragede și picante, unse din plin cu un sos care îi reaminti lui Hannah de fumul de lemn aromatic și de roșii dulci și bine coapte. În timp ce mâncau și din când în când se ștergeau pe șervețelele aduse de chelneriță, Hannah se gândi la cel mai bun mod de a-l identifica pe agentul de pază care se bătuse cu Ron. Dacă ar fi întrebat la administrație, toți ar fi dat în paranoia, temându-se de posibile procese. Trebuia să se gândească la o scuză inofensivă ca să-i convingă că avea nevoie de numele agentului de pază.

Până își șterseră mâinile pentru ultima dată și împărțiră o tartă sfărâmicioasă cu merișoare care se dovedi excelentă, Hannah știu exact cum să procedeze. Plătiră nota, o lăsă pe Lisa în fața unui slot machine cu mărunțișul de la The Cookie Jar și porni să-l caute pe manager.

După ce se trezi trimisă în stânga și în dreapta, Hannah găsi în sfârșit un bodyguard dispus să o conducă în biroul managerului. Era un tip înalt, lat în umeri și cu totul impasibil când se puse în fața unui panou de securitate luminat și tastă niște numere pe o tastatură care deschise o ușă spre un coridor.

Hannah îi zâmbi prietenește când îi făcu semn să treacă, dar el nu-i răspunse. Era evident că expresia facială severă era în topul listei de cerințe ce trebuiau întrunite de un bodyguard de cazinou.

Imediat după ce ajunse în dreptul ușii potrivite, bodyguardul ciocăni de două ori și apoi o deschise.

– O anume domnișoară Swensen dorește să vă vadă. Spune că e ceva personal.

O voce din încăpere îi ceru lui Hannah să intre, iar ea păși înăuntru. Încăperea era mare și frumos aranjată. Trei pereți erau ivoar, iar al patrulea fusese vopsit într-o nuanță frumoasă de roșu chinezesc. În cameră mai era o canapea tapițată cu mătase ivoar și două scaune asortate, de o parte și de alta a unei măsuțe de cafea lăcuite cu negru și încrustate cu dragoni aurii. O alegere bizară pentru un cazinou indian, iar Hannah era surprinsă. Nu se vedea nici o pătură sau obiect artizanal amerindian.

Un bărbat în vârstă, cu părul grizonant aranjat cu multă grijă, se ridică de pe scaun, din spatele unui birou lăcuit în negru.

– Domnișoara Swensen? Sunt Paul Littletree, managerul cazinoului. Luați loc, vă rog.

– Mulțumesc, răspunse Hannah și se așeză pe fotoliul din fața biroului lui, o piesă de mobilier frumoasă, lăcuit cu negru și tapițat cu mătase roșie.

– Poți să ne lași, Dennis.

Paul Littletree îi făcu semn bodyguardului. Hannah așteptă până când ușa se închise, apoi dădu drumul discursului pe care și-l pregătise.

– Știți, e foarte jenant, domnule Littletree. Mă tem că fratele meu a scăpat de sub control ultima dată când a fost aici. Părinții mei m-au trimis să vă prezint scuze și să mă ofer să plătim pentru eventualele stricăciuni pe care le-a făcut.

– Când s-a întâmplat asta?

– Marți noapte. Când a ajuns acasă, i-a spus mamei că s-a bătut cu unul dintre agenții de pază de aici. Hannah își plecă ochii, încercând să pară rușinată de acțiunile fratelui ei închipuit. Credem că e din cauza noii lui

prietene. E implicată într-o mișcare împotriva jocurilor de noroc și l-a convins să vină aici și să împartă niște broșuri. Fratele meu are doar niște zgârieturi și vânătăi, dar părinții m-au rugat să vin și să mă asigur că bodyguardul dumneavoastră e în regulă.

– E vorba despre Alfred Redbird. Am observat că are niște vânătăi și un ochi umflat când s-a întors din parcare.

– Îmi pare atât de rău, oftă adânc Hannah. Bineînțeles că vrem să îi plătim îngrijirile medicale și pentru zilele pierdute de la serviciu.

– Este o ofertă generoasă, dar nu e nevoie. Alfred nu a avut nevoie decât de două pansamente.

– Mă bucur să aud asta. Mama și-a făcut nenumărate griji. Domnul Redbird a putut să-și termine tura marți noaptea?

– Nu, chicoti domnul Littletree, dar nu are nici o legătură cu fratele dumneavoastră. L-a sunat soția la miezul nopții, iar Alfred a plecat să o ducă la spital. Primul lor copil s-a născut la ora opt, a doua zi dimineață.

Hannah zâmbi, deși îi venea mai degrabă să se încrunte.

Încetul cu încetul, agentul de pază devenea tot mai puțin suspect.

– Totuși, aș dori să-i prezint scuze personal. Este la serviciu în seara asta?

– Nu, i-am dat liber restul săptămânii, concediu cu plată. Se va întoarce luni, iar până atunci ar trebui să se fi acomodat să fie tată. Încercați să vă relaxați, domnișoară Swensen. Fratele dumneavoastră nu a creat prejudicii reale, dar mă tem că va trebui să-i interzic să mai vină la cazinou o perioadă.

– Cu siguranță, nu vă pot învinovăți pentru asta. Aveți un cazinou tare frumos, domnul Littletree. Tocmai am mâncat împreună cu prietena mea niște coaste și au fost delicioase.

– Mă bucur că v-ați simțit bine la noi. Paul Littletree se ridică din scaun, iar Hannah știu că întâlnirea luase sfârșit. Spuneți-le părinților dumneavoastră că le mulțumim pentru grija lor. Și mai poftiți pe la noi.

Când Hannah ieși din birou, bodyguardul o aștepta. Cu aceeași expresie serioasă o conduse înapoi în zona principală a cazinoului, iar Hannah își înfrână din toate puterile dorința de a face ceva care să-i tulbure calmul. Dacă vreodată se hotăra să se mute în Anglia, avea să-i fie foarte ușor să înlocuiască una dintre gărzile de la Palatul Buckingham.

Lisa era exact în locul în care o lăsase Hannah, în fața aceluiași slot machine. În tăviță erau câteva monede, iar Hannah păru surprinsă de acest

lucru.

– Câștigi, Lisa?

– Cred că am un avantaj de câțiva dolari. Lisa se uită în tăvița ei. De ce nu încerci și tu? Chiar e amuzant.

– Bine, dar numai câteva minute. Vreau să ne întoarcem înainte de nouă. Stai să iau niște mărunțiș.

– Ia câteva monede de aici. Lisa adună în palmă câteva monede de douăzeci și cinci de cenți și i le întinse. Poate îți aduc noroc.

Aparatul de lângă Lisa era liber, așa că Hannah se așeză.

Ultimul suspect fusese eliminat. Dacă agentul de pază fusese la spital cu soția lui, era imposibil ca el să-l fi împușcat pe Ron. În timp ce trase de mâner și pierdu prima monedă, Hannah se întrebă ce găseau oamenii atât de fascinant la aparatele slot. Nu erau deloc interactive, dar bărbatul de peste drum de ea mângâia aparatul cu mâna stângă în timp ce cu dreapta trăgea de mâner.

Probabil e o superstiție, își spuse Hannah, iar când se uită mai atent la oamenii din jurul ei, își dădu seama că fiecare dintre ei făcea ceva ca să încerce să-și schimbe norocul. Doamna în rochie roșie îi vorbea aparatului, șoptindu-i tot felul de dezmierdări, în timp ce imaginile se învârteau. Bărbatul mai în vârstă, în tricou Polo, ținea maneta culcată până se oprea tamburul cu imagini, apoi o elibera ca să zboare brusc înapoi. Tânăra brunetă în pulover roz își făcea palma stângă căuș în dreptul tăviței, de parcă ar fi poruncit monedelor să cadă. Hannah se amuză și se întoarse la mașina ei. Totul era mecanizat. Nu-și dădeau oare seama că, indiferent ce făceau, nu aveau cum să schimbe ceea ce trebuia să se întâmple?

Încurajată de gândul că, dacă pleca mai repede, cu atât mai repede ajunge acasă la Moishe și în patul ei confortabil, Hannah observă că era posibil să introducă cinci monede în aparat înainte să tragă de manetă. Drăguț. Așa avea să scape de bani de cinci ori mai repede. Hannah se concentră să pună în aparat mai multe monede, trase de manetă și așteptă să pună altele.

– Nu-i așa că a distractiv, Hannah?

Lisa se întoarse să-i zâmbească, iar Hannah afișă și ea un zâmbet în loc de răspuns. Distracție nevoie mare. Din câte își putu da seama, singurul beneficiu pe care l-ar fi putut avea de pe urma aparatului erau mușchi mai bine lucrați la brațul drept.

Hannah puse în aparat ultimele cinci monede. Mai avea de tras o dată de manetă și termina. Zgâlțâi mânerul și se întoarse spre Lisa să o întrebe dacă era gata de plecare, când o sirenă începu să urle, lumini roșii să se învârtă, și monede de douăzeci și cinci de cenți să se reverse din aparatul ei.

– Ai luat potul cel mare! Lisa sări din scaun și se duse rapid să privească ploaia de monede ce săltau zgomotos. Câte monede ai pus?

Hannah privi mirată avalanșa de monede ce zăngăneau în tava de metal.

– Cât de multe am putut lua. Am vrut doar să termin, să putem merge acasă.

– Ai reușit, Hannah! Lisa rămase cu gura căscată când privi în sus și văzu numerele care se aprindeau deasupra aparatului. Tocmai ai câștigat o mie nouă sute patruzeci și doi de dolari!

Hannah se uită cu ochii măriți de uimire la numerele luminoase. Apoi privi în jos la tamburul cu imagini și observă că toate erau aliniate pe pot. Nu era de mirare că oamenilor le plăcea să joace la aparate. Era mai amuzant decât se așteptase.

Capitolul 13

– Hei, Moishe, ce zici să bagi ceva la burtică?

Hannah își aruncă poșeta pe canapea și îl duse pe Moishe în bucătărie. Își atârnă hanoracul de spătarul unui scaun, îl puse pe Moishe jos lângă vasul lui de mâncare și îi turnă o porție generoasă de bobițe. Apoi își aminti că tocmai câștigase potul cel mare la jocuri de noroc, așa că deschise și o conservă sofisticată de ton pe care i-o turnă în vas. Moishe însemna pentru ea mai mult decât orice alt bărbat din viața ei. Trebuia să se bucure și el de roadele norocului ei.

Împărțise deja câștigurile cu Lisa. Îi dăduse un bonus de două sute de dolari, făcând-o să promită că își va cumpăra o rochie elegantă care să se potrivească la sandalele noi. Lisa nu voise să îi ia, dar Hannah reușise să o facă să se răzgândească, spunându-i că nu ar fi jucat dacă Lisa nu ar fi îndemnat-o, așa că acceptase banii.

Hannah făcu câteva operații aritmetice în minte în timp ce conducea spre casă, socotind banii pe care îi cheltuise investigând pentru Bill moartea lui Ron. Chiar și după ce scăzu costul machiajului lui Luanne, rochia de la Claire și banii pe care îi cheltuise la Twin Pines, tot îi ieși profit de peste o mie de dolari.

În timp ce Moishe clefăia și torcea de mulțumire, Hannah se duse la telefonul din bucătărie ca să-l sune pe Bill și să-i spună că-l eliminase pe bodyguardul de la cazinou de pe lista suspecților. Bill nu era la birou la sediul șerifului, dar îi lăsă un mesaj acolo și încă unul prin Andrea, care îi promise că o să-i lase un bilețel lângă telefon. Hannah puse telefonul în furcă, odată treaba terminată, și se duse în dormitor să se schimbe în bluză și în pantalonii de trening extra-largi pe care și-i cumpărase când se stricase încălzirea cu un an în urmă.

Zece minute mai târziu, Hannah își ocupă locul preferat de pe canapea, sorbind din paharul cu vin și ținându-l în brațe pe Moishe. Mereu era dornic

de afecțiune când ea lipsea cu orele, iar seara aceasta nu era cu nimic diferită. Îl scărpină sub bărbie până când începu să toarcă în extaz, în timp ce ea îi cântă cântecelul prostesc pe care îl născocise pentru el. Nu avea câtuși de puțin talent muzical, dar atât timp cât îl scărpina fără întrerupere, lui Moishe părea să îi placă.

Poate era bine că locuia singură. Dacă cineva ar fi auzit-o cântând cât de mult îl adora „pe pisu mare și puternic“ ar fi fost încuiată la casa de nebuni.

Complexul de apartamente avea televiziune prin cablu la liber, iar Hannah se plimbă pe canale. Erau cincizeci, dar tot nu aveai la ce te uita. Se mulțumi să urmărească un documentar despre criminalistică și investigații. Era posibil să învețe ceva. Experții însă nu vorbiră decât despre progresele în tehnologia utilizării de amprente ca dovezi. Hannah îl ascultă cum explică utilizarea adezivului în prelevarea amprentelor de pe pielea victimelor la temperaturi sub zero grade, apoi mută pe un canal cu filme clasice.

Rula *Klute*, pe care îl mai văzuse, dar nu mai avea chef să se plimbe pe canale, așa că rămase acolo.

Hannah se gândi la crimă pentru o clipă, dar asta o deprimă. Nimic din munca ei de detectiv nu dăduse vreo fărâmă de rezultat.

Inițial, paharul cu urme de ruj păruse un început promițător și reușise să afle că Danielle fusese cu Ron chiar înainte ca acesta să fie omorât. Dar ceea ce îi spusese Danielle nu prea mai contase în cele din urmă. Îl verificase pe antrenorul Watson și motivul geloziei, dar acesta fusese cu Maryann acasă la mama lor când Ron fusese împușcat. Norman nu mai era suspect după ce Delores îi confirmase alibiul, iar bărbatul fără adăpost pe care îl văzuse Claire mânca micul dejun exact în momentul crucial. Bodyguardul cu care se bătuse Ron la Twin Pines avea să fie în afara oricărei bănuieli imediat cum Bill îi va fi verificat alibiul la spital, iar Hannah tocmai rămăsese fără suspecți. Trebuia să vină cu suspecți noi, dar habar n-avea de unde să înceapă.

Se întinse după carnețelul pe care îl ținea lângă canapea și scrise rapid o listă de nume: antrenorul Watson, Norman, Blaze și Alfred Redbird. Apoi oftă și trase o linie peste fiecare dintre ele. După ce se mai gândi, îi veni o idee, iar Hannah o adăugă pe Danielle pe listă, dar nu era deloc convinsă că Danielle îl împușcase pe Ron. Chiar și așa, hotărî să verifice dacă avea alibi.

Hannah luă cartea de telefon și o răsfoi până găsi numărul lui Danielle. Dacă îi răspundea antrenorul Watson, avea să închidă.

Danielle ridică de la al doilea sunet de apel, iar Hannah oftă ușurată.

– Bună, Danielle. Hannah Swensen la telefon. Poți vorbi?

– O clipă, Hannah. Hannah o auzi pe Danielle spunându-i lui Boyd ceva legat de faptul că trebuia să comande niște fursecuri apoi reveni. O să avem nevoie de șaizeci de bucăți pentru petrecerea de Halloween pe care o organizăm cu colegii de la orele de artă plastică, Hannah. Mă gândeam la ceva cu glazură portocalie.

– Nici o problemă, răspunse prompt Hannah. E în regulă dacă îți pun întrebări la care să răspunzi cu da sau nu?

– Da.

– Grozav. Te-ai întâlnit cu cineva sau ai dat vreun telefon după ce te-a lăsat Ron acasă miercuri dimineață?

– Da. Mi-ar plăcea să încerc unul, de gust, dar nu pot să vin atât de devreme miercuri dimineață. Tipul de la Sparklettes care face livrarea de apă vine între opt și nouă și trebuie să fiu aici să-i deschid.

– Poți să găsești o modalitate să-mi spui exact la ce oră a fost acolo?

– Nici mie nu-mi place când fac livrări dimineața devreme. Miercurea trecută a fost aici la opt, iar eu aproape că am dormit mai mult decât trebuia.

– Mersi, Danielle.

Hannah închise telefonul și notă ceva în dreptul numelui lui Danielle. Urma să verifice cu șoferul care făcea livrările cu apă de la Sparklettes și, dacă îi adusese apa lui Danielle la opt, atunci putea tăia numele lui Danielle de pe listă.

Altă fundătură. Hannah oftă și încercă să se gândească la ceva pozitiv. Gândurile pozitive, se știe, duc la vise plăcute și nu voia o reluare a coșmarului de cu o noapte înainte. Măcar se înțelegea mai bine cu Andrea în ultima perioadă. Poate că toate acele resentimente mai vechi se mai domoliseră odată cu trecerea anilor și deveneau, totuși, prietene.

Hannah trebui să recunoască faptul că în școală fusese atât de bună că era greu ca cineva să țină pasul cu ea. Andrea primise multe critici din partea profesorilor ei din cauză că Hannah fusese o elevă numai de nota zece. În loc să intre în competiție cu Hannah pentru note, Andrea se implicase în activități extracurriculare. Strălucise în piese de teatru, cântase la concerte și editase ziarul școlii și jurnalul de an al clasei. Evident că Andrea fusese

mult mai populară în rândul băieților decât Hannah. Serile de vineri și de sâmbătă ale Andreei fuseseră ocupate din primul an de liceu până în ultimul. Hannah oftă. Se putea lăuda doar cu două întâlniri pe tot timpul liceului. Una fusese o întâlnire de studiu, acasă la ea, cu un coleg care era să pice la chimie și care primise niște apropouri extrem de transparente de la Delores înainte să accepte să o scoată pe Hannah la o pizza ca să-i mulțumească pentru nota de trecere. Cealaltă fusese cu partenerul ei de la bal, în ultimul an de liceu. Hannah aflase mai apoi că fusese nevoie de promisiunea unui post cu jumătate de normă pe durata verii la magazinul tatălui ei pentru ca în pragul ușii să apară Cliff Schuman cu o floare pentru corsaj în mână.

La facultate lucrurile au stat altfel. Acolo nu mai fusese tratată ca un paria pentru că îi citise pe clasici și știa cine au fost Wittgenstein și Sartre. În facultate, faptul că putea rezolva o ecuație în minte nu era considerat defect de personalitate și nimeni nu o desconsiderase pentru că știa numărul atomic al einsteiniului. Bineînțeles, existase și un grup alcătuit din fete incredibil de frumoase, frivole, care suceau capetele băieților, dar majoritatea dintre ele fie picaseră examenele, fie renunțaseră, ca să se mărite.

Hannah începuse, în sfârșit, să iasă la întâlniri în anul doi de facultate. Ieșise mai multe luni cu un student de la istorie, prea înalt și prea subțirel. Urmase apoi un student de la arte, profund, care îi mărturisise că jurase să nu se căsătorească chiar când ea începuse să creadă că relația mergea bine, și apoi cu un student la master, care dorise să-i afle părerea despre teza lui. Iubirea adevărată, sau poate că fusese senzualitate adevărată, dăduse peste ea în noiembrie, în al doilea an de studii postuniversitare. Atunci Hannah crezuse că își întâlnise sufletul pereche. Bradford Ramsey era asistentul care ținea seminarul de poezie, iar Hannah fusese fermecată de el de când îl auzise la primul curs. Nu se întâmplase asta nici din cauza felului în care vorbea, nici al celui în care recita versuri din Byron și Keats. Se întâmplase din cauza ochilor săi minunați, de un albastru-închis, cu care te sfredelea până în adâncul sufletului.

Întâlnirile după orele de curs cu profesorii nu erau bine văzute de conducere dacă la ele nu participau mai mulți studenți, dar Brad găsise metode ca să ocolească regulile.

Hannah se dusese în biroul lui pentru mai multe consultări student-profesor. După ce îi mărturisise că el credea că e îndrăgostit de ea, sfârșise în apartamentul lui după ce se furișaseră pe coridor la unsprezece noaptea, ea ascunzându-și fața în gluga de la hanorac. Atât noaptea aceea, cât și cele care urmaseră fuseseră memorabile. Hannah descoperise că sexul era mult mai distractiv decât crezuse că ar putea fi. Însă ultima noapte petrecută cu profesorul cel chipeș fusese memorabilă, într-un fel pe care nu-l anticipase. Logodnica lui venise să-i facă o vizită surpriză, Brad intrase în panică, așa că Hannah fusese nevoită să fugă din patul lui pe o scară de incendiu înghețată.

Hannah rupsese relația și își spusese că experiența îi prinsesee bine, dar asta nu o ajutase să se simtă mai bine. Să-și vadă fostul iubit plimbându-se țanțoș prin campus urmat de un cârd de domnișoare tinere și impresionabile era mult prea dureros, așa că ziua în când Andrea o rugase să lase facultatea și să se întoarcă în Lake Eden ca să o ajute să pună în ordine afacerea tatălui lor venise ca o alinare. Asta nu însemnă însă că Hannah renunțase să se mai vadă cu bărbați. Luase doar o pauză, așteptându-l pe cel pe care să-l poată iubi și în care să aibă încredere. Până una alta, se bucura de familia ei, de muncă și de pisica devotată. Și dacă uneori se simțea singură în pat și își dorea să se cuibărească alături de ea și altcineva, care să nu aibă lăbuțe blănoase, trecea repede peste acest sentiment.

Sună telefonul, iar Hannah răspunse.

– Salut, Bill. Era și timpul.

– De unde ai știut că sunt eu?

– Cine altcineva ar fi putut fi? Mama nu mă sună niciodată atât de târziu, iar Andrea mi-a zis că se duce la culcare acum o oră. Ai aflat ceva noutăți în cazul lui Ron?

– Absolut nimic. Bill păru abătut. Ron nu avea dușmani de care să știm, nu datora sume mari de bani, iar în cont nu avea sume mari, care să nu poată fi explicate. Zero barat.

Hannah se grăbi să se plângă și ea.

– Nici eu. Am vorbit cu managerul cazinoului și cred că trebuie să-l eliminăm de pe lista suspecților și pe agentul de pază. Îl cheamă Alfred Redbird și ar trebui să verifici la spital. Soția lui a născut în dimineața aceea. Dacă a fost cu ea tot timpul, nu avea cum să-l împuște pe Ron.

– În regulă. Bill păru și mai descurajat. Nu mai am nici un fir, Hannah. Dacă am avea un motiv, am avea cu ce să mergem mai departe, dar nu avem.

Privirea lui Hannah fu atrasă de ecranul televizorului. *Klute* nu se terminase, iar asta îi dădu o idee.

– Poate că *avem* un motiv. Dacă Ron a văzut ceva în dimineața aceea, ceva ce l-ar putea incrimina cumva pe asasinul lui? Poate de aceea a fost împușcat.

– Ron a fost omorât înainte să-l poată implica pe asasinul lui în altă crimă? Bill rămase tăcut mai mult timp, iar Hannah era sigură că reflecta la această posibilitate. S-ar putea să ai dreptate. Dar cum aflăm ce a văzut Ron?

– Mă întâlnesc din nou cu sursa mea, cea cu rujul roz. Ea îmi poate spune dacă în dimineața aceea s-a întâmplat ceva neobișnuit.

– Bine. Urmă o perioadă lungă de tăcere, apoi Bill oftă. Poate ar fi bine să îi spui să fie atentă. În cazul în care ai dreptate, iar ea a văzut ceea ce a văzut și Ron, criminalul ar putea fi pe urmele ei.

– Nu e. Sunt singura care îi știe identitatea, iar ea e sigură că nu a văzut-o nimeni împreună cu Ron. Dacă criminalul ar fi vrut să o omoare, ar fi făcut-o până acum.

– Poate că da.

Bill nu păru convins de asta, iar Hannah se încruntă. De dragul lui Danielle, spera ca ea să aibă dreptate.

– Ai fost de mare ajutor, Hannah. Apropo, știai că mama ta l-a văzut pe Ron când a plecat cu mașina din fața cabinetului lui Norman chiar înainte să intre ea?

– Norman mi-a spus despre asta. L-am luat la întrebări, dar mi-a zis că Ron a stat în scaunul lui doar douăzeci de minute. I-a făcut o injecție cu lidocaină pentru dintele rupt, iar Ron trebuia să se întoarcă să i-l refacă. Te sun imediat după ce vorbesc cu sursa mea. Sunt sigură că o să fie și ea la petrecerea familiei Woodley. Și dacă vrei să vorbești cu Norman, va fi și el acolo.

– Andrea mi-a spus că te duci la petrecere cu Norman. E ceva serios între voi?

– Serios? Cu *Norman*?

– Te tachinam doar, Hannah. Ne întâlnim la petrecere și vedem ce mai aflăm până atunci.

Hannah închise telefonul și opri și televizorul. Îl luă pe Moishe pe sus, îl duse în dormitor și îl așeză pe perna pe care i-o desemnase încă din prima noapte în care el rămăsese în apartamentul ei. Apoi se întoarse și își luă paharul de vin, închise luminile și se așeză în fotoliul cu spătar înalt pe care îl avea în fața geamului de la dormitor. Ningea în continuare, iar fulgii creau nimburi minunate în jurul felinarelor de modă veche aliniate de-a lungul aleilor de cărămidă dintre apartamente. Era o imagine perfectă de iarnă, demnă de pus în ramă. Potrivit profesorului ei de arte plastice din facultate, oamenii care locuiau în zone cu climă caldă adorau imaginile hibernale cu întinderi nesfârșite de zăpadă neatinsă și luciri galbene ce se revarsă de la ferestrele locuințelor tihnite și confortabile. Locuitorii din Minnesota care își cumpărau tablouri cu peisaje evitau să le cumpere pe cele cu peisaje de iarnă. Acest lucru nu i se părea deloc surprinzător lui Hannah. Iernile din Minnesota păreau să nu se mai termine. De ce să vrea să cumpere un tablou care le-ar fi reamintit încontinuu de frigul care le pătrunde în oase, de nămeții cotropitori care trebuie dați la o parte cu lopata și de nevoia de a se îmbrăca în adevărate echipamente de supraviețuire doar ca să scoată gunoiul?

Hannah bău și ultima picătură de vin din pahar și tocmai se pregătea să se ridice din fotoliu ca să se așeze în pat când observă că una dintre mașinile din parcarea pentru vizitatori stătea cu motorul pornit, scoțând din țeava de eșapament dâre pâcloase de fum ce se profilau pe cerul nopții. Farurile erau oprite, iar acest lucru era ciudat, atât timp cât nu era vorba despre cineva care amâna să-și ia la revedere de la fata cu care ieșise la întâlnire. Vedea un singur ocupant al mașinii, o siluetă masivă în spatele volanului, despre care bănui că era un bărbat. În timp ce se uita la el, observă o reflexie ce scânteie din două lentile rotunde de pe fața lui. Binoclu? Ochelari? Hannah nu își dădu seama de la distanță, dar faptul că nu mai era nimeni în mașină o nelinişti.

Hannah se uită cu atenție la mașină, încercând să țină minte forma ei. Era un autoturism mic, de familie, închis la culoare, dar era parcat prea departe ca să-și dea seama de marcă. Capota părea să fie mai deschisă la culoare decât restul mașinii, iar Hannah presupuse că era acoperită de zăpadă.

Mașina aceea fusese parcată o perioadă de timp, iar șoferul părea că îi supraveghează clădirea.

Nu erau decât patru apartamente în clădirea ei. Phil și Sue Plotnik locuiau sub ea și nu exista absolut nici un motiv pentru care cineva să stea într-o mașină parcată să le supravegheze locuința. Phil era acasă în seara aceea. Hannah îi văzuse mașina în garaj când venise acasă și le auzise și bebelușul proaspăt născut agitându-se puțin când urcase scările spre apartamentul ei. Nici ceilalți vecini ai lui Hannah nu ieșeau cu nimic în evidență. Doamna Canfield, o văduvă în vârstă, locuia în apartamentul de jos, lângă familia Plotnik. Trăia din pensia soțului ei și dădea ore de pian în timpul săptămânii. Deasupra ei erau Marguerite și Clara Hollenbeck, două surori nemăritate, de vârsta a doua, care erau membre foarte active ale Bisericii luterane a Mântuitorului. Din câte știa Hannah, nu se aflase nici o bârfă despre ele, mai puțin atunci când spălaseră pânzele de altar împreună cu o bluză roșie a Clarei și ieșiseră roz.

Hannah simți un fior rece în timp ce se uita la mașina de afară și la șoferul care nu făcea nici o mișcare. Exista un singur apartament pe care acel bărbat putea să îl supravegheze, iar acela era al ei.

Ucigașul lui Ron! Gândul îi trecu prin minte ca un fulger ce scăpăra teamă. Bill îi spusese să aibă grijă atunci când punea întrebări, iar ea crezu că avusese. Dar dacă ucigașul credea în mod eronat că e pe urmele lui? Cuvintele lui Bill reveniră să o bântuie: *dacă a ucis o dată, nu va ezita să ucidă și a doua oară*.

Becul de securitate fusese aprins toată dimineața. Hannah se cutremură când își aminti. Se gândise că îl pornise o pasăre, dar poate că se înșelase. Încercase oare ucigașul lui Ron să-i intre în apartament?

Lui Hannah i se puse un nod în gât de teamă, dar înghiți în sec, trase adânc aer în piept și se forță să gândească rațional. Chiar nu agrea ideea să-l sune pe Bill și să-l ridice din patul lui confortabil. Bill ar fi venit într-un suflet să-l ia la întrebări pe tip, dar s-ar fi simțit tare prost dacă șoferul ar fi avut un motiv cât se poate de serios pentru care stătea acolo. Dar ce motiv ar fi putut exista să stai în mașină, în toiul nopții, singur în ninsoare?

Se gândi la asta câteva minute și îi veni în minte un singur scenariu plauzibil. Șoferul rămăsese pe dinafară. Dar de ce să fi parcat în zona rezervată vizitatorilor dacă locuia acolo? Era mult mai cald în garaj. Hannah nu credea că era cu adevărat în pericol. Când se mutase, Bill îi

instalase la ușă un dispozitiv de închidere recomandat de poliție și îi pusese și încuietori suplimentare la geamuri. Avea chiar și un sistem de alarmă instalat de fostul proprietar, care dispunea de sirenă, clopoței care zăngăneau și două panouri, unul lângă ușa de la intrare, iar celălalt la ea în dormitor. Hannah nu se obosise să îl pornească niciodată, dar în seara aceasta avea să o facă. Nu se născuse cu nouă vieți, aidoma colegului felin de cameră. Tocmai se pregătea să se îndrepte spre panou să activeze alarma când îi veni o idee grozavă. În aceeași secundă sări în picioare și începu să cotrobăie prin dulap după aparatul de fotografiat. Avea să facă o fotografie mașinii. Era chiar sub felinar, iar plăcuța de înmatriculare s-ar fi văzut. Apoi avea să-i dea dimineață filmul lui Bill.

Aparatul de fotografiat nu mai avea film și trebui să caute cu disperare să găsească altul nou. Hannah dezactivă blițul, știind că ar fi lucit prin geamul de la fereastră, și folosi zoom-ul ca să facă mai multe fotografii. Apoi activă sistemul de alarmă și se așeză în scaun. Făcuse totul, mai puțin să-l alerteze pe Bill, dar nu avea să doarmă liniștită. Putea foarte bine să stea la pândă toată noaptea. Câteva minute mai târziu, înarmată cu o porție de cafea proaspătă și o cutie de biscuiți cu brânză cheddar albă, Hannah se așeză din nou în fotoliu. Deoarece ba ronțăia, ba lua o gură de cafea, Moishe îi aruncă o privire curioasă, după care se culcă numaidecât la loc

– Ce mai pisică de apărare ești și tu! se plânse Hannah.

Apoi auzi sunetul unei alte mașini care se apropie de parcarea vizitatorilor. Când trecu prin dreptul felinarelor de modă veche, Hannah recunoscu Cadillacul galben al lui Bernice Maciej.

Bernice, care locuia în clădirea de peste drum de Hannah, întoarse ca să parcheze lângă mașina acoperită de zăpadă. Coborî din mașină, coborî și bărbatul din mașina lui și se îmbrățișară în parcare. Hannah tastă codul să dezactiveze sistemul de alarmă și deschise geamul să audă ce vorbeau. Auzi vocea lui Bernice.

– Îmi pare rău, dragule. Nu am crezut că o să fiu plecată atât de mult timp.

Bărbatul răspunse:

– E-n regulă, mamă. Drumul nu a fost aglomerat și am ajuns mai repede decât am crezut.

Simțindu-se mai mult decât ridicolă, Hannah închise geamul, setă alarma la ceas și se urcă în pat. Îl ridică pe Moishe din culcușul pe care acesta și-l făcuse pe perna ei și-l trânti pe perna lui.

– Cred că devin paranoică, murmură Hannah în timp ce-l mângâia pe Moishe pe blana pufoasă. Ar fi trebuit să fac și eu ca tine și să mă cuibăresc sub plapumă, să dorm.

Capitolul 14

Hannah se trezi a doua zi într-o dispoziție jalnică. Era obișnuită să funcționeze și fără cele opt ore recomandate, dar petrecuse o noapte extrem de agitată, iar câteva din visele pe care le avusese îi creaseră o stare de neliniște.

Ucigașul lui Ron o urmărise cu un Cadillac galben care semăna perfect cu cel condus de Bernice. Ultimul coșmar nu fusese chiar atât de groaznic. Visase că era ținută la pământ și gâdilată de un monstru păros.

Deja Hannah descifrase acel vis. Moishe se urcase pe perna ei. Ea reușise să se ridice suficient cât să-l dea la o parte, iar restul nopții fusese relativ liniștit.

Pe carnețelul pe care îl ținea pe noptieră era scrisă o listă, iar Hannah aprinse lumina să o citească. Sus de tot era scris *Vise pufoase* și își recunoscu scrisul. Probabil că visase din nou ceva despre fursecuri.

Ah, da. Hannah începu să zâmbească. Își aminti acum visul. Făcuse catering pentru o recepție la Casa Albă, iar președintele, Abe Lincoln tânăr, nu mai contenea să-i laude fursecurile. Soția lui, Barbara Bush, o rugase să-i dea rețeta, iar ea i-o scrisese exact acolo, în Biroul Oval.

Hannah râse cu poftă. Abe Lincoln și Barbara Bush.

Bănui că nu avea motive să fie surprinsă. Fusese doar un vis, la urma urmelor. Dar chiar scrisese rețeta. Probabil că subconștientul ei născocise ceva delicios.

Cuvintele erau scrise urât și dezordonat. Era evident că nu se deranjase să aprindă lumina. Hannah desluși cuvintele *unt* și puțin mai jos *zahăr*. Între cele două era o mâzgălitură care aducea cu *peeesici*. Probabil era *piersici*, iar fursecuri cu piersici era un concept fascinant. Mai desluși *beze* pentru bezele topite și *coco* ce putea însemna fie cacao, fie cocos. Probabil avea să experimenteze puțin cu ingredientele, să vadă ce putea face.

Hannah luă cu ea carnețelul în bucătărie și își turnă o cană de cafea aromată. După mai multe înghițituri revigorante, observă că mai era ceva scris în josul rețetei. Scria: D… întreabă fără.

Din direcția vasului pentru mâncare se auzi un urlet jalnic, iar Hannah se ridică să toarne niște bobițe pentru pisici. În timp ce-i umplea vasul de apă al lui Moishe cu apă filtrată, se gândi la ultima însemnare criptică. *D* era de la Danielle. Hannah era mai mult ca sigură de asta. Dar ce însemna *întreabă fără*?

Avu o revelație genială. Mintea ei muncise peste măsură noaptea trecută. Voise să-și reamintească să o întrebe pe Danielle dacă existase vreun moment în seara sau în dimineața în care fuseseră împreună când Ron se duse undeva fără Danielle.

Hannah puse jos pe covorașul de plastic cu Garfield vasul de apă al lui Moishe și se întoarse la masă ca să-și termine cafeaua. Dacă era să se ia după zilele de ieri și de alaltăieri, cea de azi avea să fie plină de evenimente. Întinse mâna după carnețel, îl deschise la o pagină nouă și începu să scrie o listă cu lucrurile pe care le avea de făcut.

Primul lucru pe care îl scrise fu Sparklettes. Trebuia să dea telefon și să afle la ce oră îi fusese livrată apa lui Danielle miercuri dimineață. Dacă ceea ce îi spusese Danielle era adevărat, Danielle era nevinovată.

Hannah mai scrise ceva: *Herb-Lisa*. Voia să-l prindă la înghesuială pe Herb Beeseman în drumul ei spre magazin și să-l convingă să o sune pe Lisa și să o invite să meargă cu el la petrecerea familiei Woodley. Era în ultimul moment, dar Hannah era mai mult ca sigură că Lisa avea să accepte. Când o întrebase seara trecută, Lisa îi spusese că primise invitație la petrecerea familiei Woodley, dar că nu avea de gând să meargă. Nu era din cauza tatălui ei, unul dintre vecini se oferise să stea cu el, dar Lisa nu voia să participe la cea mai importantă petrecere a anului de una singură. Nu voia să meargă nici cu Hannah și cu Norman, așa că Hannah se hotărâse să îl convingă pe Herb să o invite pe Lisa.

Al treilea lucru de pe lista ei era *Lisa-rochie*. Hannah plănuise să o ducă pe Lisa la Beau Monde în timpul momentului de respiro dintre ora unsprezece și douăsprezece. Avea să pună un afiș pe ușă, iar dacă cineva chiar își dorea cu disperare un fursec, avea să o găsească în magazinul de alături.

Pe următorul rând de pe lista lui Hannah era scris: *Pune-o în temă pe Claire*. Avea să dea repede o fugă la magazin de dimineață, în timp ce Lisa făcea fursecurile, să-i spună lui Claire ca rochia pe care o alegea Lisa să fie „la reduceri“ și să coste șaizeci de dolari. Avea să pună ea diferența și se socoteau mai târziu, când Lisa nu era de față.

Moishe mai miorlăi o dată, iar Hannah observă că vasul lui de mâncare era din nou gol. Pisica ei era un adevărat sac fără fund, dar nu părea să se îngrașe. Poate că făcea aerobic de pisici când nu era ea acasă.

– Arată minunat pe tine, exclamă Claire când Lisa ieși din cabina de probă îmbrăcată cu o rochie în culoarea vinului roșu. Ce părere ai, Hannah?

Hannah izbucni în râs.

– Mă întrebi pe *mine*? Ar trebui să mă cunoști mai bine, Claire. De câte ori nu ai vrut să-mi spui că gusturile mele țin exclusiv de papilele gustative?

– De prea multe ori, râse Claire gingaș, apoi se întoarse spre Lisa. Tu ce părere ai, Lisa?

– Nu sunt sigură. Îmi place asta, dar cea verde smarald are o culoare extraordinară.

– Păcat că nu sunt la ofertă.

Hannah îi făcu cu ochiul lui Claire, sperând să prindă apropoul. Era puțin probabil. Beau Monde era boutique, iar Claire se considera consultant de modă, mai presus de proprietar de magazin sau vânzătoare. Hannah avea îndoieli că vecina ei care vindea rochii rafinate și scumpe s-ar gândi măcar să vândă două rochii la preț de una.

– E ciudat că pomenești despre asta, Hannah. Claire o surprinse pe Hannah, înțelegând aluzia. Întâmplarea face că tocmai am redus rochiile acestea. Cea de satin în culoarea vinului are un mic defect pe corsaj, iar nasturele din spate de la cea din mătase verde nu se prea potrivește cu culoarea rochiei.

Lisa făcu ochii mari.

– Nici măcar nu am observat!

– Poate că nu, dar am văzut eu. Refuz să-mi las clientele să plătească preț întreg pentru ceva ce nu e absolut perfect.

– Cât costă acum? întrebă Lisa.

Hannah își ținu respirația. Dacă Claire dădea un preț care era prea mic, Lisa avea să le prindă că sunt mână-n mână.

– Amândouă sunt reduse la șaizeci de dolari. Asta înseamnă două treimi mai puțin din prețul lor. Crede-mă Lisa, îmi faci o favoare dacă mi le iei de pe cap. E un coșmar să returnez marfa.

– În cazul ăsta, le iau pe amândouă. Lisa era atât de surescitată, că vocea ei deveni pițigăiată.

– Am o singură condiție. Claire era foarte serioasă. Trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui cât au costat. Dacă celelalte femei află că ai plătit doar șaizeci de dolari pentru o rochie de la Beau Monde, vor vrea toate prețuri speciale.

– Nu voi spune nimănui. Și chiar dacă aș spune, nu o să mă creadă în veci. Îți mulțumesc, Claire. Azi chiar că e ziua mea norocoasă.

În timp ce Lisa se schimba în hainele de lucru, Hannah se întoarse grăbită la Cookie Jar. Lipsise mai puțin de cincisprezece minute, iar la ușă așteptau deja mulți oameni să intre.

Unul dintre ei era Bill, iar Hannah îl trase deoparte, imediat cum termină de servit clienții.

– De ce n-ai venit după mine alături? O ajutam pe Lisa să-și ia o rochie.

– E în regulă. Nu ai mai aflat nimic nou, nu-i așa?

– Nu de când am vorbit aseară. Hannah scutură din cap. Sunase la sediul Sparklettes și îi confirmase alibiul lui Danielle, dar nu avea nici un motiv să-i spună asta lui Bill. L-ai verificat pe agentul de pază?

– Asistenta de la maternitate mi-a zis că a fost în spital până la nouă miercuri dimineață. Am venit doar să-ți reamintesc că mâine e ziua porților deschise la sediul șerifului. Ne faci fursecuri, nu-i așa?

– Sigur că da. Am marcat în calendar. Hannah îl conduse în camera din spate și arătă spre un calendar imens care atârna pe perete.

– De care ne faci?

– Fursecuri alb-cu-negru. Ar fi cazul să pregătesc aluatul chiar acum.

– Fursecuri alb-cu-negru?

– Sunt fursecuri de ciocolată cu caramel, pudrate cu zahăr, îi explică Hannah. Am creat rețeta săptămâna trecută și le-am numit după noile voastre mașini de poliție.

– Băieților o să le placă asta. Le pui acum la cuptor?

– Nu, nu până mâine-dimineață. Aluatul trebuie să stea la frigider peste noapte. Le aduc la secție înainte de prânz.

– Mai e un motiv pentru care am venit. Șeriful Grant îi arată mâine orașul tipului cel nou și mi-a zis că trec ei să le ia.

– Un tip nou?

– Vine la secție mâine-dimineață. Șeriful Grant a angajat un detectiv bun, l-a convins să plece de la MPD[14].

– De ce ar vrea un detectiv din Minneapolis să vină aici? Hannah rămase stupefiată. Mai mult ca sigur că vine pe un salariu mai mic.

– Știu. Câștigăm doar jumătate din cât au pe lună tipii de la MPD, dar am auzit că vrea să se mute din motive personale.

– Motive personale?

– Mda, a vrut să plece din Minneapolis. Știu că i-a murit soția. Mă gândesc că probabil vrea să ia viața de la capăt într-un loc unde nu sunt lucruri care să-i amintească de ea.

Avea sens ce spunea, dar Hannah era tot îngrijorată. Ținutul Winnetka era mare, dar chiar era nevoie de doi detectivi la departamentul șerifului?

– Pot să învăț multe lucruri de la tipul ăsta, Hannah. Am ocazia să arunc o privire la uniforma lui, plus că a rezolvat o grămadă de cazuri dificile.

Hannah dădu din cap și scoase vasele pentru făcut aluatul, aranjându-le în șir. Ceea ce-i spusese Bill o tulbură profund. Nu era de bun augur pentru promovarea lui Bill faptul că acest bărbat fusese angajat ca detectiv.

– Ai timp să te ocupi de cofetărie până fac eu aluatul? Lisa ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă și o să te plătesc cu fursecuri.

– Sigur. Bill zâmbi cu gura până la urechi. Sunt în pauza de masă.

Imediat cum plecă Bill, Hannah adună ingredientele pentru fursecurile pe care le numise fursecuri alb-cu-negru. În timp ce lucra, se gândi la noul detectiv. Bill spusese că îi murise soția, iar Delores era hotărâtă să-și îndrepte atenția asupra oricărui bărbat nou în oraș care nu avea nici o relație.

Hannah se strădui să gândească pozitiv când amestecă aluatul pentru fursecuri. Câștigase potul cel mare noaptea trecută și, dacă nu o părăsea norocul, colegul nou al lui Bill nu era genul de bărbat pe care mama ei să-l considere viitor ginere. Din nefericire, din punctul de vedere al lui Delores, orice bărbat care respira pe pământ și nu avea dosar penal era un candidat viabil.

Minneapolis Police Department – Departamentul de Poliție din Min-neapolis

Fursecuri alb-cu-negru

Nu încălziţi cuptorul încă… aluatul trebuie să fie rece înainte de copt.

300 de grame de chipsuri de ciocolată
171 grame unt *(mai puţin de un pachet)*
400 grame de zahăr brun *(sau zahăr alb amestecat cu două linguri rase de melasă)*
4 ouă
2 linguri vanilie
2 linguri praf de copt
1 lingură sare
272 grame făină *(necernută)*
aprox. 100 de grame zahăr pudră (*zahăr alb măcinat)* într-un vas mic

Topiţi fulgii de ciocolată cu untul. *(La cuptorul cu microunde, la temperatură înaltă, timp de 2 minute, apoi amestecaţi până devine omogen.)*

Încorporaţi zahărul și lăsaţi să se răcească. Adăugaţi ouăle, câte unul pe rând, amestecând bine de fiecare dată. Puneţi vanilia, praful de copt și sarea. Adăugaţi făina și amestecaţi bine.

Răciţi aluatul pentru cel puţin 4 ore. *(Peste noapte e chiar mai bine.)*

Când sunteţi gata să coaceţi fursecurile, încălziţi cuptorul la 176 de grade C, grătarul în poziţia de mijloc.

Faceţi în mână biluţe de aluat de mărimea unei nuci. *(E un aluat neascultător, puteţi să purtaţi mănuși de plastic dacă doriţi.)* Scăpaţi bilele de aluat într-un vas cu zahăr pudră și plimbaţi-le până sunt bine acoperite. *(Dacă aluatul se încălzește prea tare, mai puneţi-l la frigider până când vă puteţi descurca din nou cu el.)*

Așezaţi bilele pe o tavă unsă cu grăsime, cam 12 intră pe o tavă obișnuită. *(Se lasă ele la copt).* Coaceţi la 176 de grade C timp de 12–14 minute. Lăsaţi-le la răcorit pe tava de biscuiţi , apoi mutaţi-le pe un grătar ca să se răcească.

Cantitate: 80–100 de bucăţi, depinde de mărimea fursecului.

Am făcut fursecurile acestea pentru Ziua porţilor deschise de la biroul șerifului din Winnetka, în cinstea celor patru mașini noi de poliţie primite.

Capitolul 15

Hannah făcu un pas în spate să-și evalueze reflexia din oglindă. Rochia ei cea nouă era superbă. Își prinse la spate părul roșcat și cârlionțat într-o clemă de abanos pe care i-o trimisese sora mai mică, Michelle, de la un târg de artă și bijuterii pe care îl organizaseră în campusul colegiului Macalester și, surprinzător, arăta bine. Lisa avusese dreptate. Pantofii cei noi nu puteau fi mai potriviți de-atât. Hannah arăta sofisticat pentru prima dată în viața ei și era ca un șoc. Era și sexy, ceea ce era și mai șocant, și speră că Norman nu avea să creadă că îmbrăcase rochia aceea doar pentru el.

Moishe miorlăi din locul lui de pe pat, iar Hannah se întoarse să-i facă semn cu degetul cel mare.

– Ai dreptate. Știu că nu am arătat niciodată atât de bine. E o schimbare mare, nu-i așa?

Moishe miorlăi din nou, iar Hannah presupuse că era o schimbare care nu-i plăcea. Pisoiul mai știa și că ea urma să plece și nu-i plăcea nici asta. Hannah se dădu cu puțin parfum dintr-o sticlă de Chanel nr. 5, pe care fosta ei colegă de cameră din facultate i-o dăruise acum câțiva ani, și se duse în bucătărie ca să liniștească bestia care locuia sub același acoperiș cu ea.

După câteva bunătăți pisicești, Moishe era din nou fericit.

Hannah se plimba de colo colo așteptându-l pe Norman. Nu în-drăzni să se așeze. Rochia ei cea nouă era neagră, iar toate scaunele din apartamentul ei erau acoperite de păr portocaliu de pisică. Tocmai traversa camera de zi pentru a șaisprezecea oară când se auzi soneria de la intrare.

– Stai!

Hannah folosi comanda vocală pe care o foloseau dresorii de câini de la televizor, iar Moishe păru surprins. Probabil nu avea efect la pisici, dar nici nu era vreun pericol ca el să scape când ea deschidea ușa. Avea un vas plin cu mâncare și știa că îi mergea bine.

– Bună, Hannah. Norman păru puțin agitat când îi împinse în față o cutie cu flori. Ăăă… astea sunt pentru tine.

Hannah îi zâmbi și îi făcu semn să intre. Spre surprinderea ei, Norman arăta mult mai bine în haine de gală decât crezuse ea.

– Mersi, Norman. Stai să-mi iau haina și sunt gata de plecare.

– Ar trebui mai întâi să pui astea în apă. Norman arătă spre cutie. Mama a vrut să-ți iau un buchețel pentru corsaj, dar i-am spus că nu e o întâlnire ca să mergem la bal.

Hannah râse și îl conduse în bucătărie să ia o vază. O umplu cu apă, deschise cutia și zâmbi când scoase un buchet mare de margarete roz, albe și galbene.

– Mulțumesc, Norman. Sunt minunate și îmi plac mai mult decât un buchețel pentru corsaj.

– Nu mi-ai zis că ai o pisică.

Norman se uită lung spre Moishe, care își ridică botul din adâncurile vasului său cu mâncare ca să-l privească foarte atent pe străinul care îi invadase bucătăria.

Hannah aruncă repede florile în vază și se întoarse speriată spre Norman.

– Îmi pare rău. Nu cred că ți-am spus. Nu ești alergic, nu?

– Deloc. Pisicile sunt printre ființele mele preferate. Cum îl cheamă?

– Moishe.

– După Moshe Dayan[15]?

– Exact. Nu vede cu un ochi.

– Numele perfect. Norman se aplecă și întinse mâna. Vino încoace și fă cunoștință cu mine, uriașule.

Hannah privi uimită cum Moishe veni tiptil spre Norman și se frecă de mâna lui. Pisoiul ei nu fusese niciodată atât de sociabil ca acum. Norman îl scărpină sub bărbie, iar ea îl putea auzi pe Moishe cum torcea din celălalt capăt al bucătăriei.

– Îi *place* de tine.

– Cred că da.

Hannah privi cum Norman îl ridică în brațe pe Moishe și îl gâdilă pe burtică, ceva ce Moishe ura de obicei. Dar motanul ei tocmai ce se tolănise în brațele lui Norman și era în culmea fericirii.

– Gata, Moishe. Trebuie să plecăm. Norman îl duse în brațe până în camera de zi și îl așeză pe canapea. Îi lași televizorul pornit?

Hannah dădu din cap, sperând că Norman nu o s-o creadă sărită de pe fix.

– Îi ține de urât cât sunt plecată.

– Logic. O fac eu cât îți iei tu haina. Ce canal îi place?

– Oricare în afară de Animal Planet. Au emisiuni cu medici veterinari și nu-i plac deloc medicii veterinari. Hannah se duse la dulap și își luă haina pe care o alesese dinainte, o haină din cașmir care fusese a altcuiva și pe care o găsise la magazinul de caritate Helping Hands. Când reveni în cameră, observă că Norman stătea încruntat.

– S-a întâmplat ceva, Norman?

– Tocmai îmi trăgeam un perdaf pentru că am uitat să-ți spun cât de minunat arăți. Ar fi trebuit să-ți spun în secunda în care te-am văzut. Mama ar face o criză dacă ar ști.

Hannah râse.

– Și mama la fel. Delores m-a făcut să-i promit că îți spun cât de bine arăți *tu* și am uitat. Dacă dăm nas în nas cu ele la petrecere nu vom pomeni despre asta. Ce zici?

– Bine. Norman deschise ușa și așteptă ca Hannah să iasă. Ăăă… Hannah?

– Da, Norman?

Hannah încuie ușa de două ori cu cheia și coborâră scările spre parter.

– O să dăm nas în nas cu ele la petrecere. De fapt, o să ne întâlnim cu ele mai devreme.

Hannah tresări.

– Nu-mi spune că mergem să le luăm și pe ele!

– Nu chiar. Am făcut asta chiar înainte să vin să te iau. Ne așteaptă amândouă pe bancheta din spate.

Hannah se simți prizonieră într-o buclă a timpului tot drumul până la vila familiei Woodley. Parcă era din nou copil, cărată de mama ei la o petrecere. De parcă dracul nu era deja destul de negru, mama lui Norman adusese un aparat de fotografiat și îi anunță cu seninătate că avea de gând să le facă poze. Hannah se temuse că seara aceea avea să devină un chin, dar totul era pe punctul să fie mai rău decât anticipase. Când ajunseră, vila familiei Woodley strălucea de atâtea lumini, iar un valet cu jachetă roșie veni spre ei să ia mașina lui Norman. Un alt asistent de parcare deschise ușile și le ajută pe Hannah și pe mame să coboare din mașină, apoi le conduse la intrarea din față.

Hannah aruncă o privire în jur când intră în holul mare de la intrare la brațul lui Norman. Fusese decorat special pentru acea ocazie, cu valuri peste valuri de flori tropicale. Bineînțeles că fuseseră importate. Pasărea Paradisului, Poinciana regală sau trandafirul chinezesc nu creșteau în Minnesota nici măcar vara. Fuseseră transportate din zone cu climat mai cald, iar Hannah știa că probabil fuseseră scandalos de scumpe.

În salon cineva cânta la harpă muzică clasică. Lui Hannah i se păru o alegere frumoasă. Lasă-te pe mâna lui Judith Woodley, că știe cum să creeze o atmosferă plină de eleganță și de rafinament din secunda în care intri pe ușă.

– Îmi dați haina, dumneavoastră, doamnă? O menajeră drăguță, în uniformă verde-închis cu șorț alb cu volane, o ajută pe Hannah să-și dea haina jos. Doriți să vă aranjați puțin în toaleta doamnelor?

– Da, mulțumesc, răspunse Hannah, apoi se întoarse spre Norman. Mă duc să dau puțin cu țesala prin păr.

Norman chicoti când auzi că pomenise despre peria cu care se piaptănă coamele cailor.

– Îmi *place* părul tău, Hannah.

– Doamnă, o atenționă menajera pe Hannah, luând-o de braț. Veniți după mine.

Hannah stabili cu Norman să se întâlnească la bar și plecă împreună cu menajera. Era o brunetă atrăgătoare, pe care Hannah nu o recunoscu, deși bănui că o văzuse și la petrecerea de cu un an înainte. Familia Woodley angaja întotdeauna personal extern pentru petrecerile pe care le dădea. Judith se plângea că fetele din localitate pur și simplu nu erau în stare să se pregătească pentru un eveniment atât de special.

Hannah se întoarse spre fată și o întrebă:

– Nu ești din Lake Eden, nu-i așa?

– Sunt din Minneapolis, doamnă. Sunt angajată la Parties Plus, agenția pe care o folosește doamna Woodley.

– E tare departe pentru o singură petrecere, comentă Hannah, zâmbindu-i prietenește.

– Aș, nu e o problemă. Doamna Woodley ne-a aranjat transportul, iar aceasta este o petrecere pe care nu aș vrea să o ratez. Este al treilea an consecutiv în care vin.

– Mi s-a părut mie că te recunosc de anul trecut. Cu ce e mai grozavă petrecerea asta față de altele?

– Este un angajament de cinci zile și avem voie să folosim piscina interioară și spa-ul. Doamna Woodley a avut grijă și să ne asigure mesele cât suntem aici. Aproape că și pentru noi e o petrecere.

Hannah încerca să-i intre pe sub piele ca să afle mai multe, dar nu avea de unde să știe dacă îi va fi de folos acea informație.

– Presupun că celelalte angajamente nu sunt la fel de plăcute?

– În nici un caz. De obicei se termină în mai puțin de șase ore și lucrăm pe brânci în timpul acela. Doamna Woodley ne lasă mult timp la dispoziție să ne aranjăm.

Hannah deveni tot mai curioasă.

– De cât timp ești aici ?

– De marți dimineață. Două zile am făcut curățenie, iar ieri ne-am asigurat că vesela, paharele și tacâmurile sunt pregătite. Astăzi doar i-am ajutat pe cei de la catering.

– Când te întorci acasă ?

– Imediat după ce terminăm curățenia mâine-dimineață. De obicei plecăm în jurul amiezii. O să ajung acasă cel târziu pe la două, dar doamna Woodley ne plătește pentru toată ziua.

Ajunseră la toaleta pentru doamne, iar Hannah intră să vadă în ce stadiu se prezenta. Părul îi arăta bine și nu făcu decât să aranjeze câteva bucle rebele. Apoi își împrospătă rujul despre care Luanne Hanks hotărâse că era perfect pentru ea și se întoarse ca să-l găsească pe Norman.

Norman stătea la bar, pierdut parcă într-o mare de siluete mai înalte decât el. Hannah se apropie, bucurându-se că avea tocurile de doar șapte centimetri.

– Hei, Norman. M-am întors.

– Și exact la timp. Norman o luă de braț și se îndepărtară de mulțime. Mamele noastre vin încoace. Hai să mergem și să salutăm familia Woodley.

Șirul de persoane care așteptau să salute nu era lung, iar Hannah și Norman se așezară la capătul lui. În timp ce se apropiau de gazde, Hannah îi admiră rochia lui Judith. Era din mătase lila, iar corsajul era cusut cu perle micuțe. Părul șaten deschis era prins într-un coc elegant în vârful capului și arăta minunat, ca de obicei. Zâmbea, povestea cu invitații și părea

foarte expansivă. Del, pe de altă parte, părea surprinzător de posac, iar Hannah observă că avea cearcăne sub ochi.

– Hannah. Judith îi întinse mâna. Cât mă bucur să te văd.

Hannah simți un impuls nesăbuit să răspundă că și ea se bucura să fie văzută, dar se răzgândi. Își stoarse mintea să gă-sească ceva potrivit să spună, dar nu reuși să scoată decât un compliment standard.

– Arăți minunat în seara asta, Judith. Nici nu am știut că Claire are rochii atât de frumoase în magazinul ei.

– Claire? Ochii verzi ai lui Judith se făcură mari, iar Hannah știu că dăduse cu bâta-n baltă. Nu e de la Beau Monde, Hannah. Billy a conceput-o special pentru mine.

– Billy?

– Billy Blass. Îmi e prieten apropiat. Și văd că vii însoțită anul ăsta. Ce drăguț.

Cuprinsă de dezgust, Hannah îl prezentă pe Norman familiei Woodley, fără să uite să menționeze faptul că Norman venise să preia cabinetul stomatologic al tatălui său. Mai povestiră cu familia Woodley câteva minute, apoi merseră mai departe.

– Auzi, Billy Blass. Norman chicoti și o luă pe Hannah de braț. Mă întreb dacă el îi spune Judy.

Hannah râse binedispusă. Petrecerea putea să fie grozavă dacă Norman continua să facă glume. Acceptă un pahar de șampanie din partea unui chelner care trecu pe lângă ea și se plimbară prin mulțime câteva minute, salutându-i pe cei pe care îi cunoșteau. Apoi se îndreptară să vadă masa cu gustări.

– Caviar.

Norman arătă cu degetul spre o substanță neagră care semăna cu tapioca, dintr-un vas de sticlă așezat în altul în care erau fulgi de gheață.

– Beluga chiar, îl informă Hannah. Am întrebat anul trecut, iar chelnerul mi-a zis că familia Woodley nu servește altceva.

Norman era evident impresionat, fiindcă acceptase un triunghi de pâine prăjită de la chelner și zâmbi cu nerăbdare când îl duse la gură. Apoi se uită la Hannah și rămase împietrit.

– Îmi pare rău, Hannah. Ar fi trebuit să te întreb. Vrei și tu puțin caviar?

– Nu, mulțumesc. Știu că cel de beluga e cel mai bun pe care îl poți cumpăra, dar am crescut lângă lac. Pentru mine sunt tot icre.

În timp ce Norman era ocupat să mănânce caviar, Hannah se duse să inspecteze restul bufetului. Auzise că Judith angajase cel mai bun serviciu de catering din Minneapolis. Hannah se convinse de asta când trecu pe lângă evantaiul de felii subțiri și egale de friptură de vită, platouri cu șuncă Smithfield, un somon întreg poșat, așezat pe un pat de mărar, și farfurii imense de fileuri de pui și piept de curcan. Mai era pe masă un platou din argint cu sparanghel fraged, așezat cu vârfurile în exterior, încât să formeze o roată gigantică, și care avea în mijloc o carafă de argint cu sos olandez și un bol mare de cristal plin până în buză cu morcovi caramelizați. Hannah doar aruncă o privire în fugă spre cartofii roșii micuți care fuseseră fierți în coajă și spre ouăle de prepeliță umplute. O interesa mai mult masa cu deserturi.

Deserturile erau minunate. Feliuțe de tort care fuseseră glazurate și decorate cu flori comestibile, un sortiment bogat de trufe așezate pe un platou presărat cu petale de trandafir, căpșuni în ciocolată, cu codițele intacte, și un coș plin cu fursecuri fragede. Din curiozitate profesională, Hannah luă un fursec și îl gustă. I se sfărâmă în gură exact așa cum trebuia, dar era cam uscat. Gustul așteptat de unt care ar fi trebuit să îi inunde papilele gustative lipsea cu desăvârșire. Nu se simțea nici aromă de vanilie, iar Hannah se încruntă. Fursecurile acelea arătau bine, dar chiar nu aveau nici un gust.

– Mă scuzați? Femeia de la serviciul de catering, îmbrăcată într-un costum scump, se apropie de Hannah și îi zâmbi neliniștită. Nu am putut să nu vă remarc reacția când ați gustat fursecurile. Nu v-au plăcut?

Hannah se gândi să dea dovadă de tact. Apoi se gândi la o afacere nouă. Afacerea nouă câștigă și hotărî că nu i-ar face femeii nici un serviciu dacă nu i-ar spune adevărul. Se apropie mai mult de ea, ca să nu audă nici unul dintre invitați ce îi spune.

– Fursecurile sunt dezamăgitoare. Sper că nu le-ai făcut tu.

Femeia de la serviciul de catering păru amuzată.

– Dar știu că nu te ascunzi după deget.

– Așa e. Le-ai făcut tu?

– Nu. Le-am cumpărat de la un furnizor.

Hannah răsuflă ușurată. Măcar nu trebuia să-i spună femeii de la catering că rețea ei nu era bună.

– Să nu mai iei de la ei. Folosesc margarină în loc de unt și nu au destulă vanilie. Le-au și copt prea mult. Probabil că au fixat cuptoarele la o temperatură mai mică, să prevină colorarea lor, și le-au lăsat prea mult.
– De unde știi că folosesc margarină?
– Nu se simte gust de unt, explică Hannah. Un fursec fraged fără unt este ca o mașină fără benzină. Arată bine, dar nu merge.
Femeia de la catering începu să râdă.
– Ai dreptate. De unde știi că au fost coapte prea mult?
– Simplu. Sunt atât de uscate, că parcă mănânci rumeguș. Gustă unul… o să-ți dai seama.
– Am gustat deja și ai dreptate. Lucrezi în domeniul culinar?
– Fac doar fursecuri. Am propria afacere, care se numește The Cookie Jar. Dacă îmi dai cartea de vizită, îți trimit o cutie cu fursecuri bune.
Femeia de la catering scoase din buzunar o carte de vizită și i-o dădu lui Hannah.
– M-am gândit să schimb furnizorul. Te descurci cu o comandă permanentă?
– Depinde de comanda permanentă.
Hannah își deschise poșeta plic să pună înăuntru cartea de vizită, dorindu-și să fi avut și ea cărți de vizită făcute. Nu se gândise până acum că erau importante.
– Sună-mă dacă îți plac fursecurile și vom vorbi. O să pun înăuntru și cartea mea de vizită când le trimit.
După ce plecă femeia de la catering, Hannah se întoarse să-l caute pe Norman. Îl zări la o jumătate de metru în spatele ei, cu gura până la urechi.
– S-a întâmplat ceva, Norman? Pe cine ai văzut?
– Pe tine. Ești uimitoare, Hannah. Norman o luă de braț și o conduse spre un grup de mese mai mici aranjate pentru servirea mesei. Dacă aș vâna și eu clienți noi ca tine, ar trebui să măresc cabinetul și să pun o ușă turnantă.
Hannah începu să râdă.
– Cred că ai dreptate. Când vine vorba despre fursecurile mele, știu că sunt cele mai bune și nu mă feresc să le spun asta oamenilor. Dar am fost atât de aproape să gafez, Norman. Nu m-am gândit până acum să-mi fac cărți de vizită.
– Nu ai cărți de vizită?
Hannah scutură din cap.

– Nu m-am gândit că e important. I-am spus femeii de la catering că o să pun una în cutia cu fursecuri pe care o să i-o trimit, așa că probabil va trebui să îmi comand câteva.

– Îți fac eu câteva la computerul meu, se oferi Norman. La fel mi le tipăresc și pe ale mele.

– Mersi, Norman.

În timp ce se apropiară de mese, Hannah se gândi din nou cât de drăguț era Norman. Apoi cineva se ridică în picioare și le făcu semn cu mâna, iar Hannah îi recunoscu pe Lisa și pe Herb.

– Uite-o pe Lisa. E asistenta mea la magazin. Și cred că îl cunoști pe Herb Beeseman. E șeriful nostru local.

– Șeriful local? Am crezut că se ocupă de parcări.

– Așa e, dar nu se câștigă destul. Herb a fost singurul care a concurat și l-au lăsat să-și aleagă singur titlul. A fost mereu fascinat de Vestul Sălbatic.

– Înțeleg. Atunci să mergem și să-i salutăm.

Lisa și Herb urmăriseră să ocupe o masă de patru persoane, așa că Hannah și Norman rămaseră cu ei o vreme. Cei doi bărbați începură imediat să povestească despre problemele de circulație de pe strada principală, iar Hannah se întoarse spre Lisa.

– Arăți grozav, Lisa. Te distrezi?

Lisa zâmbi, iar Hannah observă că ochii îi sclipeau de încântare.

– M-am întâlnit cu mama ta și cu doamna Rhodes. M-au întrebat dacă te-am văzut.

– Dacă te mai întreabă, să minți.

Lisa râse.

– Nu le poți evita la nesfârșit. Doamna Rhodes mi-a spus că vrea să vă facă poze ție și lui Norman, să aibă amintire.

– Știu. Acesta este unul dintre motivele pentru care le evit.

– Zâmbește și fă haz de necaz. Lisa se aplecă spre ea și își coborî vocea. Nu-i așa că Herb e tare chipeș în costum?

Hannah aruncă o privire spre Herb. Era îmbrăcat într-un costum negru, croit pe modelul Vestului Sălbatic, și îi aminti cum s-ar fi îmbrăcat șeriful Dillon la o nuntă simandicoasă în serialul western *Gunsmoke*. I se potrivea atât de bine, că Herb ar fi putut fi unul dintre manechinele din vitrina unui magazin de haine de modă veche. Era o mare deosebire față de uniforma șifonată, bej, pe care o purta de obicei.

– Într-adevăr, așa e.

Tocmai atunci o siluetă înaltă, într-un costum croit impecabil, îi atrase privirea, iar Hannah ridică mirată din sprâncene.

– Nu-mi vine să cred! E Benton Woodley!

– Fiul familiei Woodley?

– Da. Am crezut că moștenitorul legal e undeva în est, străduindu-se să-și cumpere diploma de studii la o universitate din Ivy League[16].

Lisa o privi curioasă pe Hannah.

– Nu pari să-l placi foarte mult.

– Nu prea. Mai bine zis, nu mi-a plăcut. Hannah oftă din tot sufletul când își aminti râurile de lacrimi pe care le vărsase Andrea când o părăsise Benton. Andrea era iubita lui în liceu.

– Mă întreb dacă ea știe că a venit acasă pentru petrecere.

– Poate ar trebui să-i spui. Știu că acum e căsătorită, dar întotdeauna e neplăcut să dai peste un fost iubit.

– Bună idee. Ai văzut-o în seara asta?

– Acum câteva minute era la mesele cu bufetul rece.

– Mersi, Lisa. Ne vedem mai târziu. Hannah se ridică și așteptă un moment de pauză în conversație. Atunci îl bătu pe Norman pe braț.

– Trebuie să o găsesc pe Andrea. Vrei să vii cu mine?

– Sigur.

Norman își luă la revedere de la Herb și Lisa și se duseră împreună în celălalt colț al încăperii. Tocmai trecuseră prin zona în care urma să se danseze când auzi că o strigă cineva.

Hannah rămase locului și se întoarse spre vocea caldă și prietenoasă. Era Benton Woodley care îi zâmbea.

– Cine e? Norman se uită în treacăt spre Benton apoi se întoarse și o privi curios. Fost iubit?

– Da, dar nu al meu. Vino, Norman. O să vă fac cunoștință.

Nu dură decât o clipă să facă prezentările. În timp ce Benton povestea cu Norman, Hannah se întrebă dacă nu cumva fusese și el la aceeași școală de maniere fermecătoare cu mama lui. Era politicos, părea interesat să afle despre cabinetul lui Norman, iar ei îi spuse că arăta încântător. Puștiul bogat și răzgâiat, care le știa pe toate, devenise gazda perfectă.

– Mă bucur să aud că ai redeschis cabinetul tatălui tău. Nu se știe niciodată când ai nevoie de un medic stomatolog.

Benton păru sincer, iar lui Hannah îi veni să râdă. Putea să jure că, dacă Benton ar fi avut nevoie de vreun consult stomatologic, ar fi zburat spre cel mai scump și sofisticat cabinet din țară.

– Tu ce mai faci, Hannah?

Hannah afișă cel mai strălucitor zâmbet al ei.

– Foarte bine, Benton. Nu te-am mai văzut de ani buni. Ai venit doar pentru petrecere?

– Nu, tata nu se simte prea bine. Benton își coborî vocea și se apropie cu un pas. Am venit să-l ajut cu afacerea.

Hannah își aminti cearcănele de sub ochii lui Del. Poate că Benton spunea adevărul.

– Sper că nu e nimic serios.

– Nu, doar că a muncit foarte mult. Acum, că am venit acasă ca să-l ajut, o să fie bine.

– Rămâi aici?

Hannah rămase surprinsă. Își aminti că lui Benton nu-i plăcuse deloc în Lake Eden pe vremea când locuise aici.

– Un timp. Și e grozav să fiu înapoi acasă. Întotdeauna mi-a plăcut ambianța de aici, aerul acesta de oraș mic și prietenos. M-am întâlnit cu Andrea și cu soțul ei acum câteva minute și spuneau că ai o afacere. Pare o cofetărie micuță, fistichie, de modă veche. Ar trebui să vin pe-acolo în curând.

Hannah se zbârli ca un arici. Afacerea ei era o afacere, nu o „o cofetărie micuță, fistichie, de modă veche". Tonul din vocea lui Benton lăsase să se înțeleagă că ar fi fost ceva ce o tipă din înalta societate ar face ca hobby. Hannah deschise gura să-i spună că muncise din greu să facă din The Cookie Jar o afacere profitabilă, dar își aminti la timp de tact.

– Mi-a făcut plăcere să vorbim, Benton, dar trebuie să mergem să o găsim pe mama.

Norman așteptă până se îndepărtară câțiva metri.

– Vrei să o găsești pe mama ta?

– Bineînțeles că nu. Voiam doar să plec de lângă Benton înainte să-i sucesc gâtul.

Norman era cu gura până la urechi.

– Cofetărie micuță, fistichie, de modă veche?

– Exact. Hannah era impresionată. Pentru un dentist, Norman se prindea repede. Să mergem să o găsim pe Andrea. Chiar trebuie să vorbesc cu ea.

Îi găsiră pe Bill și pe Andrea lângă mesele cu bufetul rece și, după privirea mulțumită de pe fața lui Bill, Hannah bănui că era pe punctul să savureze a doua sau a treia porție de mâncare.

– Hei, Hannah. Mă bucur să te văd, Norman, îi întâmpină Bill. O petrecere pe cinste, nu?

Hannah se întoarse spre Norman.

– Rămâi puțin cu Bill, Norman? Trebuie să vorbesc cu Andrea.

Bill îi zâmbi complice, însă, pentru o clipă, Hannah nu înțelese ce se întâmpla. Apoi își dădu seama că Bill credea că îi dădea ocazia să-l întrebe pe Norman despre vizita la cabinet a lui Ron.

Hannah o luă pe sora ei de braț și o duse într-un loc relativ mai liniștit, într-o parte a încăperii.

– Îmi pare rău, Andrea. Am vrut să vin să te avertizez în secunda în care l-am văzut pe Benton, dar era deja prea târziu.

– Să mă avertizezi?

– Da. Judecând după expresia perplexă de pe chipul surorii ei, Hannah știu că trebuia să explice. M-am gândit că s-ar putea să fie neplăcut să dai peste Benton iar.

Andrea o privi mirată o clipă, apoi zâmbi,

– Am înțeles. E drăguț din partea ta, Hannah, dar nu m-a deranjat deloc să mă întâlnesc cu Benton. Am trecut peste relația cu el de ani buni.

– Bine! Nu mi-a plăcut niciodată felul lui de-a fi și nu-mi place nici acum. Știi că a zis despre The Cookie Jar că e „o cofetărie micuță, fistichie, de modă veche“?

Andrea oftă și dădu din cap.

– Nu-l băga în seamă pe Benton. Mereu a fost un snob. Ți-a zis că s-a întors să-l ajute pe tatăl lui la DelRay?

– Asta mi-a spus.

– Ne-a zis și nouă același lucru, dar e o minciună. Își lovea unghia cu degetul mare când a spus asta.

– Cum?

– Este ceva ce face Benton atunci când minte, îi explică Andrea. Mi-am dat seama de asta când ieșeam împreună, ceea ce mi-a prins bine. Este unul

din acele gesturi inconștiente pe care le fac oamenii atunci când vor să te ducă de nas.

– Benton ți-a mai spus și alte minciuni?

– Ne-a zis că se bucură să fie din nou acasă în Lake Eden și că abia așteaptă să lucreze la DelRay.

– Și își lovea unghia când a zis asta?

– Pac, pac, pac. Singura dată când nu a lovit a fost când mi-a zis că arăt încântător.

– Tu arăți mereu încântător.

Hannah îi zâmbi surorii ei, dar își aminti că Benton îi spusese și ei același lucru. Poate că era bine că nu știuse până acum de lovitul unghiei ca detector de minciuni.

– Ți-a zis de cât timp e în oraș?

– Bill l-a întrebat asta. Benton i-a zis că a venit cu avionul miercuri și că a luat cursa de la aeroport.

– Și își lovea unghia când a zis asta?

Hannah era curioasă.

– Nu am putut să văd. S-a întors spre Bill când i-a răspuns. Putem să vorbim despre altceva, Hannah? Subiectul Benton Woodley mă plictisește de moarte.

– Sigur. Dacă Andrea tot dăduse dovadă de atâta spirit de observație, Hannah hotărî să o întrebe despre Danielle Watson. Am vorbit cu soția antrenorului Watson la petrecerea de strângere de fonduri a primarului. Ce părere ai despre ea?

– Danielle? Andrea căzu pe gânduri. Pare destul de drăguță, dar tot îmi pare rău de ea.

– De ce?

– Pentru că Boyd e extrem de obsedat să controleze tot. I-am văzut la petreceri și nu-i place să o scape o clipă din ochi. Cred că e sufocant. Sunt sigură că Danielle trebuie să-i ceară voie să meargă și la toaletă.

Hannah își aminti cum, la petrecerea primarului, Danielle îi șoptise soțului ei ceva la ureche chiar înainte să plece de lângă el.

– Cred că ai dreptate.

– Știu că am. Slavă Domnului că Bill nu e așa!

– Ar fi mers dacă ar fi fost așa?

– În nici un caz! Andrea râse, apoi făcu semn spre un colț al imensei săli de bal. Uite-o pe Danielle acolo. Presupun că pe Boyd nu-l de-ranjează câți bani dă ea pe haine. Poartă rochia de culoarea piersicii pe care am văzut-o la mall și știu că era peste cinci sute de dolari.

Hannah o căută din priviri prin mulțime.

– Unde?

– Chiar lângă trandafirul chinezesc înflorit. Stă acolo zâmbind politicos, așteptând ca Boyd să termine de vorbit cu regina Judith.

Hannah zâmbi. Sora ei începuse să-i spună lui Judith Woodley „regina Judith“ chiar la începutul relației cu Benton.

– O văd.

– Chiar nu le înțeleg pe femeile ca Danielle. Are un corp grozav și tot timpul îl acoperă. Ori Boyd e gelos, ori ea chiar se jenează de corpul ei.

Hannah își dădu seama că sora ei avea dreptate. Nu o văzuse niciodată pe Danielle îmbrăcată în ceva care să aibă măcar un decolteu. Seara aceea nu făcea excepție. Rochia de culoarea piersicii avea mâneci lungi și guler înalt în stil chinezesc.

– Le ții tu companie lui Bill și lui Norman câteva minute? Trebuie să vorbesc cu Danielle.

– Sigur că da. Dar nu sta mult. Dacă Norman începe să-mi spună că trebuie să-mi fac detartraj o iau la goană.

– Nu o s-o facă. Norman nu e deloc genul ăsta. Are un simț al umorului extraordinar. Dacă apuci să îl cunoști o să-ți placă de el.

– Dacă spui tu.

Andrea ridică din umeri și se întoarse la masă în timp ce Hannah se strecură prin mulțime ca să ajungă la Danielle. Pe când se apropia, îl văzu pe antrenorul Watson prins de conversația cu Judith Woodley și, judecând după expresia lui intensă de pe chip, Hannah bănui că încerca să obțină o donație pentru uniforme noi pentru echipă.

– Danielle, trebuie să vorbesc cu tine. Hannah interveni să-i solicite atenția înainte să o facă antrenorul. Hai să mergem la toaleta pentru doamne.

– Dar îl aștept pe Boyd. Mi-a spus să rămân aici și se enervează dacă plec fără să…

– E important, Danielle, o întrerupse Hannah. Spune-i că trebuie să-și retușezi machiajul sau ceva de genul ăsta.

– S-a întâmplat ceva cu machiajul meu?

– Nu, e în regulă. Dar trebuie să vorbesc cu tine despre un prieten comun.

Danielle o privi mirată pentru o clipă, dar apoi se făcu lumină în capul ei.

– Bine, Hannah. Stai să-i spun lui Boyd și vin imediat.

După nici un minut, Hannah o conduse pe Danielle la toaletă. Avu noroc. Nu era nimeni în toată încăperea spațioasă, așa că încuie ușa.

– Am nevoie de mai multe informații, Danielle.

– Dar ți-am zis tot ce știu. Nu ar trebui să încui ușa, Hannah. Dacă cineva are nevoie să intre?

– O să aștepte. Mi-ai spus că ai fost cu Ron de la unsprezece până la șapte și douăzeci de minute a doua zi dimineață.

– Așa e. Am fost. Ți-am spus adevărul.

– Sunt sigură de asta, dar vreau să-ți amintești ceva din timpul petrecut împreună cu Ron. Ai mai văzut pe cineva? Indiferent pe cine.

– Nu. Toți cărora le livra produsele acasă dormeau încă, iar la școală nu ne-am întâlnit cu nimeni. De aceea i-am zis că merg cu el. Ron mi-a promis că nu o să mă vadă nimeni.

– A existat vreun moment în care nu l-ai mai văzut pe Ron?

Danielle se încruntă în timp ce încerca să-mi aducă aminte.

– Doar când și-a încărcat camioneta, dar nu mai era nimeni în jur.

– Deci, Ron nu s-a întâlnit cu absolut nimeni?

– Nu, nu cred… Danielle se opri brusc și făcu ochii mari. Stai puțin! După ce Ron a încărcat marfa pentru livrările comerciale, a trebuit să se întoarcă în fermă să mai ia o cutie cu pixuri inscripționate cu sigla Cozy Cow. Lăsa câte un pix la fiecare comandă și era o chestie promoțională. Când s-a întors, a zis că Max ar trebui să o ia din loc, altfel o să întârzie la Convenția producătorilor de unt.

– Așadar, Ron s-a văzut cu Max. Hannah simți un fior de entuziasm. La ce oră s-a întâmplat asta?

– Șase și un sfert. Ron m-a rugat să mă uit la ceas, să se asigure că e punctual. Era atât de organizat, Hannah. Avea… avea totul planificat la minut ca să nu întârzie.

Vocea lui Danielle începu să tremure, iar Hannah o bătu ușor pe umăr. Danielle nu trebuia să-și piardă acum cumpătul… nu aveau destul timp.

– Ajuți foarte mult, Danielle. Ron ar fi tare mândru de tine.

– Ai dreptate. Cred că ar fi. Danielle trase adânc aer în piept și oftă tremurat.

– Știi cumva de ce era Max atât de devreme la fermă?

– Se întâlnea cu cineva la birou.

– Max avea o întâlnire la șase și jumătate dimineața?

– Așa mi-a spus Ron. Nu știu cine era cu el, Hannah. Ron nu mi-a zis.

Hannah inspiră adânc. Și-ar fi dorit să fi avut mai mult timp la dispoziție, să se gândească ce legătură ar avea această informație cu restul, dar avea să facă asta mai târziu.

– Încearcă să-ți amintești dacă ai mai văzut și altceva în jurul fermei când Ron s-a dus să încarce camioneta. Ai văzut mașini în parcare?

– Știu că am văzut mașina lui Ron. Acolo am parcat când am ajuns la patru dimineața. Nu știu ce s-a întâmplat mai târziu, Hannah. Parcarea e în spate, după clădire. Când Ron s-a întors să încarce a doua oară, a folosit drumul din lateralul clădirii. Acolo este rampa de încărcare.

– Dar când ați plecat? Ați ocolit clădirea?

Danielle scutură din cap.

– Lateral pe șosea e un loc unde porți să întorci mașina, iar Ron a mers acolo. Nu am trecut deloc pe lângă parcare.

– Mulțumesc, Danielle. Hannah se duse să descuie ușa. Ai fost de mare ajutor.

Danielle îi zâmbi timid.

– Îmi pare rău că nu l-am întrebat pe Ron cu cine era Max în birou.

– Nu-i nimic.

– Dar e important, nu-i așa?

– Ar putea să fie, dar nu aveai de unde să știi. Și-apoi, îl putem întreba pe Max.

– Așa e. Danielle se liniști. Ar trebui să mă întorc la Boyd. Cred că și tu trebuie să te întorci la Norman.

După ce Danielle plecă, Hannah se așeză pe băncuța cu perne din fața geamului și se gândi la ceea ce aflase. La șase și un sfert, Ron îl văzuse pe Max care era cu cineva la el în birou. Ar putea însemna ceva sau s-ar putea să nu fie nimic.

Doar timpul avea să lămurească asta.

Moshe Dayan (1915–1981) a fost un general și om politic israelian.

Grup de opt universități din nord-estul SUA, format din universitățile Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Brown, Cornell, Pennsylvania și colegiul Dartmouth.

Capitolul 16

Hannah începu să bombăne când se apropie de masa Andreei și-a lui Bill. Cumva, Delores și Carrie dăduseră peste ei, iar amândouă mamele păreau nerăbdătoare. Ar fi vrut să facă cale întoarsă la toaletă, dar mama ei ridică mâna și își flutură degetele. Prea târziu. Fusese văzută.

– Aici erai, dragă! Delores o întâmpină cu un zâmbet larg. Suntem gata să vă facem poza.

– Minunat.

Replica i se păru până și lui Hannah sarcastică, așa că zâmbi ca să mai îndulcească efectul. Îi aruncă o privire lui Norman. Nu părea deloc deranjat de viitoarea sesiune foto, dar poate că el era unul dintre norocoșii care sunt fotogenici. Hannah știa că ea nu era. Nici un truc cu luminile și nici instrucțiunile din partea fotografului nu ar fi reușit să o facă să arate bine pe hârtia Kodak.

Mamele îi conduseră în cealaltă parte a camerei. Norman o lăsă pe Hannah ca să o ia pe mama lui de braț, iar Bill făcu la fel cu Delores. Hannah o trase ușor în spate pe Andrea să-și poată cere scuze.

– Îmi pare rău, Andrea. Nu am vrut să dureze atât de mult.

– Nu-i nimic. Ai avut dreptate, Hannah. Unele lucruri pe care le-a spus Norman au fost chiar amuzante. Ne-am simțit bine până când ne-au găsit mamele noastre. Vor să facem și noi poze.

Hannah era mai mult decât încântată că nu trebuia să sufere de una singură.

– Poate mă ajuți să arăt bine prin osmoză.

Andrea râse.

– Lasă, Hannah. Știi că în seara asta arăți minunat. Rochia îți vine perfect, ba chiar îți avantajează și părul.

– Mulțumesc… cred. Hannah zâmbi. Apoi observă că brigada mamelor coti pe holul care ducea la toaleta doamnelor. Unde se duc?

– Nu sunt sigură. Doamna Rhodes zicea că a găsit cadrul perfect pentru fotografii. Sper doar să nu dăm buzna în vreun loc în care nu avem ce căuta.

Grupul se opri la capătul holului și așteptă să i se alăture și Hannah cu Andrea. Apoi, Carrie deschise o ușă și le făcu semn să intre într-o cameră mare cu pereții încărcați de rafturi pline cu cărți. Era decorată în stil masculin, cu canapele și fotolii din piele, un birou masiv din lemn și tablouri cu scene de vânătoare pe pereți. În colț era un șemineu incredibil, făcut din piatră de râu, pe care Hannah îl admiră încântată.

– E biroul lui Del Woodley, le spuse Carrie.

– Avem voie să fim aici? Bill era puțin încurcat. Adică nu e interzis accesul musafirilor, nu?

Carrie scutură din cap.

– L-am întrebat și mi-a zis că nu e nici o problemă.

Hannah și Andrea se uitară amuzate una la cealaltă. Mama lui Norman semăna foarte mult cu Delores. Nu numai că își adusese cu îndrăzneală aparatul de fotografiat la cea mai elegantă petrecere din Lake Eden, dar și rugase gazdele să folosească o cameră de-a lor pentru a face poze.

Delores îi făcu semn Andreei.

– Du-te la șemineu să stai lângă Bill. Facem mai întâi pozele cu voi, în caz că Bill este chemat.

Hannah o privi pe sora ei pozând alături de Bill. Apoi, Carrie hotărî că cele două cupluri trebuie să stea unul lângă celălalt, așa că Hannah și Norman li se alăturară. Ascultători, se pregătiră pentru poză: Hannah și Andrea în față, Norman și Bill în spate, în timp ce Carrie începu să apese pe declanșator. Apoi, mai făcu o serie de fotografii cu ei patru aliniați ca soldații, „fetele“ în mijloc, flancate de „băieți“.

– Să facem câteva și pe canapea, sugeră Delores. Astea arată mereu drăguț.

Hannah mai suferi preț de câteva poze, întrebându-se cât mai dura până rămânea mama lui Norman fără film. Imediat cum chinul luă sfârșit, îl trase pe Bill deoparte, să-l pună la curent cu ultimele ei descoperiri. Bill refăcea traseul lui Ron din dimineața crimei și nu știa că Ron intrase în fermă la șase și un sfert și că îl văzuse pe Max Turner în birou. Poate că nu avea nici o legătură cu crima, dar era o informație nouă, iar Bill putea să-l întrebe pe Max despre întâlnirea lui matinală.

– Pari cu mintea în altă parte, dragă. Delores îi făcu semn cu degetul. Concentrează-te să arăți bine și zâmbește.

– Zâmbește…, bombăni Hannah, iar Andrea începu să chicotească.

– Te miști, Andrea, avertiză Delores. Carrie nu poate să vă ia bine în cadru dacă vă mișcați.

Hannah își dădu ochii peste cap exact în momentul în care mama lui Norman declanșă aparatul. Delores nu știa că majoritatea aparatelor de fotografiat din ziua de azi au stabilizatoare de imagine? Dacă mai trebuia să îndure încă o tură de blițuri și admonestări din partea mamei ei că nu zâmbește suficient, avea să explodeze de atâta frustrare.

– Ar trebui să o repetăm pe asta. Delores se întoarse spre Carrie. Cred că Hannah a clipit.

Când Hannah era pe punctul să se revolte, Norman se ridică în picioare, ținând mâinile sus.

– E suficient, mamă. Așază-te pe canapea cu doamna Swensen să vă fac și vouă poze.

– Dinte pentru dinte, îi spuse Hannah în șoaptă Andreei, în timp ce se ridicară și făcură loc, uitându-se cum Norman le făcea poze mamelor lor.

– Hai să-i spunem mamei că nu s-a dat bine cu ruj.

Andrea păru oripilată de idee.

– Nu! O să ne pună să-i aducem oglinda să retușeze și o să dureze și mai mult.

Hannah era pe punctul să atragă atenția că aveau destule fotografii cât să tapeteze tot peretele din spate al magazinului ei, când se auzi un bip înfundat. Se întoarse spre Bill și-l întrebă:

– E pagerul tău?

Bill scoase pagerul din buzunar. Se uită la ecran și se încruntă.

– Trebuie să sun la birou.

– Nu trebuie să pleci, nu-i așa? Andrea îl trase de mânecă. Nici măcar nu am dansat încă.

Bill o îmbrățișă grăbit.

– Știu, dar dispecerul a trimis codul de urgență. Unde e cel mai apropiat telefon?

– Chiar aici, arătă Hannah spre cel de lângă canapea.

– Haide, Bill. Vrem să știm ce s-a întâmplat.

Bill tastă numărul și vorbi cu cineva de la secție. Hannah ascultă ce zicea, dar cuvintele *bine*, *imediat* și *așa o să fac* nu o ajutară să înțeleagă prea multe.

– E un accident mare pe autostradă, le informă Bill după ce închise telefonul. Suntem toți chemați.

– Vrei să te duc eu? se oferi Andrea.

– Nu, rămâi. O să merg cu unul dintre ceilalți băieți. Bill o bătu pe umăr. Să te distrezi și pentru mine, bine?

După expresia posomorâtă de pe chipul Andreei, Hannah se îndoi că ea se va distra fără Bill, dar sora ei dădu din cap.

– Bine, iubitule. Ai grijă și ne vedem acasă.

După ce plecă Bill, toată trupa se întoarse la petrecere. Hannah văzu că Norman trase filmul înapoi în bobină și îl puse în buzunar, așa că era curioasă.

– Lași filmul în seara asta la drogherie, Norman?

– Nu. Norman scutură din cap. O să-l developez eu, după ce ajung acasă. Tocmai am terminat de amenajat camera obscură.

– Ești fotograf?

– Amator. M-a prins microbul când eram în Seattle. E un hobby excelent. O să-ți aduc fotografiile la The Cookie Jar mâine, în pauza de prânz, ca să le vezi.

Orchestra cânta când reveniră în sala de bal, iar Norman o invită pe Hannah la dans. Nu putea să refuze fără să pară nepoliticoasă, iar Hannah se trezi că trebuie să suporte ritmul unui vals chinuitor de lent. Norman era, în cel mai bun caz, un dansator nesigur, iar Hannah chiar își dori să preia conducerea dansului. Dar nu voia să-i rănească sentimentele lui Norman, așa că îndură valsul cu zâmbetul pe buze.

Când dansul se sfârși, Norman o conduse înapoi la Andrea și la mamele lor. Pe când povesteau, Hannah o zări pe Betty Jackson. Voia să o întrebe pe Betty dacă nu cumva știa ea ceva despre întâlnirea matinală a lui Max Turner, dar lui Bill nu i-ar fi plăcut să-l ia și pe Norman cu ea.

– Mai vrei să dansezi o dată? o invită Norman, întinzând mâna.

Hannah încercă să nu tresară la gândul că trebuia să mai danseze. Încercă să se gândească la o scuză politicoasă, când îi veni o idee minunată.

– De ce nu o inviți pe Andrea? Am auzit când i-a spus lui Bill că vrea să danseze.

– Bună idee. Norman se întoarse spre Andrea zâmbind. Ce zici, Andrea? Ai vrea să dansezi?

Andrea îi aruncă lui Hannah o privire rănită în timp ce se îndepărtă cu Norman în pași de dans, iar Hannah știu că avea să dea niște explicații. O să spună că, indiferent cât de chinuitor ar fi fost dansul cu Norman, tot fusese o idee mai bună decât să stea cu mamele pe cap.

Betty stătea lângă orchestră, bătând cu piciorul în ritmul muzicii. Părea că voia să danseze, dar era puțin probabil ca vreunul din bărbații din Lake Eden să o invite la dans. Betty era fata pe care Hannah și colegele ei din liceu o numiseră cu cruzime „gabarit depășit". Cântărea aproape 150 de kilograme și nu era recunoscută pentru grația ei pe ringul de dans. Tatăl lui Hannah zisese odată, în zeflemea, că un bărbat ar avea nevoie de ghete cu bot din oțel ca să danseze cu Betty și că mai mulți bărbați din Lake Eden avuseseră nevoie de îngrijiri medicale la picior după ce fuseseră obligați să danseze cu ea.

Ca de obicei, Betty era îmbrăcată în dungi verticale. Probabil cineva îi spusese că dungile subțiau și poate că așa era, doar că pentru cineva mai puțin masiv. Dungile lui Betty din seara aceea erau late și de culori închise, verde și vișiniu. Culorile erau drăguțe, dar Betty tot mare cât un cort de circ părea. În timp ce se îndrepta spre ea, Hannah își făcu în gând promisiunea să intre la dietă ca să scape de cele cinci kilograme în plus pe care le avea de la Crăciun.

– Bună, Betty, strigă Hannah plină de veselie. Pentru că nu mai era nimeni altcineva în jur, devenise clar că bărbații din localitate își făcuseră griji pentru gleznele lor, așa că Hannah știa că nu avea să prindă o ocazie mai bună ca să-i pună întrebări lui Betty despre întâlnirea lui Max.

Betty o bătu pe Hannah pe braț.

– Arăți minunat în seara asta, Hannah!

– Mulțumesc. Hannah știu că era politicos să-i facă și ea un compliment, dar ce i-ar fi putut spune? Apoi îi remarcă pantofii lui Betty și găsi răspunsul. Pantofii sunt grozavi. Se potrivesc perfect cu rochia.

Betty zâmbi, părând mulțumită.

– Ceva noutăți despre sărmanul Ron?

– Nimic, deocamdată. Mă bucur că te-am găsit, Betty. Trebuie să vorbesc cu tine despre Max.

Betty înghiți în sec și se albi la față.

– Știam eu! S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

– Să se întâmple ceva? Hannah păru nedumerită. De ce crezi asta?

– Max nu m-a sunat încă și nu îi stă în fire. E un manager foarte implicat. Anul trecut mă suna de trei ori pe zi.

– Nu s-a întâmplat nimic din câte știu, o liniști Hannah. Mă întrebam dacă știe ce s-a întâmplat cu Ron, atâta tot.

Betty începu să-și facă vânt cu palma.

– Mai că mi-ai provocat un infarct. Poate doar îmi imaginez lucruri, dar e atât de ciudat că Max nu a sunat încă. Shirley, de la ferma Mielke Way, zice că Gary a sunat-o în fiecare dimineață.

– Gary a pomenit că l-a văzut pe Max la convenție?

– Nu. Shirley nu îl poate suna, fiindcă Gary nu vrea să-i spună unde stă. Fața lui Betty se boți de râs și se trase mai aproape de Hannah. Gary e burlac, iar asta e ocazia lui să-și facă de cap, dacă înțelegi ce vreau să zic. Cel puțin așa crede Shirley.

– Probabil că Shirley are dreptate. Crezi că Max face și el același lucru?

– Max? Betty rămase pur și simplu uluită. Dacă l-ai cunoaște la fel de bine ca mine, nici nu ai gândi așa ceva. Max are doar două plăceri pe lumea asta: banii și mai mulți bani.

Hannah râse așa cum se aștepta de la ea, dar mai auzise comentariul acela despre Max de aproape un milion de ori până atunci.

– Știai că Max a avut o întâlnire în birou miercuri dimineață devreme?

– Chiar? Betty păru sincer surprinsă. Dar trebuia să plece la cinci și jumătate și e groaznic de devreme pentru o întâlnire. Ești sigură?

– Așa am auzit.

Betty se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Tot ce e posibil, mai ales dacă era vorba despre bani. Știu că Max a fost la birou devreme. L-au rugat să țină discursul de deschidere și i l-am bătut la mașină marți seara. I l-am lăsat pe biroul meu și nu mai era acolo când am venit a doua zi dimineața.

– Ești sigură că l-a luat Max?

– Absolut sigură. Mi-a lăsat lipit un bilețel galben ca să-mi amintesc să comand dosare.

Hannah hotărî să nu-i mai spună lui Betty că Max fusese la birou la șase și cincisprezece minute. Doar și-ar fi făcut griji.

– Ai încercat să-l suni pe Max unde are loc convenția?

– Sigur că am sunat. Mi-au spus că nu s-a cazat la Holliday Inn, dar nici nu m-am așteptat să stea acolo. Max e foarte pretențios și nu i-a plăcut deloc camera de anul trecut. Era chiar lângă mașina de făcut gheață.

– Ai încercat la alte hoteluri din oraș?

– Da, dar toți mi-au zis că nu e cazat acolo.

– Se poate ca Max să stea cu cineva în cameră?

– Max? Betty începu să râdă atât de tare, încât pieptul ei generos începu să se zgâlțâie. Nu e genul. Stă întotdeauna singur în cameră.

– I-ai trimis mesaj pe pager la etajul unde are loc convenția?

– Bineînțeles. În seara asta au organizat un banchet mare și am sunat înainte să plec de acasă. Max nu mi-a răspuns la mesaj.

Hannah se încruntă când o idee începu să prindă contur în mintea ei.

– Max a plecat singur cu mașina spre Wisconsin?

– Da. Gary Mielke l-a întrebat dacă vrea să meargă cu aceeași mașină, dar Max nu a vrut să plece cu el. Și dacă te gândești că ar fi putut avea un accident am sunat deja la patrulele de pe autostradă și nu s-a întâmplat nimic. Chiar mă așteptam să mă sune până acum și sunt îngrijorată.

Hannah era și ea la fel de îngrijorată ca Betty și se întrebă dacă Max reușise totuși să ajungă la convenție.

– Ai zis că Max nu a vrut să meargă cu mașina cu Gary Mielke. Știi de ce?

– Da, dar nu ar trebui să-ți spun. Betty începu să frământe mânerul poșetei vișinii, un semn cert că se simțea stânjenită. E… hm… confidențial.

– Dacă vrei să încerc să-l găsesc pe Max, ar fi bine să-mi spui. Promit să nu mai spun nimănui.

– În regulă, Hannah. Betty răsuci din nou mânerul poșetei, iar Hannah se întrebă dacă fâșia subțire de piele mai avea mult până să plesnească. Mielke Way este cel mai important concurent, iar Max încearcă să găsească o metodă să preia afacerea lui Gary. De aceea nu a vrut să meargă cu el cu mașina.

– Așadar, Gary nu știe nimic despre planurile lui Max?

Betty îi aruncă o privire care striga „idioată“ de la o poștă.

– Max nu spune nimănui nimic până când afacerea nu e încheiată. Așa își conduce el afacerile.

– Dar ți-a spus ție?

– Nu chiar. Am ridicat din întâmplare receptorul din birou când Max vorbea cu cineva de la o companie de împrumuturi ca să cumpere actele

unuia dintre împrumuturile lui Gary.

Hannah nu credea că Betty ridicase din întâmplare receptorul. Betty își vâra nasul în toate, de aceea era o persoană de contact atât de importantă.

– Max a mai făcut vreodată așa ceva?

– Glumești? Nu te îmbogățești ca Max vânzând doar smântână și unt.

– De unde știi sigur?

– Nu se poate să lucrezi pentru un om timp de douăzeci de ani fără să mai prinzi ceva pe ici, pe colo. Max e un adevărat rechin când trebuie să cumpere afaceri, să prescrie ipoteci și să facă profituri grase din toate astea.

Hannah era pe punctul să o mai întrebe ceva când văzu că Andrea îi făcea cu mâna. O bătu prietenește pe braț pe Betty și se scuză că trebuie să plece.

– Mă așteaptă Andrea și trebuie să fug. Îți mulțumesc, Betty.

– Dar cum rămâne cu Max? Crezi că e bine?

– Voi afla, îi promise Hannah, apoi rapid puse cap la cap informațiile pe care le aflase.

Ron îl văzuse pe Max miercuri dimineața, iar acum Ron era mort. Max ar fi trebuit să fie la Convenția producătorilor de unt, dar nu-l văzuse nimeni și nici el nu sunase la birou. Să-l fi împușcat Max pe Ron și să fi fugit din țară? Era evident o posibilitate. Mai era posibil și ca Max să nu vrea să atragă atenția asupra lui la convenție și avea să o sune pe Betty când se linișteau lucrurile. Dacă Max se credea în siguranță, era posibil să se întoarcă în oraș extrem de relaxat și degajat și să se prefacă șocat și întristat din cauza crimei oribile care îl costase pe Ron viața.

– Ce s-a întâmplat, Hannah?

Betty părea neliniștită.

– Mă gândeam la ceva. Când trebuie să se întoarcă Max?

– Marți noaptea.

Dacă Max se hotăra să sune la birou, Betty avea să-i spună despre toate întrebările pe care i le pusese. Asta avea să-l prevină și se urca în primul avion care avea să-l scoată din țară. Hannah nu putea să îngăduie așa ceva. Cumva trebuia să o facă pe Betty să-și țină gura.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva. Ar fi bine să nu spui nimănui că ai vorbit cu mine. Dacă Max află că am vorbit, o să se supere foarte tare.

– Adevărat, consimți Betty.

– Dacă sună la birou, să nu-i spui că ți-am zis despre întâlnirea lui. Va crede că ne-am băgat nasul în viața lui personală. Îmi fac griji pentru slujba

ta.

– Ai dreptate, Hannah! Betty făcu ochii mari. Max m-ar concedia dacă ar crede că am bârfit despre el, chiar dacă nu am făcut-o.

– Exact. Dacă te întreabă cineva despre ce am vorbit amândouă în seara asta, spune-le doar că am povestit despre bufetul din seara asta. Voi spune și eu același lucru.

– Mersi, Hannah, spuse Betty recunoscătoare. Cu siguranță nu vreau să-mi pun postul în pericol. Îmi place tare mult la fabrica de produse lactate. Buzele-mi sunt pecetluite, poți să fii sigură.

– Și ale mele.

Hannah se îndepărtă, încredințată că Betty nu avea să repete conversația lor. Descoperise totodată și un instrument eficient pentru interacțiuni sociale. Intimidarea … și a funcționat. Și după privirile furioase de pe fața Andreei, Hannah știu că avea să primească și ea o porție.

Andrea oftă în timp ce mergeau împreună pe hol. Nu era deloc încântată că fusese lăsată să danseze cu Norman prea mult timp, dar după ce Hannah îi șoptise că făcuse muncă de teren pentru Bill, se mai învioră puțin.

– Tot nu pot să cred că l-ai lăsat pe Norman cu surorile Hollenbeck pe cap. Știi că o să-l toace la cap pentru cel puțin cincisprezece minute.

– Pe asta mă și bazez. Norman mi-a zis că vrea să-i prezint po-tențiali clienți, iar Marguerite părea foarte interesată să-și albească dinții. Dacă o face, o să le spună tuturor prietenilor ei de la biserică și o s-o facă și ei.

– Am ajuns la toaletă. Andrea se opri în fața ușii.

– Știu, dar a fost doar un pretext. Am nevoie să dai un telefon pentru mine, Andrea. Tu te pricepi mult mai bine decât mine să convingi oamenii.

– De asta poți să fii sigură. Andrea începu să râdă, iar Hannah sesiză că dispăruse și ultima fărâmă veche de furie. Pe cine sun?

– Holiday Inn din Eau Claire, Wisconsin. Acolo se ține Convenția tristatală a producătorilor de unt.

– Vrei să vorbesc cu Max Turner? Andrea păru să aibă rezerve. Nu cred că ar trebui să fac asta, Hannah. Bill nu a vorbit cu el încă și nu știe despre Ron.

– Nu vreau să vorbești cu Max. Vreau să-l chemi la telefon pe Gary Mielke, de la fabrica de produse lactate Mielke Way. Am nevoie de niște informații de la el.

Andrea o privi suspicioasă.

– Bill știe ce vrei să faci?

– Nu. Tocmai am aflat ceva de la Betty și vreau să confirm cu Gary.

– Dar poți să faci tu… adică nu ar trebui să fie Bill cel care…

– Bill nu e aici, dar eu sunt, o întrerupse Hannah. S-ar putea să fie ceva important, Andrea. Nu putem să așteptăm până se întoarce Bill de la locul accidentului. O să folosim telefonul din biroul lui Del Woodley. E ceva secret și știm prea bine că familia Woodley își permite o convorbire interurbană în Wisconsin.

Andrea se gândi o clipă.

– Bine, o s-o fac. Bill spune mereu că pot să vând castraveți și grădinarului.

Hannah o luă înainte spre birou și o așeză pe Andrea la biroul lui Del Woodley. Apoi se așeză pe canapea și ascultă uluită cum sora ei îl convinse pe recepționer să plece de la recepție, unde era singur, ca să-l caute pe Gary Mielke. Bill avea dreptate. Andrea putea să convingă pe oricine să facă orice, iar acum, că aflase acest lucru, lui Hannah i se ridică un mare sentiment de vină de pe suflet. Putea Bill să tot vrea ca Andrea să-și lase slujba, pentru că sora ei avea să-l convingă oricum să o lase să vândă proprietăți în continuare.

Capitolul 17

Hannah se încruntă pe măsură ce se apropie împreună cu Andrea de sala de bal. Ceea ce aflase îi confirmase suspiciunile. Max Turner nu era la Convenția producătorilor de unt. Fusese prevăzut să țină discursul din deschidere, dar nu venise, iar Gary Mielke trebuise să vorbească în locul lui.

Gary ajunsese la Holiday Inn marți seara, ca să se vadă cu niște prieteni de-ai lui. Ieșiră la cină și-și petrecură noaptea cu alți „prieteni“. Hannah nu întrebase dacă acei „alți prieteni“ fuseseră bărbați sau femei. Nu conta. Ideea era că Gary Mielke avea alibi și era imposibil să aibă vreo legătură cu dispariția lui Max sau cu uciderea lui Ron.

– Haide, Hannah. Andrea o luă de braț. Trebuie să-l salvăm pe Norman până nu-l înnebunesc surorile Hollenbeck.

– Știu. Nu vreau decât să merg acasă și să mă gândesc la asta. Îmi scapă ceva.

– O să trec pe la tine și îmi poți spune teoriile. Oricum, Bill nu ajunge acasă decât târziu.

– De unde știi? Hannah se întoarse spre ea surprinsă.

– Mi-a spus reverendul Knudson.

– Și *el* de unde știe?

– Șeriful Grant i-a trimis un mesaj prin pager acum câteva minute. I-a spus că mai multe victime ale accidentului au avut nevoie de alinare spirituală.

– Hopa. Hannah se strâmbă. Nu îl aduc pe reverend decât dacă e foarte grav.

– Știu. Șeriful Grant le-a trimis mesaj la *toți trei*. Reverendul Knudson a plecat acolo cu mașina, iar părintele Coultas și reverendul Strandberg sunt cu el.

Hannah se gândi că fusese un carambol de proporții. Numai un dezastru de asemenea magnitudine ar fi putut să adune toți trei preoții într-o singură mașină. Părintele Coultas nu mai vorbise cu reverendul Knudson de când luteranii îi bătuseră pe catolici la softball, iar reverendul Strandberg fusese denunțat anonim de ceilalți doi ca fiind un fanatic care voia să-i convertească pe toți.

Îl găsiră pe Norman stând încă de vorbă cu surorile Hollenbeck. Le făcu semn să aștepte puțin, apoi se întoarse spre Marguerite.

– Ne vedem mâine la zece, domnișoară Hollenbeck. Sunt sigur că veți fi mulțumită de rezultatele noii tehnici. E complet nedureroasă și veți ieși din cabinet atât de frumoasă, că nici sora dumneavoastră nu o să vă mai recunoască.

Hannah așteptă până când se îndepărtară, apoi se întoarse spre Norman.

– *Nici sora dumneavoastră nu o să vă mai recunoască?*

– Bine. Poate că am sărit puțin calul, dar știu că o să fie mulțumită. Ce zici, nu vrei să vii și tu…?

– Poți să uiți, Norman, îl întrerupse. Știu că ești pornit să-ți aduni clienți, dar nici măcar nu te gândi. Ce-ai zice să atacăm bufetul, până nu strâng mâncarea?

Andrea, simțind intenția lui Hannah de a schimba subiectul de la stomatologie la mâncare, aprobă:

– Ce idee bună. Am mâncat puțin cu Bill, dar mi-e foame din nou.

Norman o luă pe Hannah de braț.

– Mie îmi convine. Maică-mea a intrat în faza în care vrea să aibă brusc un stil de viață sănătos și nu mai gătește nimic altceva decât pui sau pește. Dacă nu mănânc niște carne roșie în curând, o să pierd masa asta musculară fabuloasă.

Andrea izbucni în râs, apoi îl zgâlțâi pe Norman de celălalt braț.

– Știi, îmi devii tot mai simpatic, Norman.

– Așa îmi spun toți. Norman păru mândru de el. Farmecul meu prinde la oameni.

– Ca mucegaiul? întrebară la unison Hannah și Andrea, apoi izbucniră toți trei în râs.

În timp ce Hannah își puse în farfurie din multele feluri de mâncare, nu-și putea lua gândul de la informațiile noi pe care le aflase în seara aceea. Gary Mielke îi spusese că era o onoare să ții discursul de deschidere și că Max nu

ar fi ratat sub nici o formă acest lucru de bunăvoie. Gary îi mai spusese și că îl căutase pe Max după ce observase că ecusonul său rămăsese pe masa organizatorilor. Pentru că era imposibil să intri fără el la întâlniri, Gary presupuse că Max era bolnav și îi fusese imposibil să ajungă.

Hannah se duse la o masă cu Norman și Andrea și începură să mănânce. În timp ce mânca, se gândi la toate evenimentele care se întâmplaseră în dimineața în care Ron fusese împușcat.

Ron îl văzuse pe Max într-o întâlnire la șase și cincisprezece minute. Chiar îi spusese lui Danielle despre asta. Dar aceea fusese și ultima dată când îl mai văzuse cineva pe patronul de la ferma Cozy Cow. Trebuia să afle cu cine se întâlnise Max, dar părea imposibil.

Andrea și Norman făceau conversație în timp ce mâncau, dar Hannah nu scoase o vorbă. Era prea preocupată să își dea seama unde ar fi putut să dispară Max. Nu cunoștea prea multe despre viața lui privată și nu era sigură că avea prieteni. Trebuia să țină minte să o întrebe pe Betty despre asta.

Hannah termină de mâncat și își tamponă ușor buzele cu un șervet. Se uită în farfurie și constată surprinsă că mâncase totul, până la ultima bucățică.

– Cred că ți-a plăcut codul în aspic, comentă Andrea, observând că Hannah avea farfuria goală.

– Era cod? Hannah se strâmbă. Nu-i plăcuse niciodată codul și disprețuia aspicul pe bază de roșii. Am crezut că e Jell-O.

Norman păru îngrijorat.

– Mi se pare că te preocupă ceva, Hannah. S-a-ntâmplat ceva?

– Nu, nu chiar.

Hannah știu că trebuia să se gândească la o explicație. Nu voia ca Norman să creadă că nu îi făcea plăcere compania lui.

– Mă gândeam la Max. Chiar trebuie să vorbesc cu el.

– Max Turner? Norman o privi alarmat. Indiferent ce faci, să nu te lași cumva atrasă în vreo șmecherie de-a omului ăluia!

– De ce? Hannah rămase surprinsă de tonul furios din vocea lui Norman.

– O să te mănânce de vie! Aș putea să-ți povestesc multe despre… Norman se opri stânjenit. Îmi pare rău. S-a întâmplat demult și nu mai contează acum, dar încă mai văd roșu în fața ochilor când aud numele acelui om.

Hannah întinse mâna și îl atinse pe Norman pe mâneca sacoului.

– Povestește-ne ce s-a întâmplat, Norman.

– Tata a împrumutat niște bani de la Max, iar asta a fost cea mai mare greșeală a vieții lui. Deschisese cabinetul doar de câteva luni și trebuia să facă a doua sală de consultații. Echipamentul stomatologic este foarte scump și nu avea banii necesari.

– De ce nu s-a dus tatăl tău să împrumute bani de la o bancă? întrebă Andrea.

– S-a dus, dar i-au zis că nu era în afaceri de suficient timp ca să poată stabili o bază de profituri. Max Turner s-a oferit să ia ca garanție casa părinților mei, deși tocmai o cumpăraseră și nu aveau capital. Le-a spus că nu trebuie decât să schimbe ipoteca pe cincisprezece ani și să plătească suma aferentă fiecărei luni. Ba chiar le-a oferit și un împrumut pentru care să plătească dobândă pentru echipamente, cu plăți doar în lunile în care le mergea bine.

Andrea făcu fețe fețe.

– Hopa. Știu și eu câte ceva despre împrumuturi, dar asta pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Așa a fost, dar părinții mei nu au știut asta. Tata l-a crezut pe Max când i-a zis că vrea să încurajeze afacerile noi din Lake Eden și că orașul are nevoie de încă un dentist.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hannah, chiar dacă putea să ghicească cum avea să se termine povestea. Betty îi spusese că Max era un rechin al cămătarilor.

– Max a așteptat până când părinții mei mai aveau un an până să termine de plătit casa. Apoi a cerut toată suma împrumutului.

– E legal? întrebă Hannah.

– Da. Exista o clauză care îl îndreptățea pe Max să ceară plata împrumutului mai devreme. Și atât timp cât era un împrumut personal, reglementările obișnuite nu se aplicau.

– E îngrozitor, Norman. Andrea era plină de compasiune. Dar mama ta deține casa, nu-i așa?

– Da. Tata m-a sunat panicat și mi-a zis că ar putea pierde și casa, și afacerea. Atunci lucram la o clinică mare în Seattle și am reușit să obțin un împrumut prin uniunea de credit. Le-am făcut transferul în aceeași zi și i-au plătit lui Max exact cu o zi înainte de expirarea termenului.

Hannah simți că îi vine să verse. *Rechin* era un cuvânt prea blând pentru Max Turner. Asta o făcu să se întrebe pe câți alți locuitori din Lake Eden aproape că i-a ruinat Max Turner. Simți că toate astea erau cumva legate de uciderea lui Ron, dar încă nu putea să pună totul cap la cap.

– Nu mai pomeniți nimănui despre asta, bine? le rugă Norman. Mama se simte încă stânjenită de toată povestea. Ar muri dacă ar ști că cineva a aflat că au fost atât de naivi.

– Nu vom spune nimic, promise Hannah. S-a terminat acum. Nu trebuie să știe nimeni.

Norman se simți ușurat când se ridică pe scaun și-l împinse sub masă.

– Vă rog să mă scuzați, ar trebui să dansez cu mama. M-a făcut să-i promit. Și pentru că sunt un tip de comitet, am să dansez și cu mama voastră.

– Norman? Hannah se ridică în picioare și îl luă de braț. Ai fi extrem de dezamăgit dacă aș pleca acum? Trebuie să fac ceva și nu suferă amânare. Tu poți să mai rămâi. Mă duce Andrea cu mașina.

– Sigur. Norman nu păru să fie doborât de un val de dezamăgire, iar ego-ul lui Hannah primi o oarecare lovitură. Are legătură cu moartea lui Ron? întrebă el.

– Da, dar îmi pare rău, nu pot să-ți spun mai mult decât atât.

– Să mergem, Hannah, dar ar fi bine să ne gândim la o scuză extrem de bună pentru mamele noastre. Cumva, nu cred că o durere de cap va fi suficientă.

– Dar o migrenă? sugeră Andrea. Migrena a funcționat mereu în ceea ce mă privește.

Hannah scutură din cap.

– Eu nu am migrene, iar mama știe asta.

– Nu, dar eu am. Andrea se întoarse spre Norman. Spune-le mamelor noastre că m-am simțit atât de rău, încât am implorat-o pe Hannah să mă ducă acasă și să stea cu mine până se întoarce Bill.

– Asta s-ar putea să funcționeze, spuse Norman. Dar dacă vă sună și nu sunteți acolo?

– Nici o problemă, spuse Andrea victorioasă. Mama știe că îmi închid întotdeauna telefonul când am o migrenă. I-am spus că nu suport soneria.

Norman o bătu pe Andrea pe spate.

– Inteligentă mișcare. Cred că sunteți în siguranță. Mă duc să caut mamele și să le spun.

– Norman? Hannah își aminti de bunele maniere la timp. Îți mulțumesc pentru o seară minunată. M-am simțit extraordinar de bine.

– Și eu. Ar trebui să plecați, Hannah. Nu uita să o iei pe Andrea de braț și să te prefaci că o ajuți să meargă. Se apropie mamele și par gata de atac.

Andrea se urcă la volan și porniră pe aleea lungă și șerpuită. Când ajunseră la capăt, se întoarse spre Hannah.

– Unde mergem?

– Acasă la mine. Mă poți lăsa acolo.

– Să te las? Andrea puse brusc frână, iar mașina derapă până când se opri în cele din urmă în capătul aleii. Cum adică *să te las*?

Hannah oftă. Ea fusese cea care îi trezise interesul Andreei pentru cazul lui Bill și ar fi trebuit să știe că urma să aibă de furcă.

– Trebuie să fac ceva și s-ar putea să fie periculos. Nu vreau s-o pățești.

– Dar nu te interesează dacă *tu* o pățești?

– Ba sigur că mă interesează. O să fiu foarte atentă. Dar tu ai un soț și o fiică. Trebuie să te gândești al ei.

– Mă gândesc la ei și vin cu tine. Andrea o fulgeră din priviri. Este vorba despre promovarea lui Bill. Dacă pot să fac ceva ca să ajut, am de gând să o fac.

– Dar, Andrea… știi că Bill o să…

– Lasă-mă să mă ocup eu de Bill, o întrerupse Andrea. Oricum, unde mergem?

Hannah oftă și cedă în cele din urmă. Nu aveai cu cine te înțelege când Andreei îi intra o idee în cap, iar ideea asta era fixă rău de tot.

– Mai întâi schimbăm mașina și o să luăm Suburbanul meu. Am două lanterne mari în portbagaj. Apoi ne ducem acasă la Max Turner.

– De ce ne ducem acolo?

– Pentru că Max nu a plecat la convenție când trebuia să plece. Era încă în biroul lui la șase și cincisprezece minute, într-o întâlnire cu cineva. I-a văzut Ron.

– Și?

– Și Max nu are alibi pentru ora la care a fost împușcat Ron. Știm că nu e la convenție și că nu l-a mai văzut nimeni de miercuri dimineața de la șase și cincisprezece minute.

– Înțeleg. Tu crezi că Max l-a omorât pe Ron și apoi a fugit. Dar de ce să-l fi omorât Max pe Ron?

– Gândește-te la ce ne-a povestit Norman și ai un motiv posibil.

Andrea tăcu pentru o clipă.

– Am înțeles. Crezi că Ron l-a auzit pe Max punând la cale o afacere dubioasă? Iar Max l-a urmărit pe Ron pe traseu și l-a omorât ca să nu mai spună nimănui despre ea. Dar de unde știi că Ron l-a văzut pe Max?

Hannah se încruntă. Ar fi trebuit să se aștepte că Andrea va pune această întrebare.

– Mi-a zis informatorul meu.

– *Informatorul* tău?

– Practic, e mai degrabă martoră. E femeia cu rujul roz, cea despre care ți-am povestit. Ea nu l-a văzut nici pe Max, nici pe cealaltă persoană, dar când Ron s-a întors în camionetă, i-a spus că Max era în birou cu cineva.

Andrea rămase cu ochii pironiți în parbriz o bună bucată de timp, apoi se întoarse spre Hannah încruntându-se.

– Este ceva ce nu înțeleg. Norman a spus că ceea ce a făcut Max era legal. De ce l-ar fi împușcat Max pe Ron dacă afacerile lui erau legale?

– Nu știu, recunoscu Hannah. Ceea ce *știu* însă e că trebuie să merg să verific acasă la Max.

Andrea băgă Volvoul în viteză.

– Ai dreptate. Oprim mai întâi la tine acasă?

– Exact.

Porniră spre apartamentul lui Hannah. Merseseră mai puțin de doi kilometri când Andrea începu să râdă.

– Ce e așa amuzant? întrebă Hannah.

– Tu. Să mergi și să verifici acasă la Max nu e deloc periculos. Max nu e tâmpit. Dacă l-a omorât pe Ron nu s-ar ascunde acolo, așteptând ca cineva să pună totul cap la cap și să-l aresteze.

– Adevărat.

Andrea își luă ochii de la șosea ca să-i arunce o privire plină de curiozitate.

– Și atunci de ce mi-ai zis ca s-ar putea să fie periculos?

– Deoarece casa lui Max e încuiată, iar Bill s-ar putea să ne omoare pe amândouă dacă suntem arestate pentru că am intrat prin efracție.

Capitolul 18

Hannah ieși de pe autostradă și o coti pe drumul care trecea pe lângă ferma Cozy Cow. Clădirea din beton era pustie la acea oră din noapte, iar vopseaua albă a pereților lucea în lumina becurilor de o mie de wați de la rețeaua de iluminat pentru securitate ce fusese instalată pe stâlpi de jur-împrejur. Luminile de securitate nu erau neapărat necesare. Nici un hoț în toate mințile nu ar intra în fabrică să fure unt sau cazane cu smântână, dar Hannah bănuia că Max prinsese o asigurare bună dacă lumina locul.

– E înfricoșător aici noaptea. Vocea Andreei tremură ușor, iar Hannah bănui că sora ei începuse să regrete că-i ceruse să meargă cu ea. Max nu are oameni în schimbul de noapte?

– Nu. Nu au ce să facă până nu vin autocisternele de la ferme dimineața. În afară de cei care fac livrările, nu vine nimeni aici până la șapte și treizeci de minute.

– Mă simt aiurea îmbrăcată așa. Andrea privi în jos la bluza de trening neagră și la blugii pe care Hannah insistase să-i îmbrace. Blugii tăi sunt prea mari pentru mine. A trebuit să-l suflec de trei ori și să-i prind cu un ac în talie. Și bluza asta de trening miroase de parcă a fost scoasă din gunoi. Și, până la urmă, de ce a trebuit să ne îmbrăcăm ca niște hoți care intră de pe acoperiș? Casa lui Max e și așa la cel puțin opt sute de metri de șosea. Nu avem nici o șansă să ne vadă careva.

– Scuze, Andrea. Garderoba mea nu e atât de vastă ca a ta. Doar atât am avut ce ți s-ar fi potrivit, nu cred că ai fi vrut să rămâi îmbrăcată cu rochia de la petrecere.

Andrea oftă prelung.

– Ai dreptate. Sunt doar puțin agitată, atât. Nu mă gândesc decât la cât de nervos o să fie Bill dacă vom fi prinse.

– Nu o să fim. Ți-am mai spus, dacă trebuie să intrăm, o s-o fac eu. Iar în cel mai rău caz, poți să-i spui că ai încercat să mă oprești, dar nu am vrut să

te ascult.

– Vezi să nu mă creadă. Andrea oftă din nou, apoi tresări când se zguduiră din cauză că trecuseră peste o groapă pe drum. Cu toți banii pe care-i are, te-ai fi gândit că Max Turner își mai repară drumul din când în când.

Merseră în liniște o bucată de drum. Când se apropiară de casa lui Max, Hannah opri farurile și conduse doar la lumina lunii.

– Cred că e plecat. Nu se vede nici o lumină, șopti Andrea când Hannah trase mașina în fața garajului lui Max și opri motorul.

– Ți-am spus că Max nu o să fie acasă. Nu mă așteptam să fie, dar o să sun la ușă, pentru orice eventualitate.

– Și dacă răspunde cineva? întrebă Andrea, care părea speriată.

– Cine?

Andrea se cutremură.

– Nu știu. Cineva.

– Atunci o să mă gândesc la ceva ce să spun.

Hannah coborî din mașină și se îndreptă hotărâtă spre sonerie, dorindu-și să fie la fel de sigură pe ea precum cuvintele pe care le spusese. Dacă Max deschidea ușa, ar fi avut de dat câteva explicații. Dar Max nu răspunse, așa că Hannah se întoarse la mașină cu zâmbetul pe buze.

– Nu e nimeni acasă. Vino, Andrea. Hai să verificăm în garaj. Putem să tragem cu ochiul pe fereastră.

– Cum? Andrea coborî din Suburban ca să se uite geamurile înalte și înguste aliniate deasupra ușii de la garaj. Sunt prea înalte pentru noi ca să ajungem să vedem.

– Nici o problemă.

Hannah se cățără pe capota Suburbanului și îi făcu semn Andreei să îi dea lanterna. Îndreptă raza puternică de lumină prin suprafața mică și îngustă a ferestrei, iar ce văzu o făcu să exclame surprinsă.

– Ce e? șopti Andrea. Ce e acolo, Hannah?

Hannah coborî, încercând să nu pară atât de șocată pe cât se simțea.

– Mașina lui Max e încă aici.

– Dacă mașina lui e aici, atunci trebuie să fie acasă! Andrea era atât de uimită, încât uită să vorbească în șoaptă. Să plecăm de aici, Hannah!

Instinctul lui Hannah de a pleca de acolo era la fel de puternic ca al surorii ei, dar simțul datoriei fu mai puternic.

– Nu putem să plecăm așa, ar putea să fie bolnav sau rănit sau… chiar mai rău.

Andreei i se tăie respirația, iar Hannah știu că înțelesese semnificația lui „chiar mai rău“.

– Nu te prosti, Hannah. Să mergem după Bill.

– Du-te tu. Cheile sunt în contact. Vreau să văd ce e cu Max.

– D-dar… Andrea începu să se bâlbâie, iar Hannah știu că era speriată de moarte. Nu te pot lăsa aici singură, Hannah. Dacă Max e mort, iar criminalul este încă înăuntru?

– Dacă Max e mort, criminalul a plecat de mult timp. Gândește-te, Andrea. Dacă ai omorî pe cineva, ai rămâne în casă cu el timp de două zile?

– Nu, recunoscu Andrea. Dar tot am sentimentul că o să se întâmple ceva rău de tot. Îți mai amintești de Charlie Manson?

– Asta a fost în California. Rămâi aici și ține de șase. Dacă vezi faruri dinspre alee, sună la ușă la Max.

– Nici nu mă gândesc, Hannah. Nu vreau să rămân aici singură.

– Atunci, vino cu mine. Hannah știu că iroseau timp prețios. Hotărăște-te, Andrea. Eu intru.

– Vin cu tine. E mai bine decât să rămân aici de una singură. Cum o să intrăm?

– Nu știu încă. Hannah se dădu un pas înapoi ca să inspecteze din priviri casa. Nu exista nici o cale de acces ușoară. Presupun că trebuie să sparg un geam.

– Nu face asta. Bill spune că mulți oameni lasă deschisă ușa care face legătura dintre garaj și restul casei și așa intră hoții. Poate că Max a lăsat-o deschisă.

– Grozav, dar cum o să intrăm în garajul lui Max fără telecomandă. Are garaj cu ușă automatizată. Am văzut instalația când m-am uitat înăuntru.

– Știu eu cum. Andrea era mândră de ea. L-am văzut pe Bill mai demult, când nu a funcționat telecomanda noastră. A tras foarte tare de mâner și a ridicat ușa puțin, cât să mă pot strecura eu. Cred că o să reușim dacă ridicăm amândouă.

– Merită să încercăm. Să găsim ceva cu care să o proptim după ce o ridicăm.

Andrea arătă spre o grămadă de lăzi vechi din lemn pentru sticlele de lapte ce zăceau clădite pe marginea aleii.

– Ce zici de cutiile alea?

– Sunt bune. Hannah se duse să ia o ladă de lemn. O aranjă lângă picior apoi apucă clanța.

– Vino și ajută-mă să ridic. Dacă o deschidem, o să împing lada dedesubt cu piciorul.

A fost nevoie de mai multe încercări, dar reușiră să ridice ușa aproape treizeci de centimetri. Hannah o sprijini cu cutia și se trase în spate să vadă deschizătura.

– E destul de mică. Nu cred că încap prin ea.

– Eu încap, șopti Andrea speriată, dar reuși să schițeze un zâmbet. Sunt micuță. Să-mi dai lanterna după ce intru.

Hannah se uită cum sora ei se întinse pe jos în colțul ușii, acolo unde deschizătura era mai largă, și începu să se strecoare prin ea. Andrea fusese cea care se opusese intrării prin efracție, iar acum tocmai ea era cea care intra pe furiș în garajul întunecos, târându-se centimetru cu centimetru.

– Bine, am intrat. Andrea scoase mâna prin deschizătură. Dă-mi lanterna.

Hannah îi întinse lanterna și privi cum lumina pălea pe măsură ce Andrea intra tot mai mult în garaj. Câteva clipe mai târziu, ușa de la garaj se ridică ușor, iar Hannah intră și ea.

– Hannah? Andrea îi făcu semn cu lanterna spre mașina lui Max. Cred că ar trebui să te uiți la asta.

Pentru o clipă, Hannah nu știu despre ce vorbea sora ei. Noul Cadillac al lui Max îi păru în ordine. Dar observă apoi o husă transparentă pentru haine care atârna pe mânerul de la portiera din spate. Lângă mașină erau două valize, ca și cum cineva intenționase să le pună mai târziu în portbagaj, și o servietă care stătea deschisă pe scaunul pasagerului.

– Max își punea bagajele în mașină, dar nu a apucat să termine. Andrea făcu semn spre valize.

– Pentru că ceva sau cineva l-a oprit.

Hannah formulă concluzia evidentă. Max se pregătise să plece la Convenția producătorilor de unt. Costumele erau atârnate în husa de haine, valizele erau pregătite să fie puse în portbagaj și servieta îi era pe scaun.

– Aprinde lumina în garaj, Andrea.

Imediat după ce lumina invadă încăperea, Hannah ocoli Cadillacul și deschise portiera din partea pasagerului. Aruncă o privire spre servieta lui

Max și trase adânc aer în piept. Portmoneul lui Max era înăuntru și îl scoase.

– Chiar crezi că trebuie să-i cotrobăi printre lucruri?

Hannah se întoarse spre sora ei și îi aruncă o privire lungă și superioară.

– De ce nu? Nu a părut să te deranjeze în biroul lui Norman.

Andrea se înroși și închise gura. Nu scoase o vorbă când Hannah scoase portmoneul și numără bancnotele dinăuntru.

– O mie două sute, bani lichizi, carnetul de șofer și cărți de credit, anunță Hannah.

– Așadar, Max nu l-a omorât pe Ron și a fugit. Andrea părea sigură pe ea. E posibil să-și fi lăsat cărțile de credit și carnetul de șofer, mai ales dacă se temea că e urmărit. Dar banii? Ar fi luat banii.

– Ai dreptate. Hannah se uită printre hârtiile din servietă și scoase un program al Convenției producătorilor de unt din trei state. Un rând pe care scria *Discurs de deschidere, Maxwell Turner, 10 a.m.*, era subliniat cu galben.

Andrea se uită la rândul marcat.

– Discursul pe care nu l-a mai ținut Max.

– Mă întreb unde e. Hannah se încruntă. Betty mi-a zis că a stat marți până târziu ca să i-l bată la mașină. I l-a lăsat pe birou, dar nu l-a mai găsit când a venit la serviciu a doua zi de dimineață.

Andrea păru nedumerită.

– Nu e în servieta lui Max?

– Nu. Hai să verificăm în casă.

Andrea arăta de parcă ăsta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

– Chiar trebuie?

– Cred că da. E posibil ca Max să fi lăsat ceva care ne poate oferi un indiciu unde e.

– Bine, fu de acord Andrea fără tragere de inimă. Crezi că ar trebui să ne înarmăm, pentru orice eventualitate?

– Bună idee.

Hannah înșfăcă un ciocan cu vârf spintecat de pe bancul de lucru de lângă ușă și îi întinse Andreei un ciocan cu cap de cauciuc. Două ciocane nu puteau ține piept unui ucigaș cu un pistol, dar era aproape convinsă că nu era nici unul înăuntru. Dar dacă înarmarea cu niște unelte de tâmplar o

făcea pe Andrea să se simtă mai bine, atunci Hannah nu avea nimic împotrivă.

Hannah încercă să răsucească mânerul rotund de la ușa care făcea legătura cu restul casei, dar nu se clinti.

– Of, minunat! Max chiar și-a încuiat ușa. Vezi dacă nu cumva are cheile în mașină, bine? Cred că le-am zărit în contact.

Andrea se grăbi să meargă în mașină și se întoarse cu cheile. I le dădu lui Hannah și se uită cum sora ei descuie ușa. Hannah păși în bucătărie, deschise lumina și tresări puțin când porni frigiderul.

– Frumoasă bucătărie. Cred că lui Max îi plăceau mult vacile.

Toți butonii de la dulapurile de bucătărie erau vopsiți cu pete albe și negre, la fel ca vacile Holstein. Pe rafturile geamului de la seră, din dreptul chiuvetei, era o colecție de văcuțe de porțelan în diferite posturi, iar deasupra sobei atârna o farfurie mare pictată pe margine cu văcuțe care se zbenguiau. Pe ușa frigiderului erau magneți cu văcuțe, o cană pentru frișcă și o zaharniță în formă de văcuță erau pe masă, iar pe blat, un borcan pentru fursecuri, tot văcuță. Un câine de fermă ar fi luat-o razna în bucătăria lui Max încercând să adune atâtea văcuțe.

– E puțin cam mult pentru gustul meu, recunoscu Andrea, dar presupun că Max a trebuit să facă ceva cu toate acele cadouri în formă de văcuțe pe care i le dădeau oamenii. Ăsta e necazul când colecționezi ceva. Odată ce oamenii află, îți oferă câte ceva cu fiecare ocazie.

În bucătărie se simțea un miros straniu de ars, iar Hannah observă că becul roșu de la filtrul de cafea era aprins. Întinse mâna să-l oprească și-și dădu seama că vasul era uscat, iar pe fund avea o mâzgă precum cerneala, care înainte fusese cafea.

– Max a lăsat filtrul pornit.

– Nu pune apă în el, o avertiză Andrea. Am făcut așa o dată și a crăpat vasul.

Hannah așeză vasul de sticlă pe un ochi de aragaz ca să se răcească.

Apoi observă că pe blat era un termos, chiar lângă un prosop de bucătărie cu bovine fericite care pășteau pe toată suprafața verde plușată. Termosul era gol și nu avea capacul pus.

– Probabil că Max voia să se întoarcă aici. Și-a făcut cafea ca să pună în termos. Mai mult ca sigur că voia să o ia pentru drum.

Andrea arăta de parcă mai avea un pic și i se făcea rău, cum stătea și se uita cu ochii goi la termos, iar Hannah știu că se gândea la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Max. O prinse pe sora ei de braț și începu să o împingă rapid pe lângă dulăpioarele cu butoni pictați ca niște văcuțe până în camera de zi pustie.

Hannah deschise lumina, dar nu se vedea ca cineva să mai fi fost pe acolo de când plecase Max, miercuri dimineață devreme. Aruncă o privire spre sora ei, care nu părea deloc să se simtă mai bine, și hotărî că trebuia să facă ceva cât mai repede.

Andrea era palidă la față, genunchii îi tremurau și părea că o să leșine.

– Andrea? Am nevoie să mă ajuți, spuse ferm Hannah, pe același ton pe care Delores îl folosea când le spunea să-și strângă lucrurile din cameră. Ai mai intrat în casa lui Max?

Andrea clipi o dată și încă o dată, apoi se întoarse spre Hannah. Părea dezorientată și destul de speriată.

– Ce ai spus?

– Ai mai fost până acum în casa lui Max?

Andrea dădu din cap. Culoarea îi mai reveni puțin în obraji, acum că Hannah o făcu să se gândească la altceva.

– Al m-a trimis aici cu niște acte toamna trecută. Max a cumpărat o proprietate în Browerville, iar Al s-a ocupat de acte.

– Îți mai amintești cum arăta atunci casa?

– Bineînțeles că da. Sunt un agent imobiliar profesionist. Vocea Andreei era mai sigură. Max mi-a oferit un tur. Era chiar după ce o renovase și am vrut să o văd. Am crezut că s-ar putea să vrea să o scoată la vânzare mai târziu și să se mute într-o casă mai mare în oraș.

Hannah zâmbi și o bătu pe umăr.

– Știam că mă pot baza pe tine. Fii atentă la orice lucru care nu pare să fie la locul lui. De exemplu, camera asta. Totul e la fel ca atunci?

Andrea se uită în jur.

– Totul e la fel, mai puțin canapeaua. Avea una neagră cu perne cu văcuțe pe ea. Vezi tabloul acela de deasupra șemineului? Mi-a spus că l-a pictat mama lui după o fotografie veche. Acela e bunicul lui Max care stă în fața fabricii vechi.

– Nu am știut că mama lui Max era pictoriță.

Hannah se uită la tablou. Nu era prea reușit.

– E evident că nu era. Andrea își revenise suficient cât să zâmbească. E din acela care se picta după numere. Erau o chestie foarte tare în anii cincizeci. Ea a trimis prin poștă fotografia, iar ei i-au trimis pânza de tablou cu numere mici în spații, ca ea să știe ce culoare să folosească. Abia m-am abținut să nu-i spun lui Max cât de nereușit este.

Acum, că Hannah se apropiase destul, observă și ea câteva numere care se vedeau prin vopsea și era sigură că bunicul lui Max nu și-ar fi făcut un tatuaj cu numărul șaptesprezece pe frunte.

– Să mergem prin celelalte camere. Spune-mi dacă vezi ceva ce nu-ți amintești.

Cu Andrea pe urmele ei, Hannah porni rapid pe hol și intrară în toate camerele din casă. Andrea remarcă draperiile noi din camera retrasă a lui Max, mobila aranjată diferit în birou și tapetul nou din sufragerie. Dormitorul lui Max fusese zugrăvit de când îl văzuse Andrea ultima oară. Schimbase schema de culoare din albastru în verde, iar în dormitorul pentru oaspeți avea pe jos un covor nou, cu fire împletite. În fiecare cameră era cel puțin o văcuță, într-o formă sau alta.

– Cum de poți să-ți amintești cum arăta totul? întrebă Hannah.

Era uimită de câtă informație își putea aminti Andrea dintr-un singur tur al casei lui Max. Andrea ridică cu modestie din umeri.

– Întotdeauna am avut spirit de observație. De aceea îmi dădeam seama când mama intra și îmi controla camera. Și un singur lucru dacă era mișcat de la locul lui, eu observam.

– Și nici un lucrușor nu e mișcat de la locul lui în casa lui Max?

Hannah continuă să vorbească în timp ce dădură ocol casei și se apropiară din nou de bucătărie. Nu voia ca Andrea să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Max.

– Nu, din câte pot să văd, mai puțin… Andrea se opri în dreptul ușii care ducea spre garaj și se întinse spre un cui de lângă rama ușii, în care nu era atârnat nimic. Stai puțin, Hannah. Aici trebuia să fie o cheie.

– Ce fel de cheie?

Andrea închise ochii o clipă apoi îi deschise brusc.

– Una lucioasă, din metal albastru, pe un lanț cu o văcuță. Atârna exact aici când Max mi-a arătat bucătăria. Văcuța era chiar haioasă, maro cu alb și cu niște…

– Știi de la ce era cheia? întrerupse Hannah descrierea surorii ei.

– De la fabrică. Mi-a spus Max că o folosea când mergea la muncă și nu voia să care toată legătura cu chei după el. Mi-a zis că tocmai luase cheia și telecomanda de la ușa garajului și… Andrea se opri și se întoarse spre Hannah. Probabil că așa a făcut și miercuri dimineață! Când m-am întors la mașina lui să iau cheile, am observat că telecomanda de la ușa garajului nu era prinsă de vizor.

– Cred că ai dreptate. Max a început să încarce lucrurile în mașină miercuri dimineață, dar nu a terminat până în momentul întâlnirii. Și-a lăsat servieta deschisă pentru că a trebuit să ia discursul pe care i-l bătuse Betty la mașină. După ce se termina întâlnirea, urma să se întoarcă aici și să plece la convenție. Dar Max nu s-a mai întors. Ultima dată când l-a mai văzut cineva a fost în biroul lui la Cozy Cow. Drumul lui se termină în fabrică.

Andrea se cutremură.

– Sper că nu o să spui ce cred eu că o să spui.

– Ba o să spun. Hannah închise garajul și o conduse pe sora ei spre ușa de la intrare a lui Max. Nu avem de ales. Trebuie să mergem și în fabrică.

Capitolul 19

Hannah porni motorul de la Suburban, se întinse după punga cu fursecuri pe care o avea mereu în spate și i-o aruncă Andreei.

– Ia un fursec. Ai nevoie de ciocolată. Te va face să te simți mai bine.

– Nu am nevoie de ciocolată. Am nevoie de un psihiatru! O să fie nevoie de un medic care să mă ajute să îmi dau seama ce-am avut în gând am fost de acord cu ideea asta a ta dementă de a…

Andrea se opri, fiind prea buimăcită să continue. Apoi luă punga, scoase un fursec și mușcă din el cu sălbăticie. Mestecă, înghiți, apoi oftă. Fursecurile astea sunt foarte bune, Hannah.

– Se numesc delicii cu cireșe în ciocolată. Mama mi-a dat ideea pentru rețetă când mi-a povestit cum tata îi aducea mereu cireșe în ciocolată de câte ori era furioasă pe el.

Andrea mai luă un fursec din pungă și mușcă sănătos din el.

– Ești absolut sigură că trebuie să intrăm în fabrică?

– Sunt sigură.

Hannah întoarse în capătul drumului de acces și intră în parcarea de la Cozy Cow.

– Nu putem să *încercăm* măcar să-l sunăm mai întâi pe Bill?

– E ocupat, răspunse Hannah.

Parcă mașina în cel mai întunecat colț și se întoarse spre sora ei. Andrea arăta mult mai bine și nu-i mai tremurau mâinile.

– Liniștește-te, Andrea. Max nu e înăuntru. Nu are cum să fie. L-ar fi găsit până acum Betty sau unul dintre angajați. Nu facem decât să căutăm niște indicii în biroul lui.

Andrea reuși să schițeze un zâmbet, deși cam palid.

– E adevărat.

– Deci, vii cu mine?

– În nici un caz nu o să stau singură în parcare, nu atât timp cât un criminal umblă în libertate. Plus că nici nu intrăm prin efracție la urma urmelor. Tu ai cheile lui Max.

– Așa e.

Hannah știu că nu era momentul să-i reamintească Andreei că, pentru a lua cheile acelea, intraseră prin efracție în garajul lui Max.

– Ia lanternele. Nu vreau să aprind luminile înăuntru. S-ar putea să le vadă cineva de pe șosea.

Andrea luă lanternele din spate.

– O să-mi rămâi datoare cu o porție întreagă de fursecuri pentru asta, Hannah. Mă gândesc să fie delicii cu cireșe în ciocolată.

– Așa facem.

Hannah luă lanterna din mâna Andreei și ieși din mașină. Temperatura coborâse în ultima oră și o cam luă cu frig în timp ce mergeau prin parcare spre ușa din spate. Se uită la cheile pe care le ținea în mână în lumina becurilor de securitate și îi mulțumi în sinea ei lui Max că le pusese etichete. O luă pe cea pe care scria „ușa din spate" și era pe punctul să o bage în broască în momentul în care Andrea trase speriată aer în piept.

Hannah se întoarse spre sora ei.

– Ce e?

– Tocmai m-am gândit la ceva. Dacă fabrica are sistem de securitate? L-am putea declanșa.

– Glumești? Un sistem de securitate pentru un loc atât de mare costă mulți bani. Chiar crezi că Max ar cheltui atât?

– Nu, probabil că nu. Andrea oftă, vizibil ușurată. Haide, Hannah. Era doar o idee, atât.

Hannah nu spuse că și ea se gândise exact la același lucru. Ba chiar aruncase o privire la data de naștere de pe carnetul de conducere al lui Max. Dacă era vreun panou în interior lângă ușa din spate, se gândise să introducă numerele doi, trei și patruzeci și nouă. Citise undeva că majoritatea oamenilor folosesc data de naștere pe post de cod de securitate. Dacă se declanșa alarma și sirenele începeau să urle și-ar fi pus coada pe spinare, s-ar fi dus la mașină și ar fi plecat cât ar fi putut de repede.

Cheia se întoarse în broască, ușa se deschise, iar Hannah intră. Fără panou de alarmă, fără lumini scânteietoare roșii, fără bâzâit, sunat sau vuiet de

sirene. Asta era bine. Nu i-ar fi stat în fire lui Max să scoată de la saltea bani în plus pentru un sistem de alarmă, dar Hannah nu fusese sută la sută sigură.

– Vino, Andrea. Hannah îi făcu semn surorii ei. Biroul lui e pe holul acesta, apoi undeva la dreapta.

Andrea intră destul de precaută.

– De unde știi asta?

– Am făcut o vizită când eram în clasa a șasea. A fost o excursie cu clasa, iar Max ne-a însoțit.

– Noi nu am apucat să facem așa o excursie, zise Andrea destul de bosumflată.

– Știu. Au oprit vizitele chiar după ce clasa mea a venit aici. Cred că a avut legătură cu Dale Hoeschen. S-a împiedicat de o ladă și aproape că a căzut într-un cazan cu frișcă.

Andrea zâmbi. Era evident că se simțea mult mai bine acum.

– Știam eu de ce nu mi-a plăcut niciodată de Dale.

Hannah porni prima pe holul care ducea spre partea principală a fabricii. Era mare și larg, ca o gură de peșteră, nu era deloc o plăcere să-l explorezi noaptea. Lanternele lor erau puternice, dar razele gemene de lumină nu reușeau să risipească umbrele ce se lungeau de-a lungul pereților. Hannah era convinsă că locul ar fi avut un aer cât se poate de obișnuit dacă ar fi putut aprinde becurile de sus, dar mai multe rânduri de geamuri acopereau fațada clădirii și nu voia să riște ca cineva de pe autostradă să observe lumina aprinsă.

– Ești sigură că știi unde mergem?

Vocea Andreei se auzi nefiresc de tare în liniștea adâncă.

– Cred că da, răspunse Hannah. Ar trebui să mai fie un hol… Uite-l.

Hannah fixă lumina lanternei ei asupra intrării în cel de-al doilea hol.

– Biroul lui Max ar trebui să fie a doua ușă pe stânga. Biroul lui Betty e prima ușă.

Pe când intrară pe al doilea hol, Hannah observă că Betty afișase programele pentru livrare pe un panou de plută afară, chiar lângă ușa ei. Erau scrise numele șoferilor și rutele lor erau însemnate cu orele fiecărei livrări. Numele lui Ron era încă scris lângă ruta sa. Probabil că Betty aștepta instrucțiuni de la Max înainte să schimbe numele șoferului.

Biroul lui Max era exact acolo unde își amintise Hannah că se afla, și pe ușă avea o plăcuță de alamă cu numele lui. Hannah deschise ușa, intră și

mişcă lumina lanternei pe pereții biroului. Nu erau geamuri care să dea în exterior. Dacă închideau uşa în urma lor, ar fi putut aprinde lumina.

– Vino înăuntru și închide ușa, îi strigă Hannah surorii ei.

Andrea intră repede și închise ușa.

– Ce bine! E înfiorător pe-aici.

Hannah era de acord cu sora ei. Genunchii încă îi tremurau ușor, dar hotărâse să nu dea prea mare importanță acestui fapt, de dragul surorii ei.

– Asta pentru că e un spațiu atât de mare și e întuneric. Poți aprinde lumina. Probabil că e un întrerupător lângă ușă.

– Ești sigură? Andrea păru destul de agitată.

– Sunt sigură. Am verificat și nu sunt geamuri. Nu va observa nimeni lumina dacă ținem ușa închisă.

Andrea găsi întrerupătorul de pe perete și, o clipă mai târziu, lumina strălucitoare se revărsă din lampa de pe tavan. Amândouă surorile oftară scăpate de o grijă. Biroul lui Max era imens și era decorat cu bun-gust, având mochetă gri-închis dintr-un capăt în celălalt și un tapet cu model de bambus, galben-deschis. Mai multe tablouri cu flori erau strategic așezate pe pereți, iar mobila tapițată, în model cu dungi în nuanțe de corai-deschis, verde-închis și auriu, se asorta cu culorile din tablouri.

– O combinație frumoasă de culori, comentă Andrea. Singurul lucru care nu se potrivește este biroul lui Max.

Hannah se uită la scaunul rotativ vechi, tapițat cu piele, care era în spatele unui birou modern, stil directorial.

– Presupun că pe Max îl interesa mai degrabă confortul decât stilul.

Două scaune mai mici erau așezate în fața biroului pentru vizitatori, iar între ele era o măsuță. Un loc pentru discuții cu canapele mai mici și o măsuță era amenajat pe o latură a biroului și mai erau trei uși: cea pe care tocmai intraseră, o alta despre care Hannah presupuse că ducea în biroul lui Betty și una veche, din cherestea brută, în mijlocul peretelui din spate.

– Unde duce ușa aia?

Andrea arătă spre singura ușă care nu se potrivea cu decorul din jur.

– Aceea duce spre fabrica veche, îi răspunse Hannah. Cea din tabloul făcut de mama lui Max. Este ușa originală, iar Max ne-a povestit despre ea când am făcut turul cu clasa. Ne-a spus că fabrica veche este un punct de reper principal și că a hotărât să o păstreze, chiar dacă l-a costat să o includă în planurile de extindere. A numit-o contribuția sa la istoria acestei zone.

Andrea râse.
– Și tu l-ai crezut?
– Ce să cred?
– Max nu a păstrat vechea fabrică intactă din generozitate. A primit o reducere imensă de taxe pentru că a păstrat un reper istoric. Nu trebuie decât să unești unul din pereții originali de o construcție nouă.
– Presupun că n-ar trebui să mă mir, scutură Hannah din cap. Toată lumea spune mereu că Max este un om de afaceri viclean.
Andrea se apleca să pipăie carpeta ca de catifea.
– Cred că Max a cheltuit ceva bani din cei pe care i-a economisit ca să cumpere mocheta asta. Este cea mai groasă și moale mochetă care se fabrică și ai senzația că mergi pe perne. Am vrut să luăm și noi pentru dormitor, dar am zis că ar fi greu de întreținut. Se fac urme de fiecare dată când pășești. Și e și îngrozitor de scumpă. Ai zice că la prețul acela ar face ceva care se poate întreține mai ușor.
Hannah observă o agendă din piele pe comoda de lângă ușă și se duse s-o răsfoiască.
Data de miercuri era marcată: *TSB Convention*. Recunoscu scrisul de mână al lui Betty. Mai era ceva notat în partea de sus a paginii, un scris mai urât, despre care presupuse că era al lui Max. Scria: *Întâlnire cu W*.
– Uite, Hannah. Andrea păru insistentă. Vezi urmele de pași de pe mochetă?
Hannah se uită în jos și văzu urmele pe mocheta groasă și moale.
– Ești un geniu, Andrea. Dacă nu le-ai fi observat, probabil că aș fi călcat exact peste ele. Vino după mine și stai pe lângă perete. Hai să vedem dacă găsim urme de pași în fața biroului lui Max.
Sprijinindu-se de perete, Hannah înaintă până ajunse în dreptul feței biroului lui Max. Andrea era în spatele ei, iar Hannah arătă cu degetul urmele din fața unuia dintre scaune.
– Acolo! Asta demonstrează că cineva a fost aici cu Max.
– Și știm că Max a fost aici. Vezi urmele de la rotițele scaunului?
– Le văd, mărturisi Hannah, apoi arătă spre altă serie de urme. Dar mă îngrijorează mai mult acelea.
Andrea se uită cu atenție la adânciturile din mochetă.
– Duc exact la ușa aceea.

– Fabrica originală. Probabil că Max l-a dus pe oaspetele său acolo. Ar trebui să mergem să vedem

– De ce ar duce pe cineva acolo?

– Ne-a zis că o folosea ca să depoziteze actele vechi, îi explică Hannah. Haide. Să vedem dacă e deschisă.

Cu Andrea pe urmele ei, Hannah deschise ușa și găsi întrerupătorul pentru lumină. Arătă cu mâna spre rafturile cu cutii cu dosare care erau aliniate de-a lungul pereților clădirii mici din cărămidă.

– Presupun că încă o folosește ca depozit.

– Acela e seiful original? Andrea arătă spre seiful vechi din colț.

– Probabil. Pare vechi. Andrea se apropie să verifice ușa seifului. Era deschisă, dar nu părea stricată în nici un fel. Max a deschis-o dintr-un anume motiv. În timp ce Hannah căuta, continuă să vorbească pentru ca Andrea să știe ce făcea. Nu există semne că ar fi fost jaf. E un maldăr de bani și mai e o cutie cu bijuterii. Hannah deschise cu zgomot cutia și privi înăuntru. Este o pereche de butoni de aur. Par vechi.

– Poate că au fost ai bunicului. Uite și un ceas vechi de buzunar și un inel bărbătesc cu diamant. Mai e și un Rolex. Ăsta cred că e mai nou. Nu cred că se făceau pe vremea tatălui lui Max. Nu am observat să fie vreun seif acasă la Max, așa că bănuiesc că aici își păstra obiectele personale valoroase.

Privirea îi fu atrasă de niște acte capsate pe unul dintre rafturi și Hannah se întinse după ele.

– Uite discursul pe care l-a bătut Betty la mașină pentru Max, chiar deasupra dosarelor acestora. Probabil că Max l-a luat din biroul lui Betty înainte să vină aici.

Hannah puse discursul deoparte și deschise unul din dosare. Înăuntru erau acte oficiale care păreau să fie un contract de împrumut. Făcu ochii mari când citi numele.

– Am găsit actele de împrumut pe care le-au semnat părinții lui Norman. Sunt ștampilate „plătite integral“, iar Max l-a avizat pe el. Așteaptă o clipă, lasă-mă să mă mai uit prin dosarele astea. Vreau să văd dacă mai e cineva pe care-l cunoaștem. Uite un dosar pentru Frank Birchum. Hannah se uita la conținutul unui alt dosar. Actele sunt ștampilate cu „prescrisă“. Familia Birchum s-a mutat acum câțiva ani, nu-i așa?

Andrea nu răspunse, iar Hannah se încruntă.

– Andrea? Ai cunoscut familia Birchum, nu-i așa? Locuiau chiar lângă stația de pompieri, iar Frank a fost proprietarul depozitului de cherestea până l-a preluat apoi familia Hedins. Îți mai amintești când au plecat din oraș?

Nu răspunse nimeni, iar Hannah se întoarse să vadă ce făcea sora ei. Andrea stătea lângă ușă și părea înțepenită locului. Ochii îi erau sticloși și privea pierdută spre colțul îndepărtat al camerei.

– Andrea?

Hannah se duse spre ea să o ia de braț. O scutură cu blândețe, dar Andrea nu păru să observe.

– Mă sperii, Andrea. Vorbește cu mine!

Andrea însă nu scoase o vorbă. Se cutremură și rămase cu ochii ațintiți în colțul îndepărtat al camerei, cu groaza întipărită pe chip.

Hannah se răsuci și privi în direcția în care își fixase sora ei privirea. Nu era de mirare că Andrea rămăsese încremenită. O pereche de picioare se vedea ieșind în afară din spatele unuia dintre rafturile cu cutii pentru dosare.

– Stai aici.

Hannah își dădu seama cât de inutil fusese avertismentul, dar nu se putuse gândi să spună nimic altceva.

– Mă duc acolo să văd despre ce e vorba.

Deși Hannah se aștepta la ce putea fi mai rău, imaginea care o întâmpină fu un șoc pentru ea. Era Max și era căzut pe spate. În mijlocul pieptului avea o gaură foarte asemănătoare cu cea pe care o văzuse în cămașa de serviciu inscripționată cu ferma Cozy Cow a lui Ron. Ochii îi erau larg deschiși, holbați în neant, exact ca ai lui Ron.

Max era mort. Hannah nu avea nevoie de un doctor ca să-i spună acest lucru.

Sângele de pe cămașa lui se uscase până se întărise iar Hannah trase concluzia că era mort de ceva vreme, probabil de la puțin timp după întâlnirea de miercuri dimineața.

Hannah se întoarse la sora ei și o luă de braț. Nu exista nici un mod agreabil în care să-i dea vestea.

– E Max și e mort. Să mergem să-l găsim pe Bill.

– Bill, abia reuși Andrea să-i îngaime numele.

– Exact. Hai, Andrea. Mergem cu mașina la locul accidentului și îl vom găsi. Cum a rămas cu Tracey? Trebuie să ajungi acasă la ea?

Andrea scutură din cap. O mișcare bruscă, aproape mecanică, dar lui Hannah i se luă o piatră de pe inimă. Măcar dăduse un răspuns.

– E cu Lucy. Peste noapte. La fermă.

– Bine.

Înțelese ce încercase Andrea să spună. Lucy Dunwright era prietena Andreei, iar fiica ei, Karen, era de vârsta lui Tracey. Tracey stătea în noaptea aceea la Karen, la ferma familiei.

Hannah aruncă o privire din nou înspre seif și luă o decizie rapidă, așa cum făcea de obicei, de genul acelora care, în mod frecvent, îi creau probleme. Se afla la locul unei crime, iar toate actele lui Max aveau să fie luate ca dovezi. Hannah știa că nu ar trebui să atingă nimic, dar Norman le spusese cât de jenată s-ar fi simțit mama lui dacă cineva ar fi aflat despre împrumutul pentru care semnaseră cu Max. Împrumutul fusese returnat de mai bine de cinci ani. Data era chiar acolo, în acte. Nu avea nici o legătură cu crima, așa că nu exista nici un motiv pentru care să mai afle altcineva despre el.

Dură doar o clipă să înșface dosarul și să și-l îndese în față, în jachetă. Hannah apucă lanterna, apoi se duse și o luă pe Andrea de mână.

– Vino, Andrea. Plecăm acum.

Andrea era în stare de șoc, și cu cât plecau de acolo mai repede, cu atât era mai bine. Hannah o trase după ea în biroul lui Max, o ghidă în jurul perimetrului carpetei și apoi afară pe ușă. Se întoarseră pe unde veniseră, prin coridorul vast, și ieșiră pe intrarea din spate. Hannah se îndreptă spre Suburban și deschise portiera de la scaunul pasagerului. O ajută pe Andrea să urce, ocoli mașina și se urcă la volan.

– Mai mănâncă un fursec, Andrea. Hannah îi trânti surorii ei punga în brațe. O să te facă să te simți mai bine.

Andrea luă punga și scoase un fursec. Se uită la el pentru o clipă, apoi mușcă. Hannah porni motorul și ieși din parcare, luând-o pe șosea și îndreptându-se spre autostradă. Bill nu ar fi trebuit să fie atât de greu de găsit. Putea să audă sirenele în depărtare, iar tot ce trebuia să facă era să meargă în direcția sunetului.

Merseseră cam vreo opt kilometri când Andrea scoase un sunet bizar, un fornăit înfundat. Hannah se întoarse spre ea și o atinse pe mână.

– Liniștește-te, Andrea. Văd luminile de la girofar în depărtare. Ajungem într-un minut.

Andrea dădu din cap, apoi scoase din nou sunetul acela. Hannah își dădu seama că era un chicotit și, când ascultă mai bine, se transformă într-un hohot de râs cât se putea de obișnuit.

– Ce s-a întâmplat, Andrea? Sper că nu faci o criză de isterie, nu?

– Nu. Andrea chicoti din nou. Chiar mă simt mult mai bine. Nu-mi place să o recunosc, dar poate că ai dreptate. S-ar putea să fie de la ciocolată.

– Ciocolata ajută.

Hannah îi spuse din nou teoria ei despre cum cafeina și endorfinele din ciocolată calmează nervii, cresc vigilența și creează o stare de bine. Apoi, gândurile ei se îndreptară spre Bill și la cât de furios avea să fie după ce îi va spune că intraseră prin efracție în biroul lui Max, că umblaseră prin fabrică și că îi găsiseră corpul neînsuflețit al lui Max.

– Andrea? Hannah se întoarse spre sora ei. Cred că am nevoie de o doză din propriul medicament. Dă-mi și mie un fursec din acelea.

Delicii cu cireşe în ciocolată

Preîncălziţi cuptorul la 176 de grade Celsius, cu grătarul în poziţia din mijloc.

227 de grame de unt topit *(puţin mai mult de un pachet de unt)*
400 de grame de zahăr alb
2 ouă
½ linguriţă de praf de copt
½ linguriţă de bicarbonat de sodiu
½ linguriţă sare
2 linguriţe vanilie
136 grame cacao
408 grame făină *(necernută)*
2 borcane mici, de 300 de grame de cireșe maraschino***
1 pachet fulgi de ciocolată *(356 grame)*
150 de grame lapte condensat îndulcit

Topiţi untul și încorporaţi zahărul. Lăsaţi amestecul să se răcorească și adăugaţi ouăle. Amestecaţi bine, apoi adăugaţi praful de copt, bicarbonatul de sodiu, sarea, vanilia și cacaua, amestecând după fiecare adăugare. Puneţi făina și amestecaţi bine. *(Aluatul va fi tare și ușor sfărâmicios.)*

Strecuraţi cireșele, scoateţi-le codiţele și păstraţi sucul.

Faceţi bile din aluat de mărimea unei nuci cu ajutorul palmelor. Așezaţi-le pe o tavă unsă – pe o tavă standard încap 12 bucăţi.

Apăsaţi în mijloc cu degetul mare ca să faceţi o adâncitură. (Dacă în apropiere sunt cei de la Ministerul Sănătăţii și de la Sănătate Publică, folosiţi dosul unei linguriţe!) Așezaţi câte o cireașă în fiecare adâncitură.

Într-un vas pe care îl puneţi deasupra altuia cu apă care fierbe la foc mic (*Bain Marie)*, combinaţi chipsurile de ciocolată cu laptele condensat. Ţineţi la foc mic până când se topesc fulgii. *(Puteţi să faceţi asta și la cuptorul cu microunde, dar va trebui să-l tot opriţi ca să nu se brânzească.)*

.Adăugaţi aprox. 30 de mililitri din sucul pus deoparte și amestecaţi până se face un sos mai gros. Dacă sosul se îngroașă prea tare, mai adăugaţi treptat câte puţin suc. *(Testaţi cu o linguriţă. Dacă nu cade în picături e prea gros.)*

Cu o lingură turnaţi sos în mijlocul fiecărui fursec, cât să acoperiţi fiecare cireașă. Asiguraţi-vă că nu curge pe margini.

Coaceţi la 176 grade Celsius pentru 10 până la 12 minute. Lăsaţi-le să se răcorească pe tavă timp de 2 minute, apoi mutaţi-le pe grătar să se răcească.

***Cei cărora nu le plac cireșele le pot înlocui cu bucăţele de ananas și să folosească sucul ca să subţieze glazura. Mai puteţi folosi jumătăţi de nuci pecan sau nuci macadamia și să subţiaţi glazura cu cafea rece sau cu apă. Dacă nu aveţi nici o umplutură, puneţi sos în adâncitură. E gustos și așa.

Cantitate: 90–100 de bucăţi, depinde de mărimea fursecului.

O farfurie cu aceste fursecuri ar trebui să fie în biroul fiecărui medic psihiatru… două delicii cu cireșe în ciocolată scot pe oricine din

depresie.

Capitolul 20

Hannah turnă vin de la rece din carafa verde de pe ultimul raft de jos din frigider în două pahare și le duse în camera de zi. Sora ei stătea jos pe canapea, zguduită încă, dar culoarea începuse să-i revină în obraji.

Moishe era cuibărit în brațele ei, iar Hannah îl auzi cum torcea în timp ce Andrea, absentă, îl mângâia pe cap. Colocatarul ei felin se purta straniu. Părea să simtă că Andrea avea nevoie de alinare și imita la perfecție pisica docilă care stă în brațe.

Hannah îi întinse unul dintre pahare Andreei și zise:

– Poftim. Bea asta.

Suspicioasă, Andrea măsură din priviri paharul cu picior.

– Ce e?

– Vin alb. Nu mă întreba ce fel de vin e. Sunt sigură că nu ai auzit de el.

Andrea întinse mâna după pahar și aeră lichidul în pahar ca un adevărat expert.

– Lasă o urmă frumoasă. Apoi luă o înghițitură mică. Ușor și cumva fructat, cu note subtile de stejar. Nu este un Chardonnay adevărat, dar e foarte interesant. Îmi place.

Hannah zâmbi și își păstră comentariile pentru sine. Dacă Andrea ar fi știut că vinul era de la magazinul alimentar din Lake Eden și că pentru mai puțin de trei litri și jumătate rămâneai cu aproape toată bancnota de zece dolari, ar fi zis că e oțet pur.

– Cred că e de la noi din țară. Andrea mai luă o înghițitură. Am dreptate?

Hannah hotărî că era timpul să schimbe subiectul.

– Ai fost incredibilă cu Bill. Încă nu-mi vine să cred că nu e furios pe mine.

– Bill nu suportă când încep să plâng. Andrea zâmbi plină de ea. Se pierde cu firea când buzele încep să-mi tremure.

– Și poți să faci asta la comandă.

– Bineînțeles. Zâmbetul Andreei îi ajunse până la urechi. Am deprins tremuratul buzelor imediat după ce mama mi-a cumpărat primul sutien. Merge ca uns cu băieții.

– Ești uimitoare, zise Hannah cu admirație sinceră.

Grație experienței pe care o avea cu bărbații îndrăgostiți de ea, Andrea reușise să evite perdaful pe care amândouă îl meritau.

Hannah se strădui să-i explice totul lui Bill. Îi spuse că fuseseră atât de îngrijorate pentru Max, încât se simțiseră obligate să vadă ce se întâmplase cu el. Apoi, când găsiseră Cadillacul pe jumătate încărcat pentru Convenția producătorilor de unt, nu avuseseră de ales și trebuiseră să-i folosească cheia ca să intre și să se uite în biroul lui din fabrică, ultimul loc unde fusese văzut.

Toate aceste informații nu fuseseră suficiente. Bill rămăsese încă supărat pe faptul că Hannah o implicase pe soția lui într-o situație potențial periculoasă. Dar Hannah ridicase o problemă: nu avuseseră noroc că-i găsiră corpul lui Max înainte ca urmele să fie șterse? Bill recunoscuse fără tragere de inimă, dar stabili niște reguli de bază. Data viitoare când Hannah se hotăra să urmeze vreun fir, trebuia să se consulte cu el mai întâi. Hannah promisese și vorbise serios. Faptul că găsise două cadavre avea să-i ajungă pentru tot restul vieții. Dar Bill începuse să le întrebe de ce nu veniseră după el mai devreme la locul accidentului, iar atunci Andrea își intră în rol și buza începu să-i tremure.

O singură privire la expresia de pe chipul Andreei care stătea să izbucnească în plâns, iar Bill se topise. O îmbrățișase pe Andrea și îi spusese că o să vină să o ia cu o mașină de la apartamentul lui Hannah. Apoi o asigurase că nu era supărat nici pe ea, nici pe Hannah.

– Moishe e un animal de casă tare relaxant. Degetele Andreei poposiră în locul sensibil din spatele urechii lui Moishe, iar acesta începu să toarcă și mai tare. E uimitor cât e de docil, când te gândești ce viață a avut. Pur și simplu stă la mine în brațe și toarce. N-am crezut că poate fi atât de drăguț.

Hannah nu avea de gând să-i povestească Andreei cum se comporta Moishe când vâna. Era sigură că nici rozătoarele și nici păsările nezburătoare nu l-ar fi descris drept drăguț.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre domnul Harris, Andrea. Ai spus că aștepta lângă proprietatea familiei Peterson când ai ajuns aici miercuri dimineață?

– Așa e. M-am întâlnit cu el la nouă și jumătate, dar mi-a zis că era acolo de mai devreme. Andrea rămase pe gânduri pentru un moment, apoi făcu ochii mari.
– Crezi că e posibil să fi văzut ceva?
Hannah ridică din umeri.
– Depinde de ora la care a ajuns acolo. Nu ți-a spus dacă îi știa pe Ron sau pe Max, nu?
– Nu. Mi-a zis că nu știa pe nimeni din… Andrea se opri și se uită la Hannah în timp ce lucrurile îi deveniră tot mai clare. Crezi că domnul Harris i-a omorât pe Ron și pe Max?
– Perioada de timp se potrivește, dar domnul Harris nu are nici un motiv din câte știm. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el despre asta. Nu ți se întâmplă să ai numărul lui de telefon, nu?
– Bineînțeles că îl am. Sunt agent imobiliar profesionist. Am mereu la mine numerele clienților mei. Dă-mi poșeta. Nu vreau să-l deranjez pe Moishe.
Hannah se duse să ia poșeta de pe scaunul de lângă ușă și i-o dădu Andreei, apoi admiră cât de organizată era în interior când sora ei o deschise.
Fardurile Andreei erau într-o gentuță transparentă, ca să gă-sească ușor ceea ce voia, cheile erau prinse de o curea mică de piele, iar portmoneul era frumos așezat într-un buzunar din piele pe interior. Era chiar și un alt buzunar interior pentru ochelarii de care Andrea avea nevoie la citit, dar pe care refuza să-i poarte.
Andrea scoase dintr-un alt buzunar interior o agendă mică. O răsfoi până la pagina potrivită și i-o dădu lui Hannah.
– Uite-l. Nu ai de gând să-l suni acum, nu-i așa?
– De ce să amân când pot suna acum?
– Dar e aproape miezul nopții. Ce o să spui?
– Nu știu încă, dar o să mă gândesc la ceva. Hannah puse rapid mâna pe telefon. Liniștește-te, Andrea. Nu o să pomenesc numele tău.
În timp ce tasta numărul, Hannah luă în calcul variantele pe care le avea. Domnul Harris ar fi fost mult mai deschis să-i ofere informațiile dacă ea avea niște date de identificare. Ar putea să spună că era reporter la ziarul din Lake Eden, dar asta s-ar fi putut întoarce împotriva ei. Dacă domnul Harris avea ceva de ascuns, i-ar fi închis telefonul în nas oricui ar fi zis că lucrează

la un ziar. Când cineva răspunse la celălalt capăt al firului, Hannah luă o hotărâre fulger. Domnul Harris nu ar îndrăzni să închidă telefonul în nas poliției.

– Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului păru amețită, de parcă tocmai se trezise din somn, iar Hannah se strădui să pară cât mai oficială.

– Domnul Harris? Îmi pare rău că v-am trezit, sunt domnișoara Swensen de la biroul șerifului din Winnetka. Investigăm o crimă petrecută la ferma de produse lactate Cozy Cow miercuri dimineața, undeva între șase și cincisprezece minute și opt. Trebuie să știm dacă ați observat cumva ceva care să aibă legătură cu crima. Înțeleg că ați fost în zonă în perioada aceea?

– Da, așa e. Ce s-a întâmplat?

Hannah zâmbi. Domnul Harris păru că vrea să coopereze.

– Nu vă pot da detalii, dar trebuie să știu la ce oră ați ajuns în Lake Eden și ce ați văzut cât timp ați fost acolo.

– Stați să mă gândesc. Am ajuns în Lake Eden pe la șapte fără un sfert și am mers cu mașina direct la ferma Peterson. Am văzut ceva ce mi s-a părut ciudat, dar nu știu dacă vă ajută.

– Spuneți-mi, oricum, domnule Harris, își păstră Hannah tonul serios.

– Când m-am apropiat de fabrică, o mașină ieșea de pe alee. Șoferul era tare grăbit. A derapat pe axul drumului, iar eu a trebuit să virez brusc ca să-l evit.

– Ați spus *șoferul*, domnule Harris. La volan era un bărbat?

– Nu sunt sigur. Nu l-am văzut de fapt. Protecția de soare era lăsată.

– Foarte bine. Hannah înhăță caietul de notițe și un pix care erau pe măsuța de cafea. Ați putea să descrieți mașina?

– Era o mașină mică, neagră, care avea lipit pe parbriz un sticker cu numele unei firme de închirieri de mașini. Stickerul era alb și scria cu litere roșii, dar nu am văzut numele firmei. Eu folosesc serviciile celor de la Hertz. Firma mea are tarife speciale de la ei.

– Deci nu aveți mașina dumneavoastră, domnule Harris?

Hannah îi făcu cu ochiul surorii ei. Întrebarea nu avea nici o legătură cu investigațiile, dar voia să afle dacă el îi spusese Andreei adevărul.

– Am un Jaguar vechi, dar prefer să nu-l conduc în afara orașului. Chiar mă bucur că nu am condus miercuri! Celălalt șofer a fost cât pe-aici să mă lovească. Îmi doresc ca șeriful Beeseman să fi fost acolo să-i dea amendă.

Sprâncenele lui Hannah se arcuiră de mirare și mai notă ceva în carnețel.
– Îl cunoașteți pe șeriful Beeseman?
– Da. Mi-a văzut mașina parcată în fața fermei Peterson și a venit să mă întrebe ce făceam acolo.
Hannah notă numele lui Herb în carnețel.
– La ce oră s-a întâmplat asta, domnule, Harris?
– Era puțin trecut de opt. Radioul era pornit și tocmai începuseră știrile de ora opt.
– Ne-ați fost de mare ajutor, domnule Harris.
Hannah se întoarse să-i facă cu ochiul Andreei înainte să-i pună ultima întrebare.
– Poate că nu are nici o legătură cu cazul nostru, dar ați putea să-mi spuneți de ce v-ați hotărât să nu cumpărați proprietatea Peterson?
Pentru o clipă, Hannah crezu că domnul Harris o să refuze să-i răspundă, dar apoi auzi cum acesta își drese vocea.
– Logodnica mea spunea că vrea să locuiască la țară, dar ne-am despărțit marți seara. De aceea am ajuns în Lake Eden atât de devreme. Nu am putut să dorm și am zis că o să-mi prindă bine dacă o să merg cu mașina până acolo. Ar fi trebuit să îi spun domnișoarei Todd motivul pentru care nu am mai cumpărat casa, dar chiar nu am vrut să vorbesc despre asta.
– Categoric, e de înțeles. Hannah notă ceva în carnețel și i-l dădu Andreei. Vă mulțumesc, domnule Harris, pentru colaborare.
Andrea așteptă până când Hannah închise telefonul, apoi arătă cu degetul ce scria pe hârtie.
– Domnul Harris cumpăra ferma Peterson pentru iubita lui?
– Așa a spus. Au rupt logodna marți seara. Ai fi vândut-o dacă ea ar mai fi rezistat încă o zi.
– Ei bine, nu le poți avea pe toate. Andrea ridică din umeri și goli paharul de vin. După tot ce am pătimit în seara asta, cred că merit încă un pahar de vin. E excelent vinul ăsta, Hannah. Nu am fost sigură la început, dar m-a convins. Mai ai, nu-i așa?
Hannah se duse să-i mai aducă surorii ei încă un pahar de Chateau Capac-înșurubat. Dacă Andrea își dorea să se amețească, Hannah nu avea nimic împotrivă. Spera însă ca, atunci când ajungea Bill, să nu fie nevoie să fie aruncată pe umeri, ca un sac de cartofi, și cărată în jos, pe scări.

Noaptea nu trecu liniștită, nici pe departe, și când alarma sună la șase, a doua zi dimineața, se simțea de parcă nici nu închisese ochii. Visele ei fuseseră presărate de răni de glonț, sânge și picioare țepene și reci ce ieșeau în afară de după canapele, scaune sau biblioteci. Ba chiar visase și o vacă, o Guernsey uriașă și cu tendințe ucigașe, care o urmărise peste garduri și pe lângă cazane bolborositoare cu frișcă.

Hannah mormăi nemulțumită și se ridică în capul oaselor. Trebuia să coacă fursecurile alb-cu-negru pentru Ziua porților deschise de la biroul șerifului.

Pe când se îndreptă ușor spre bucătărie, pășind cu atenție, să se ferească de alintările matinale ale lui Moishe pe lângă gleznele ei, se gândi la noul detectiv mare și tare de la Departamentul de Poliție din Minneapolis. Oare avea să fie de acord cu felul în care Bill gestionase cazul de dublă omucidere? Era evident că șeriful Grant era impresionat de tipul cel nou. După câte spunea Bill, avusese interviul în ziua în care trimisese scrisoarea de intenție pe e-mail.

– Poftim micul-dejun, Moishe.

Hannah aruncă bobițele crocante în bolul lui Moishe și îi dădu apă proaspătă. Apoi se îndreptă împleticindu-se spre filtrul de cafea și își turnă prima cană.

Probabil că era dependentă de cofeină. Chiar nu putea să funcționeze fără o cană sau trei care să o trezească dimineața. Spera doar ca FDA[17] și responsabilul președintelui în problema medicamentelor să nu o transforme într-o infractoare, clasificând cofeina drept drog.

În unele zile era mai ușor să funcționeze pe pilot automat. Hannah nu voia să se trezească într-atât încât să-și dea seama cât era de fapt de obosită. Dădu pe gât o singură cană din licoarea aburindă, suficient cât să nu adoarmă și să se înece la duș, apoi se întoarse în dormitor să se pregătească pentru muncă.

După ce făcu dușul și se îmbrăcă, de întoarse să golească toată cafeaua din cana mare în formă de mașină pe care i-o făcuse Bill cadou de Crăciun. Umplu din nou bolul lui Moishe, își luă rapid haina și cheile și ieși în frigul dimineții.

Pala de aer rece care o întâmpină pe Hannah o făcu să deschidă ochii larg. Când respira, în aer se formau norișori albi și tremură de frig când coborî scările spre garaj. Era momentul să ia la purtare hainele de iarnă. În garaj nu era nimeni, mașinile erau aliniate precis lângă peretele de beton vopsit. Hannah se grăbi să ajungă la Suburbanul ei, sări înăuntru și dădu cel puțin două chei până porni motorul. Trebuia să-și pună la alimentat bateria mașinii. Căldura porni în momentul în care o coti pe strada Old Lake. Hannah se întinse și roti spre ea ambele grilaje de la ventilatoare ca să direcționeze căldura spre partea ei de mașină. În timp ce trecu ca o săgeată pe drumul întunecat, porni radioul, iar vocile absurd de vesele ale lui Jake și Kelly, perechea nebunatică de la emisiunea „Știrile cu noaptea-n cap" difuzată de KCOW, îi asaltară urechile. Mută pe acordurile mai plăcute de la WEZY și se gândi la înșiruirea ciudată de litere din numele posturilor de radio din Minnesota. Dacă postul emitea de la est de Mississippi, prima literă era W. Dacă era la vest de Mississippi, prima literă era K. La fel era și cu posturile de televiziune. Totul era controlat de Comisa Federală de Comunicații.

Hannah se întrebă ce s-ar întâmpla dacă un post de radio ar construi un pod peste Mississippi și ar monta transmițătorul la mijloc. Ferindu-și intenționat privirea când trecu pe lângă fabrica de lactate, Hannah ajunse în oraș. Nu voia nici în ruptul capului să-și amintească de corpul neînsuflețit al lui Max atât de devreme. Îl zări pe Herb Beeseman la o stradă de magazinul ei și îi făcu semn. Copleșindu-l cu ce mai rămăsese din deliciile cu cireșe în ciocolată în schimbul informațiilor, verifică dacă el vorbise cu domnul Harris la ferma Peterson la ora opt miercuri dimineața.

Hannah opri mașina în parcare la șase patruzeci și cinci. După ce o încuie, puse în priză încărcătorul de baterie și deschise ușa de la bucătărie. O întâmpină mirosul dulce de ciocolată neagră, iar Hannah începu să zâmbească. După cafea, ciocolata era aroma ei preferată.

Aprinse lumina, porni cuptoarele, își puse tichia pe cap și se spălă bine pe mâini la chiuvetă, pe urmă scoase un vas pentru aluat. Trebuia să facă o porție de fursecuri fragede după rețeta bunicii ca să-i trimită femeii care făcuse și livrase mâncarea la petrecerea familiei Woodley.

Hannah își mai turnă o cafea și citi rețeta în timp ce înghițea și mai multă cofeină.

Nu amestecase niciodată ingredientele unui aluat pe pilot automat. Încercase o dată și uitase un ingredient esențial pentru orice fursec: zahărul.

După ce termină aluatul, Hannah îl acoperi cu folie de plastic și îl duse în camera de refrigerare.

Aluatul pentru fursecuri alb-cu-negru era răcit bine, așa că înhăță un castron și îl duse pe blat. Tocmai terminase de rostogolit suficiente bile de aluat pentru două tăvi de copt, când Lisa intră pe ușa din față.

Hannah aruncă o privire spre ceas. Era doar șapte și jumătate, iar Lisa nu trebuia să vină decât la opt în zilele de sâmbătă.

– Bună, Lisa. Ai ajuns cu o jumătate de oră mai devreme.

– Știu. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor cu clienții acum de dimineață. O să fim aglomerate.

– O să fim?

– Poți să fii sigură. O să vină toți să te întrebe ce știi despre Max.

Hannah ridică surprinsă din sprâncene.

– Cum de ai aflat *tu* atât de repede?

– Îi ascultam pe Jake și Kelly și au spus că Max a murit. Ăștia doi nu sunt normali. Au început să facă glume proaste cu vaci și ziceau că o fac în amintirea lui Max.

Hannah își ridică privirea din vasul în care rostogolea bilele de aluat în zahăr.

– Glume proaste cu vaci?

– Știi genul, explică Lisa în timp ce-și agăță haina în cuierul de lângă ușă. „De ce și-a cumpărat fermierul Brown o vacă neagră? Pentru că voia lapte cu ciocolată.“ Asta a fost cea mai bună. Celelalte au fost atât de proaste, că nici nu mi le mai amintesc. Vrei să fac cafeaua și să pregătesc mesele în cofetărie?

Hannah dădu din cap și puse în cuptor cele două tăvi cu fursecuri. Fixă cronometrul la douăsprezece minute și se întoarse la insula de lucru unde începu să facă alte bile din aluat. Lisa avea dreptate. Dacă Jake și Kelly vorbiseră despre Max Turner în emisiunea lor, The Cookie Jar avea să fie inundat de clienți acum de dimineață. Apoi, când avea să se afle că ea fusese cea care găsise cadavrul lui Max, nu se va mai putea sta decât în picioare. Hannah oftă în timp ce dădea prin zahăr pudră alte bile de aluat. Dacă ar fi fost să fie într-atât de ghinionistă încât să găsească un alt treilea cadavru, probabil că avea să cumpere clădirea de alături și să se extindă.

Food and Drug Administration (în original) – Administrația Alimentelor și a Medicamentelor

Fursecuri fragede după reţeta bunicii

Nu încălziţi cuptorul încă… aluatul trebuie să fie rece înainte de coacere.

- 454 grame de unt topit *(aproximativ 2 pachete și un sfert)*
- 240 grame zahăr pudră *(fără să-l daţi prin sită)*
- 200 grame zahăr alb *(tos)*
- 2 ouă
- 2 linguriţe vanilie
- 1 linguriţă coajă de lămâie *(opţional)*
- 1 linguriţă bicarbonat de sodiu
- 1 linguriţă sare de lămâie *(indispensabil!)*
- 1 linguriţă de sare
- 578 grame de făină *(fără să o daţi prin sită)*
- 100 grame zahăr alb *(tos)* într-un castronel *(pentru mai târziu)*

Topiţi untul. Adăugaţi zahărul și amestecaţi. Lăsaţi să se răcească la temperatura camerei și încorporaţi ouăle, câte unul, pe rând. Adăugaţi apoi vanilia, coaja de lămâie, bicarbonatul de sodiu, sarea de lămâie și sarea. Amestecaţi bine. Adăugaţi făina în etape, amestecând de fiecare dată.

Răciţi aluatul cel puţin o oră. *(Dacă stă peste noapte e bine.)*

Când sunteţi gata să puneţi fursecurile la cuptor, preîncălziţi-l la 160 de grade Celsius și puneţi grătarul în poziţia de mijloc a cuptorului.

Cu mâinile, faceţi bile din aluat de mărimea unei nuci. Rostogoliţi bilele din aluat în vasul cu zahăr alb. *(Amestecaţi 2 părţi zahăr alb cu o parte zahăr colorat de sărbători: verde pentru Ziua Sfântului Patrick, roșu și verde de Crăciun, multicolor cu ocazia zilelor de naștere.)*

Așezaţi-le pe tavă, încap 12 într-o tavă standard.

Aplatizaţi-le cu o spatulă pe care aţi uns-o cu grăsime.

Coaceţi la 160 de grade Celsius timp de 10 până la 15 minute. *(Trebuie să prindă o ușoară nuanţă aurie deasupra.)* Lăsaţi-le la răcit timp de 2 minute pe tava de fursecuri, apoi puneţi-le pe grătar până se răcesc complet.

Pot fi decorate cu glazură cu un poș pentru ocazii speciale sau pot fi lăsate așa cum sunt.

Cantitate: 90–120 de bucăţi, depinde de mărimea fursecului.

Le-am făcut cu ocazia strângerii de fonduri organizate de cor și le-am decorat cu note muzicale din glazură de ciocolată caramel – recenziile au fost măgulitoare!

Capitolul 21

Hannah tocmai făcuse schimb cu Lisa la copt fursecuri și își turnase o cană de cafea, când sună telefonul.

– Sigur e mama. Numai ea mă sună la ora asta dimineața.

– Vrei să răspund eu? se oferi Lisa, încercând să fie de ajutor, cu toate că avea mâinile pline de zahăr pudră.

– Nu, doar voi amâna inevitabilul. Hannah ridică receptorul și răspunse folosind cuvintele standard:

– The Cookie Jar. Hannah la telefon.

– Mă bucur atât de mult că te-am prins, draga mea. Le-am promis fetelor că verific. Ești liberă în a doua joi din decembrie?

Hannah întinse firul telefonului, se duse la calendar și dădu paginile până la luna decembrie. Nimeni nu făcea rezervări *atât* de devreme, și Hannah era sigură că mama ei voia doar să o tragă de limbă despre Max Turner.

– Sunt liberă, mamă.

– Bine. Sunt într-un grup nou.

– Drăguț, oferi Hannah răspunsul potrivit.

Ar trebui să fie mai recunoscătoare. Delores începu să se înscrie în toate cluburile posibile de când murise tatăl lor, iar grupurile acelea mereu apelau la serviciile lui Hannah pentru evenimentele lor.

– Ce nume are grupul acesta, mama?

– Societatea de cusut cuverturi quilt[18] din Lake Eden, dragă. Se întâlnesc o dată la două săptămâni, joia, în camera din spate de la magazinul de stofe al lui Trudi.

Hannah notă ascultătoare informația, dar era nedumerită. Din câte știa ea, mama ei nu pusese în viața ei mâna pe un ac.

– Te-ai apucat acum de *cusut*, mamă?

– Doamne Sfinte, nu! Am reușit să le găsesc două gherghefuri pentru quilturi la o licitație luna trecută și mi-au acordat statutul de membru

onorific. Mă duc să socializez.

– În câte cluburi ești cu ăsta cu tot, mamă?

– Douăsprezece. Când tatăl tău a murit, Ruth Pfeffer mi-a zis că ar trebui să-mi dezvolt și alte interese. Nu fac decât să-i urmez sfatul.

– Îi iei în serios sfatul lui Ruth?

Hannah era șocată. Ruth Pfeffer, una dintre vecinele mamei ei, se oferise să facă voluntar ședințe de consiliere și terapie a durerii la Centrul comunitar după doar un curs de două credite la facultatea de stat.

– Ruth e o hăbăucă, chiar tu ai zis, și nu e calificată să consilieze pe nimeni. Sunt surprinsă că nu a sugerat sati[19].

Delores începu să râdă.

– Ai dreptate, dragă. Dar asta este ilegal, chiar și în India.

– Foarte bine, mamă, o complimentă Hannah. Uneori, simțul umorului al lui Delores ieșea la suprafață, iar acelea erau momentele când Hannah o plăcea cel mai mult. Ce fel de fursecuri vrei?

– Ce zici de delicii cu cireșe în ciocolată? Andrea mi-a zis că sunt fantastice.

Hannah își însemna în calendar, când își dădu seama ce spusese mama ei. Andrea gustase acele fursecuri pentru prima dată noaptea trecută. Dacă îi pomenise de ele lui Delores, probabil că asta se întâmplase dimineață devreme.

– Ai sunat-o pe Andrea de dimineață, mama?

– Da, draga mea. Am avut o discuție minunată. De fapt, tocmai am închis cu ea.

Hannah făcu ochii mari. Sora ei *nu* era o persoană matinală.

– Ai sunat-o pe Andrea înainte de opt? Sâmbăta?

– Sigur că am sunat-o. Am vrut să fiu sigură că e bine. Sărăcuța de ea părea să se simtă îngrozitor. Mi-a zis că încă i se pare că se învârte totul în jurul ei din cauza migrenei aceleia îngrozitoare.

Hannah începu să zâmbească. Nu era nici o surpriză că Andreei i se învârtea totul în jur. Răsese patru pahare din acel „vinuț nerușinat“ înainte să vină Bill să o ia cu mașina acasă.

– Trebuie să închid, mama. E târziu și mă pregătesc să deschid magazinul.

– Dar nu deschizi decât la nouă azi. Ce zici de Max Turner? Am auzit la radio că a murit.

Hannah se uită la Lisa, care încerca să nu se amuze prea tare de încercarea ei de a încheia conversația, și își dădu ochii peste cap.

– E adevărat, mama.

– Știu că nu e frumos să-i vorbești de rău pe cei morți, dar Max și-a făcut o mulțime de dușmani aici în Lake Eden. Nu cred că va vărsa cineva vreo lacrimă pentru el.

– Serios? Hannah știu exact ce voia mama ei să spună, dar voia să audă cuvintele de la Delores. De ce spui asta?

– Nu a fost un om cumsecade, Hannah. Nu vreau să spui altcuiva acest lucru, dar am auzit că mai multe familii și-au pierdut casele din cauza lui Max Turner.

Hannah se strădui să pară că auzea acel lucru pentru prima dată.

– Chiar?

– Era un… Delores se opri, iar Hannah știu că încerca să gă-sească cuvântul potrivit. Care e termenul, Hannah? Știu că e legat de un pește.

– Un rechin în lumea cămătarilor.

– Asta e. Te pricepi atât de bine la cuvinte. Cred că se datorează faptului că ai citit atât de mult când erai copil. Mă întreb ce se va întâmpla cu toate acele împrumuturi.

– Nu știu, îi răspunse Hannah, propunându-și să nu uite să-l întrebe pe Bill dacă găsise acte pentru împrumuturi în grămada de dosare pe care le confiscase din seiful lui Max.

Doar că acele dosare ar putea servi doar la *eliminarea* de pe lista suspecților. Dacă Max fusese omorât din cauza unui împrumut, criminalul ar fi luat actele cu el.

– Deja m-au sunat de dimineață patru persoane în legătură cu Max, o informă Delores. Tot orașul vorbește despre asta și toată lumea are câte o poveste de spus.

Asta îi dădu lui Hannah o idee și începu să zâmbească. Delores era membră a douăsprezece cluburi și auzise toate bârfele. Dacă mama ei auzise despre un împrumut acordat de Max, de un nume care nu era pe nici un dosar dintre cele luate de Bill din seif? Acea persoană ar putea foarte bine să fie ucigașul lui Max.

– Vrei să faci ceva pentru mine, mamă?

– Sigur, dragă. Despre ce este vorba?

– Fii atentă la tot ce auzi și sună-mă dacă povestește cineva despre afacerile cu Max. Este important. Chiar trebuie să aflu.
– Sigur, draga mea. Sunt sigură că se va povesti mult… întotdeauna așa se întâmplă. Dar nu înțeleg ce e atât de impor… Delores se opri, iar Hannah o auzi cum i se tăie brusc respirația. Nu au intrat în prea multe detalii despre moartea lui Max la radio. *A fost omorât?*
Hannah mormăi în barbă. Erau momente când Delores era mult prea perspicace pentru gustul ei.
– Nu am voie să spun nimic în legătură cu asta. S-ar putea să-l coste pe Bill promovarea.
– Atunci, nu voi sufla o vorbă. Poți să te bazezi pe mine, Hannah. N-aș face nimic ca să-i sabotez cariera lui Bill. Dar o să *mor* dacă nu-i spun lui Carrie!
– Știu, dar știrile o să se afle în orice moment. Ascultă la radio.
– De unde știi? Ți-a zis Bill sau… Lui Delores i se tăie din nou respirația. Nu-mi spune că tu i-ai descoperit cadavrul lui Max!
– Chiar nu pot vorbi despre asta, mamă.
Se lăsă din nou liniște pentru mai mult timp, apoi Delores oftă.
– Trebuie să te oprești să mai faci asta, Hannah. O să-i sperii pe toți bărbații eligibili dacă tot găsești victime ale criminalilor. Singurul care s-ar mai uita a doua oară la tine ar fi doar un detectiv de la omoruri!
– Cred că așa e. Hannah începu să zâmbească. La urma urmelor, poate că nu era chiar atât de rău că tot găsea cadavre. Chiar trebuie să închid, mama. Să nu uiți să mă suni dacă auzi ceva, bine?
Hannah închise telefonul și se întoarse spre Lisa.
– Femeia asta vorbește mai mult decât toți pe care-i cunosc.
– Așa sunt mamele, răspunse Lisa, dar avea un aer foarte serios. Nu am putut să nu aud sfârșitul conversației. Max a fost omorât?
– Mă tem că da.
– Nu mă surprinde deloc. Chiar era un rechin al cămătarilor. Unul dintre vecinii noștri aproape că a împrumutat niște bani de la el, dar tata s-a uitat peste acte și i-a zis să nu semneze. Până la urmă a luat un împrumut de la bancă.
Hannah era pe punctul să o întrebe cum se numea vecinul sau cum o cheamă pe vecină, când își dădu seama că nu prea avea importanță. Dacă vecinul nu semnase, nu ar fi avut nici un motiv să-l ucidă pe Max.

– De ce nu iei loc, Hannah? Pari frântă și e doar opt și jumătate. Și gândește-te serios să îți iei o zi liberă. Știi că mă pot descurca aici.
– Mulțumesc, Lisa. E foarte tentantă oferta.
Hannah se așeză pe scaunul de la capătul insulei de lucru și se gândi cum ar fi fost să aibă o zi liberă. Ar putea merge acasă, să-l perie pe Moishe, să se uite puțin la televizor și să sune la cofetărie de un milion de ori să afle ce se întâmplă. Era mai bine să rămână aici, în miezul lucrurilor.
– Mulțumesc că te-ai oferit, dar oricum nu aș sta liniștită.
– Bine, dar dacă te răzgândești, anunță-mă. Ce vrei să coc când termin cu fursecurile alb-cu-negru?
– Fursecurile fragede după rețeta bunicii, răspunse Hannah. Aluatul trebuie să se fi răcit deja. Există doar o singură porție de aluat.
– Vrei să le tăvălesc în zahăr alb sau amestecat?
– Doar alb. Când se răcesc, alege douăsprezece dintre cele mai bune și împachetează-le pentru transport. Am promis că voi trimite o cutie de probă tipei care are firma de catering cu care colaborează familia Woodley.
Lisa păru mulțumită.
– Un contract nou?
– Posibil. Nu ai spus nimic despre petrecere. Te-ai simțit bine?
– A fost fantastic, Hannah. Nu am mai fost niciodată la o petrecere atât de elegantă. Păcat că a trebuit să plecăm mai devreme.
– Herb a fost chemat la locul accidentului?
– Nu, dar el a considerat că ar trebui să meargă oricum. L-am rugat să mă lase acasă înainte să se ducă acolo. Nu aveam chef să rămân singură la petrecere. M-a sunat mai târziu și mi-a spus că a fost un miracol că nu a fost nimeni ucis. Șaptesprezece mașini! Poți să-ți imaginezi?
– Din păcate, da. Mai bine mă duc în față, Lisa. Este aproape timpul să deschidem.
Hannah intră pe ușa batantă și își aminti carambolul masiv în care aproape că fusese implicată cu un an în urmă pe autostradă. Nu fusese nevoie decât de un petic de gheață, de o lipsă de discernământ și de mai mulți șoferi care mergeau prea aproape. Ea o luase pe banda de urgență ca să evite să lovească camionul uriaș de la Red Owl din fața ei care transporta alimente și se considerase norocoasă că se alesese doar cu o oprire într-un șanț cu zăpadă moale.
Era o dimineață întunecată, iar Hannah aprinse luminile.

Nu aștepta cu nerăbdare sezonul întunecat al iernii, cu răsăritul la nouă și apusul la patru. Era și mai rău pentru oameni ca Phil Plotnik, care lucrau în schimbul de noapte la DelRay Manufacturing. Se ducea la muncă pe întuneric, se întorcea acasă pe întuneric, iar dacă soarele nu strălucea în weekenduri, nu-l mai vedea deloc.

O mașină opri în fața magazinului, iar Hannah recunoscu vechea rablă a lui Bill. Se grăbi să descuie ușa și privi cu atenție fața lui Bill în lumina care se revărsa din vitrină, în timp ce acesta se apropia de ușă. Zâmbea, iar Hannah se simți ușurată. Bill nu era genul de om care să țină ranchiună și era clar că o iertase că o implicase pe soția lui în investigațiile ei de cu o seară în urmă.

– Bună, Hannah.

Bill intră și își agăță haina în cuierul cu agățători de lângă ușă.

– Am aflat despre mașina închiriată pe care a văzut-o clientul Andreei. Numele firmei este Compacts Unlimited.

Hannah se strecură în spatele tejghelei ca să-i toarne lui Bill o cană de cafea.

– Nu am auzit niciodată de ei.

– Sunt o echipă mică. Biroul lor principal este în Minneapolis și au un total de 14 flote auto în tot statul. Am vorbit cu femeia care se ocupă de rezervări. A spus că nu au închiriat nimănui cu adresă în Lake Eden, dar o să-mi trimită o listă cu toți cei care au închiriat de la ei în ultimele două săptămâni.

– Când?

– Cât mai repede. Nu știe cum o să adune datele de la celelalte birouri, dar a spus că îl va chema pe expertul lor în calculatoare.

– Deci le veți avea astăzi?

– Mă îndoiesc. Tipul cu calculatoarele e plecat în weekend, dar ea încearcă să-l găsească. Privirea lui Bill se îndreptă spre prăjiturile din spatele tejghelei. Sunt fursecuri cu chipsuri de ciocolată?

Hannah dădu din cap și îi întinse două bucăți. Nu era momentul să-i amintească tocmai acum că ar trebui să aibă grijă să nu se îngrașe.

– Ai apucat să te uiți la dosarele care se aflau în vechiul seif al lui Max?

– Mmm. Bill înghiți îmbucătura mai întâi. Max a dat o mulțime de împrumuturi la o mulțime de oameni. Unele dintre ele erau vechi, dar am

găsit vreo zece care sunt active. Asta înseamnă încă zece suspecți pe care va trebui să-i verific.

Hannah clătină din cap.

– Cred că este o pierdere de timp. Dacă cineva l-a împușcat pe Max pentru a-i lua actele de împrumut, nu ar fi plecat de acolo fără ele.

– Bună observație. Ce crezi că ar trebui să fac cu ele?

– Fă o listă cu numele lor și apoi închide-le în camera de probe.

Bill păru confuz.

– De ce ar trebui să fac o listă cu nume când nici unul dintre acești oameni nu este suspect?

– Ca să le poți verifica de fiecare dată când auzim o bârfă. Dacă cineva vorbește despre unul dintre împrumuturile active ale lui Max și nu se află pe lista ta, asta ar putea indica ucigașul.

– E foarte inteligent, Hannah. O să o fac imediat ce ajung la secție. Te-ai gândit la ce altceva ar mai trebui să fac?

– Nu chiar, dar cel puțin avem o teorie.

– Este aceeași despre care mi-ai spus noaptea trecută?

– Absolut. Mă uitam la *Klute* și așa mi-a venit o idee. Vom ști dacă este corectă imediat ce vor veni rapoartele balistice.

– Asta va dura ceva timp, dar am vorbit cu doctorul Knight în această dimineață. Are un ochi bun și mi-a spus că pare să fie vorba de același tip de glonț care l-a ucis pe Ron.

Hannah râse.

– Atâta lucru aș fi putut să-i spun și eu!

– Și eu la fel. Lake Eden este prea mic ca în el să se plimbe mai mult de un criminal. Spune-mi din nou teoria ta, Hannah. Vreau să văd dacă totul se potrivește.

Hannah își turnă o cană de cafea și se așeză pe un scaun în spatele tejghelei.

– Ron l-a văzut pe Max întâlnindu-se cu ucigașul la șase și cincisprezece minute miercuri dimineața. După ce Ron a plecat, ucigașul l-a împușcat pe Max. Ucigașul se temea că, odată ce corpul lui Max va fi fost descoperit, Ron ar fi pus lucrurile cap la cap și l-ar fi identificat. De aceea l-a urmărit pe Ron și l-a împușcat.

– Dar femeia cu rujul roz nu a spus că nu au fost urmăriți?

– Așa e, dar asta nu exclude nimic. Nu uita că traseul lui Ron era afișat pe perete chiar lângă biroul lui Betty. Ucigașul l-ar fi putut verifica și l-ar fi putut prinde din urmă mai târziu.
– E logic ce spui. Bill mai luă o mușcătură din fursecul lui și începu să mestece gânditor. Deci vrei să spui că Ron a fost omorât doar pentru că se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit?
– Exact. Dacă Ron nu s-ar fi dus în lăptărie să ia acea cutie în plus de stilouri Cozy Cow, ar fi fost în viață astăzi.
Bill tresări.
– Că tot veni vorba despre ghinion! Ești sigură că Max a fost omorât din cauza unui împrumut pe care l-a făcut?
– Nu sunt sigură de nimic, dar este cel mai logic. Seiful din vechea fabrică de lactate era deschis, însă nu avem de unde să știm dacă lipsește ceva din el. Cred că nici Betty nu știe ce era înăuntru.
– Nu știe. Bill părea încântat de el. Am sunat-o de dimineață să o întreb. Mi-a spus că Max era singurul care știa combinația și că nici măcar nu l-a văzut deschizând vreodată seiful. Păstrau toți banii de la lactate în noul seif din biroul ei.
– Cum rezistă Betty?
– O să fie bine. De obicei e liberă în weekenduri, dar a spus că se duce oricum la birou, că cineva trebuie să fie acolo ca să răspundă întrebărilor angajaților și la telefoane. Trebuie să-i recunoști meritul, Hannah. Betty a fost foarte supărată când i-am spus despre Max, dar își lasă deoparte durerea din suflet și continuă să se ocupe de fabrică așa cum ar fi vrut Max să o facă, chiar dacă asta înseamnă să lucreze peste program.
Hannah nu își putu ascunde zâmbetul. Betty nu ar fi lipsit weekendul acela de la fabrică nici în ruptul capului, dar nicidecum din motive altruiste.
Betty era cea mai fericită când afla prima toate bârfele, iar telefoanele aveau să sune încontinuu.
– Ți-a mai spus ceva?
– Mi-a dat numele avocatului lui Max și am vorbit cu el să aflu cine va moșteni. Știi că ăsta este un alt motiv bun.
– Ai dreptate, Bill. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Ce a zis avocatul?
– Max a lăsat totul nepotului său din Idaho. Avocatul o să ia legătura cu el astăzi și va afla ce trebuie să facă.

– Ce zici de urmele de pași de pe covor? Ai reușit să te folosești de ele ca să afli ceva despre ucigaș?
– Nu chiar. Le-au fotografiat ca fiind prezente la locul faptei, dar nu erau urme clare.
– Ce părere ai de W din agenda lui Max? Ai vreo pistă în legătură cu asta?
Bill clătină din cap și întinse cana ca să i-o umple din nou.
– Am citit toate dosarele, dar nu era nici un nume cu W. Și nu știm dacă W este un nume de familie, un prenume sau o poreclă. Odată ce vom avea un suspect, ne vom putea folosi de asta și să aducem probe circumstanțiale, dar acum este destul de greu să restrângem aria de căutare.
Telefonul sună, iar Hannah întinse mâna să ridice receptorul.
– The Cookie Jar. Hannah la telefon.
– Hannah. Mă bucur că te-am prins. Sunt Norman.
– Bună, Norman. Hannah se încruntă ușor. Nu voia să înceapă o altă conversație interminabilă la telefon, când tocmai avea singura ei șansă din ziua aceea să stea de vorbă cu Bill. Ce s-a întâmplat?
– Am developat filmul de la petrecere. Pot să-ți aduc pozele la prânz, dacă ești acolo.
– Lucrez aici. Unde altundeva aș putea fi?
În momentul în care cuvintele îi ieșiră din gură, Hannah își dădu seama că fusese prea directă. Norman încercase doar să fie drăguț. Și dacă Norman venea la prânz, ea ar fi putut să-i dea actele împrumutului mamei sale.
– Îmi pare rău, Norman. Sunt în mare grabă. Ne vedem la prânz și o să-ți păstrez câteva dintre cele mai bune fursecuri ale mele.
Când Hannah închise, observă că Bill zâmbea.
– Ce e?
– Norman tocmai te-a invitat la o altă întâlnire?
– Nu, vrea doar să-mi arate pozele de la petrecere.
Hannah schimbă repede subiectul. Expresia de pe chipul lui Bill semăna prea mult cu cea a mamei ei când o făcea pe pețitoarea.
– Norman este doar un prieten, așa că scoate-ți din cap orice idee ai avea. Spune-mi mai multe despre noul detectiv din Minneapolis. Nici măcar nu-i știu numele.
– Mike Kingston. Am vorbit cu fostul lui partener și mi-a spus că Mike e un polițist grozav și un tip foarte cumsecade.
– Nu l-ai cunoscut încă?

Bill scutură din cap.
– Nu, dar i-am văzut poza din dosarul de personal. Pare a fi un tip de treabă. Ți-am zis de soția lui, nu-i așa?
– Ai spus că a murit și că de aceea a vrut să se mute aici.
– Ei bine, am aflat mai multe. Era asistentă medicală și a fost împușcată în timp ce se întorcea acasă de la spitalul Hennepin County General. Două bande rivale s-au răfuit, iar ea a fost prinsă în schimbul de focuri. Dar asta nu e partea cea mai proastă. Era însărcinată în patru luni cu primul lor copil.
– E îngrozitor! Hannah se cutremură. L-au prins pe cel care a tras?
– Bineînțeles că da. Au pus întreaga echipă să lucreze la caz. Dar prima dată când l-au judecat, a scăpat din cauza unui detaliu tehnic. Cineva a dat-o în bară cu un mandat de percheziție, iar judecătorul a respins cazul.
– L-au judecat a doua oară? Hannah înțelegea ce spunea Bill. Nu e dublă incriminare?
– L-au prins cu o altă crimă. Mike și partenerul lui s-au ocupat de caz. S-au asigurat că totul a fost făcut ca la carte și au obținut o condamnare. Tipul execută o pedeapsă pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată.
– Asta e bine. Dar pun pariu că acest Mike Kingston o să fie un maniac al procedurilor polițienești.
– Așa se pare. Va fi noul meu șef de serviciu și eu va trebui să am grijă în preajma lui. Andrea o să mă ajute să trec în revistă toate rapoartele mele în seara asta, ca să mă asigur că sunt perfecte.
– Te ajut și eu dacă ai nevoie de mine, se oferi rapid Hannah. Când începe?
– Luni dimineață, la prima oră. A închiriat deja un apartament și a venit cu un camion de la o firmă de mutări azi-dimineață devreme. Eu sunt liber mâine și îl voi ajuta să se mute.
Hannah nu se putu abține să nu-l tachineze puțin.
– Crezi că te va ajuta în relația de lucru să cari niște cutii și să ciocnești câteva beri?
– N-are ce să strice. După ce terminăm, venim la mine acasă, la cină.
– Andrea gătește?
Sprâncenele lui Hannah se arcuiră. Sora ei era singura persoană cunoscută care nu era în stare să facă măcar o cafea decentă.
– În nici un caz, chicoti Bill. Comandăm pizza. De ce nu vii și tu, să fim toți împreună?

Nu ai altceva de făcut mâine-seară, nu-i așa?

– Păi, aveam de gând să…

În mintea lui Hannah rotițele începură să se învârtă la viteză maximă ca să găsească o scuză.

– Haide, Hannah. Poate reușești să-l citești ca om și îmi spui și mie ce părere ai după aceea.

Bill făcu fața căreia Hannah nu reușise niciodată să-i reziste, cea pe care o numea în secret „câinele basset cerșetor“. Ea oftă lung și apoi se lăsă înduplecată.

– Bine. Eu aduc desertul.

– Mulțumesc, Hannah. Bill păru de-a dreptul recunoscător. Ai grijă doar să nu pomenești nimic de caz. Nu vreau ca Mike să știe că am recrutat un civil ca să mă ajute.

– Nu-ți face griji. Nu voi spune nimic.

Bill se îndreptă spre ușă. Era pe punctul să o deschidă când se întoarse și îi zâmbi.

– Am uitat să-ți spun că vine și Delores mâine-seară. Vrea să-l cunoască pe Mike.

Hannah miji ochii când se închise ușa în urma lui Bill. Lucrurile începeau să capete contur. Mai întâi era remarca lui Delores despre cum Hannah nu ar mai putea atrage decât, în cel mai bun caz, vreun detectiv de la Omucideri dacă tot continua să dea peste cadavre. Mai era și felul în care Bill îi povestise totul despre trecutul lui Mike, prezentându-i-l ca pe un bărbat măcinat de o tristețe profundă, ceea ce ar făcut să vibreze coarda sensibilă a oricărei femei. La toate acestea, se adăugă modul în care Bill o implorase practic să vină la ei la o pizza, ca ea să-i poată împărtăși orice informații utile despre caracterul lui Mike. Sigur. Evident.

Hannah suspină adânc și se duse să întoarcă plăcuța „Închis“ pe partea cu „Deschis“. Bill îi întinsese o cursă și o făcuse ca un profesionist. Nu putu să tragă decât o singură concluzie. Bill urmase un curs intensiv de pețit de la soția și de la soacra lui.

Quilting Society, în original. Quilting este o tehnică de cusut și de îmbinare cu măiestrie a diferitelor bucăți de materiale pentru a realiza pături, cuverturi, carpete, genți etc.

Sati, practică asociată tradițiilor hinduse ce presupunea arderea de vie a văduvei în același foc în care era ars cadavrul soțului (actul trebuia să fie voluntar).

Capitolul 22

La câteva minute după ce întoarse semnul „Deschis“, clienții obișnuiți ai lui Hannah începură să sosească. Povesti cu ei, îi servi cu cafea și le aduse prăjituri timp de două ore fără pauză. Vestea se răspândise, iar toți cei pe care îi servea voiau să afle ce știa despre uciderea lui Max și despre legătura dintre aceasta și cea a lui Ron.

– Crezi că e același ucigaș, Hannah?

Bertie Straub părea neliniștită în timp ce ronțăia un fursec sfărâmicios cu melasă. Venise de la Cut'n Curl tocmai ca să afle ultimele noutăți pentru clientele ei cu părul albastru, care bârfeau pe sub căștile metalice și strălucitoare ale uscătoarelor de păr.

– Trebuie să fie. E imposibil să avem doi criminali într-un oraș de mărimea lui Lake Eden!

– Tu ai fost cea care a descoperit cadavrul lui Max?

Bertie își coborî vocea și aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu o asculta nimeni.

– Mie poți să-mi zici, Hannah. Promit că nu o să mai spun nimănui.

Hannah se strădui cât putu să-și păstreze o expresie solemnă. Să-i spună lui Bertie sau să intre în direct la radio KCOW era totuna.

– Nu pot să spun nici da, nici nu, Bertie. Toate faptele fac parte din ancheta în curs de desfășurare.

– Ai făcut-o deja! Îmi dau seama după privirea de pe fața ta!

– Bertie se cutremură teatral, iar Hannah se întrebă dacă nu cumva intrase în clubul actorilor din Lake Eden. A fost groaznic, Hannah?

– Întotdeauna este groaznic când cineva își pierde viața.

Hannah repetă ca un papagal o altă frază politicoasă, aceeași pe care o folosise de nenumărate ori în dimineața aceea.

– Îl vor prinde în curând, nu-i așa? Jur că n-am mai putut să închid un ochi de când am auzit de Ron. Când mă gândesc că un criminal se plimbă în

libertate printre noi!

– Sunt sigură că o vor face, Bertie. Bill se ocupă de caz și este un detectiv foarte bun.

Hannah fu scutită de întrebări suplimentare de sosirea Lisei, care aduse mai multe prăjituri pe o tavă. Lisa aruncă doar o privire la expresia frustrată a șefei sale și îi făcu cu ochiul.

– Te caută mama ta la telefon, Hannah, și spune că e urgent. De ce nu răspunzi la telefonul din spate? E mai liniște acolo. Și ia niște cafea cu tine.

– Trebuie să plec, Bertie.

Hannah îi aruncă Lisei o privire recunoscătoare, își umplu cana cu cafea și ieși pe ușa batantă. Răspunsese la atât de multe întrebări, că i se învârtea capul și era de-abia unsprezece dimineața.

Când să se așeze pe un taburet la insula de lucru, sună telefonul. Hannah ridică receptorul înainte să se gândească și auzi vocea agitată a mamei sale.

– Hannah? Tu ești?

– Da, mamă. Hannah luă o înghițitură de cafea. Cred că ești medium.

– Ce zici, dragă?

– Nu contează. Cu ce te pot ajuta?

– Ai apucat să vezi pozele pe care le-a făcut Carrie la petrecerea lui Woodley?

– Nu încă. Hannah aruncă o privire spre ceas. Norman mi-a zis că le va aduce la prânz.

– Ei bine, o să ai o surpriză plăcută. Cineva arată tare drăguț. Parcă nici nu ai fi tu. Norman mi-a promis că o să-mi facă o poză de douăzeci pe douăzeci și cinci ca să o pun în ramă.

Hannah făcu eforturi mari să nu izbucnească în râs. Auzi, drăguță! Bazează-te pe mama unei fete ca să-i distrugă încrederea.

– Trebuie să fug, dragă. Tocmai plecam, dar am vrut să te sun mai întâi.

– Mulțumesc, mamă. Vorbim mai târziu.

Hannah mormăi ceva când închise. Poate că ar trebui să asculte sfatul Lisei și să-și ia restul zilei liber. Auzise deja tot ce era de auzit de la clienții ei. Avea să rămână ca să vadă poza aceea „drăguță“ cu ea și apoi se ducea acasă pentru a se concentra asupra lucrurilor importante. Dacă făcea mai mult efort, ar fi putut să rezolve cazul de crimă al lui Bill înainte ca Mike Kingston să intre în peisaj.

– Ce părere ai, Hannah? Norman o privea în timp ce ea se uita peste fotografiile scoase pe hârtie pe care le adusese el. Cea de sus este favorita mamei tale.

Hannah oftă, uitându-se la fotografie. Avea ochii pe jumătate închiși, zâmbetul strâmb, iar părul i se lipise de urechea stângă.

– Nu este chiar cea mai bună fotografie cu mine pe care am văzut-o vreodată.

– Știu, răspunse Norman înțelegător. E una mult mai bună cu tine, dar mama a reușit să-ți taie brațul stâng.

– Stai să văd.

Andrea întinse mâna după fotografie. Ajunsese la cofetărie cu vreo cinci minute în urmă, împreună cu Tracey. Hannah o privi în timp ce Andrea studia fotografia. Își dădu seama, după mica linie de concentrare dintre ochii surorii ei, că Andrea încerca să se gândească la ceva frumos de spus. Trebuie să fi fost o luptă crâncenă, pentru că Andreei îi luă cel puțin treizeci de secunde ca să reacționeze.

– Arăți un pic mai slabă decât de obicei. Iar rochia ta arată minunat.

– Cred că mătușa Hannah arată bine. Tracey își ridică privirea și îi zâmbi lui Hannah. Poate nu la fel de drăguță ca acum, dar tot drăguță este.

– Corpul diplomatic. Hannah îi făcu cu ochiul Andreei. Tracey are potențial.

Andrea râse și îi întinse mâna.

– Să vedem și restul.

Hannah aruncă o privire la următoarea fotografie. În ea erau Andrea și Bill, iar amândoi arătau fabulos în hainele lor de ceremonie. Andrea era uimitor de fotogenică, pe când pozele cu Hannah îi aminteau mereu de fotografiile „înainte“ din reclamele de machiaj.

Se uitară peste fotografii una câte una, Hannah dându-i-le Andreei după ce termina cu ele. Din fericire, clientele ei erau preocupate de cafelele și prăjiturile lor și nimeni nu veni în graba mare la tejghea ca să le întrerupă. Hannah ajunse la cea de care pomenise Norman și arăta într-adevăr mai bine. Ea stătea pe canapea, Norman era în picioare, în spatele ei, dar, din păcate, brațul ei stâng îi ieșea din cadru. Mama lui Norman reușise să centreze imaginea atât de rău, încât măsuța de lângă canapea se vedea în aproape jumătate din fotografie.

Hannah era pe punctul să i-o dea Andreei când observă un teanc de cărți și de hârtii pe masă. În vârful teancului era un dosar alb, pe care scria ceva cu litere roșii. Apropie mai mult fotografia, miji puțin ochii și citi cuvintele: „Compacts Unlimited". Cineva din familia Woodley închiriase o mașină de la aceeași firmă de la care era mașina pe care domnul Harris o văzuse ieșind de pe aleea fabricii Cozy Cow în dimineața crimelor!

– Ce s-a întâmplat, Hannah?

Andrea surprinse expresia șocată care probabil îi străbătu chipul.

– Nimic, dar îmi place foarte mult aceasta.

Hannah se întoarse spre Norman și îl întrebă:

– Pot să o păstrez?

– Sigur. Dar de ce o vrei exact pe aceea?

Hannah se gândi repede. Nu avea cum să greșească dacă apela la vanitatea lui Norman.

– Ai ieșit foarte bine în ea.

– Chiar? Norman se aplecă să se uite mai atent la fotografie. Nu prea cred.

– Dar eu așa zic. Mi-ar plăcea foarte mult să o am, Norman.

Norman luă fotografia și o privi cu un ochi critic.

– Dă-mi voie să o mai scot o dată. Pot să fac câteva trucuri cu negativul în camera obscură.

– Nu, e în regulă. Hannah îi smulse fotografia din mâini. Îmi place așa cum este.

Andrea se uită la ea cu ochii mari.

– Vrei să o păstrezi pe cea în care ești cu brațul tăiat?

– Dacă Venus n-a avut nimic împotrivă, n-am nici eu.

Hannah o avertiză pe sora ei din priviri.

– Aș putea să o centrez altfel, să tai masa și să o măresc ca să fie o poză cu noi doi, sugeră Norman. Ți-ar plăcea dacă aș face asta?

– Bineînțeles că da. Dar oricum vreau să o păstrez pe asta.

Norman ridică doar din umeri și se întoarse spre Andrea.

– Tu ce părere ai? Vrei copii pentru o anumită fotografie?

– Mi-ar plăcea să le am pe astea, concluzionă Andrea și îi întinse două poze.

Clopoțelul de deasupra ușii sună și intră șeriful Grant, urmat de cel mai intimidant și bine clădit bărbat pe care Hannah pusese vreodată ochii. Era înalt, cu mult peste 1,80 metri, și avea părul blond-roșcat, ochi albaștri

pătrunzători și mustață. Era în formă ca de atlet și doar ridurile adânci de pe față îi știrbeau din frumusețea sa clasică, aproape perfectă. Cofetăria era numai freamăt, toată lumea de la mese începu să se agite și să povestească, iar Hannah putea înțelege de ce. Era cel mai chipeș bărbat care venise în Lake Eden de o veșnicie.

– El este! Andrea îi dădu un ghiont. E Mike Kingston.

– Știu.

Hannah zâmbi. Sora ei afirmase ceea ce era evident. Mike Kingston era cu șeriful Grant. Cine altcineva ar fi putut fi?

– Hannah. Șeriful Grant se apropie cu pași mari de tejghea. Ți-l prezint pe Mike Kingston. Va lucra în departamentul nostru de luni.

Hannah înghiți în sec. Nu se simțise niciodată stânjenită în preajma bărbaților, dar Mike Kingston era o excepție. În momentul în care îl văzu, pulsul i se acceleră și își dădu seama că nu putea să-l privească în ochi. Trase adânc aer în piept, își controlă vocea ca să fie calmă și spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule șerif-adjunct Kingston.

– Mike.

Vocea lui era profundă și caldă, pe măsura mărimii lui. Hannah simți o reacție pur fizică pe care nu o mai încercase de când asistentul ei universitar cu două fețe o invitase în apartamentul lui. Se întoarse repede ca să facă prezentările, rugându-se ca nimeni să nu ghicească ce efect avea asupra ei simpla prezență a lui Mike Kingston în aceeași cameră.

– Aceasta este sora mea, Andrea Todd, iar ea este nepoata mea, Tracey. Iar acesta este Norman Rhodes. Tocmai a preluat cabinetul stomatologic al tatălui său din oraș. Știu că vă grăbiți, așa că mă duc repede în spate să vă aduc prăjiturile.

În timp ce Mike Kingston se întoarse să dea mâna cu Andrea și Norman, Hannah se topi în brutărie. După ce ajunse în siguranță în spatele ușii batante, se ascunse în baie și se stropi pe față cu apă rece. Dacă simpla întâlnire cu Mike Kingston o bulversase într-atât, cum avea să se descurce atunci la cina de mâine-seară, când vor mânca pizza și va trebui să vorbească cu el?

Pentru că niciodată nu fusese genul care să fugă de probleme, Hannah hotărî că nu era un moment mai bun ca acesta să ia taurul de coarne. Mike Kingston avea să creadă că nu era în toate mințile dacă avea să se ascundă în altă cameră de fiecare dată când venea la The Cookie Jar. Ieși victorioasă

din baie, luă cutia cu fursecuri alb-cu-negru pentru Ziua porților deschise și se întoarse prin ușa batantă înapoi în partea din față a magazinului.

Mike Kingston se întoarse să îi zâmbească, iar lui Hannah i se opri respirația. Spera că nu se holba la el ca o adolescentă care se trezește față în față cu starul ei rock preferat.

– E drăguț din partea ta că ai pregătit fursecurile acestea pentru noi, Hannah. Șeriful Grant spune că o faci în fiecare an.

– Da, așa e. Hannah se simți ușurată. El nu păru să observe cât era de îmbujorată, iar ăsta era un lucru bun. Tot eu mă ocup și de picnicul de vară. Este o petrecere cu fripturi la grătar, unde toată lumea aduce carnea la lacul Eden, iar eu vin cu limonadă și fursecuri.

– Pare grozav. Nimic nu se compară cu un grătar pe malul lacului.

– Ar trebui să plecăm, Mike.

Șeriful Grant se întoarse spre proaspătul său discipol, iar Hannah îi citi în ochi admirația. Trebuise să ridice privirea. Mike Kingston avea cel puțin un metru optzeci, iar șeriful Grant era cu mai bine de zece centimetri mai scund de atât. Cel mai nou membru al Departamentului șerifului din ținutul Winnetka o făcu pe Hannah să se simtă scundă, iar ea nu se simțise scundă niciodată.

– Ne vedem mai târziu, Hannah.

Mike Kingston îi făcu un semn cu mâna, iar Hannah zâmbi. Părea extrem de amabil. Nu avea nimic împotriva lui. Dar era pregătită să îl disprețuiască dacă Bill nu obținea promovarea.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Norman. Mike îi făcu un semn din cap lui Norman și apoi se întoarse spre Andrea. Abia aștept să lucrez cu soțul tău, Andrea.

– E tatăl meu, strigă Tracey.

– Știu.

Mike Kingston se aplecă și îi șopti lui Tracey ceva la ureche. Sub privirea mirată a lui Hannah, ochii nepoatei sale se făcură cât cepele, apoi chicoti încântată.

– Serios?

– Promit. Mike dădu din cap. Dar este secret până mâine-seară. Îl voi aduce atunci.

În clipa în care ușa se închise în urma lor, Andrea se întoarse spre Tracey.

– Ce ți-a spus?

– Nu pot să-ți spun. Tracey era toată numai un zâmbet. Ai auzit că e secret. Dar o să afli mâine-seară, când vom mânca pizza.

Andrea făcu un schimb de priviri cu Hannah. Părea mulțumită că fiica ei se înțelesese atât de bine cu noul șef al lui Bill.

– Trebuie să plec, Hannah. Am de dus o grămadă de lucruri lui Luanne, iar Tracey o să mă ajute. Apoi mergem la Ziua porților deschise de la secția de poliție.

– Și eu trebuie să plec. Am un pacient peste douăzeci de minute.

Norman vârî mâna în buzunar, scoase un teanc de cărți de vizită și i le întinse lui Hannah.

– Acestea sunt pentru tine.

Hannah luă cărțile și începu să zâmbească. Erau perfecte, iar Norman pusese chiar și niște fursecuri mici pe margine.

– Mulțumesc, Norman. Sunt minunate.

– Pot imprima mai multe dacă ai nevoie.

– Să sperăm că o să am. Așteaptă o secundă. Hannah deschise casa de marcat și scoase plicul galben cu actele pentru împrumutul mamei sale.

– Poftim, Norman. Ăsta e pentru tine.

– Pentru mine?

Norman rămase nedumerit când ea îi întinse plicul.

– Este ceva ce am găsit noaptea trecută. Deschide-l când te întorci la birou. E un bilet înăuntru care explică totul.

Hannah răsuflă ușurată după ce plecară cu toții. Avea de îndeplinit o sarcină care nu avea nimic de-a face cu coacerea, vânzarea sau servirea prăjiturilor. Puse mâna pe fotografia pe care o luase de la Norman și se duse în camera din spate ca să-i spună Lisei că avea de gând să accepte oferta ei de a rămâne până la închidere. Trebuia să se întâlnească cu anumite persoane, să dea niște telefoane și, cu puțin noroc, poate reușea să rezolve cazul dublei omucideri al lui Bill până luni dimineață.

Capitolul 23

Hannah deschise ușa apartamentului și surprinse cu coada ochiului o pată portocalie trecând precum fulgerul. Moishe tocmai sărise de pe postamentul său de pe televizor și avea o față atât de vinovată, pe cât poate avea o pisică. Ea aruncă o privire la ecran și își dădu seama că era difuzat un program despre natură, unul în care rulau imagini cu un stol de flamingo care își fluturau aripile roz strălucitoare.

– Păsările acelea sunt de patru ori mai mari decât tine, Moishe.

Hannah îl scărpină sub bărbie ca să-i dea de înțeles că nu era supărată pe el. Când descuiase ușa, ferocele ei vânător felin stătea atârnat pe televizor ca să dea cu lăbuța în păsări.

După ce opri flamingii ispititori și își agăță geaca în cuier, Hannah se duse în bucătărie să umple castronelul de mâncare al lui Moishe. Bineînțeles că era gol. Întotdeauna era gol. Activitățile preferate ale lui Moishe atunci când ea era plecată erau mâncatul și somnul.

În robotul telefonului erau trei mesaje. Primul era de la vecina ei de la parter, Sue Plotnik, care o întreba dacă ar putea să servească fursecuri la cursul ei „Eu și mami" de săptămâna următoare. Hannah notă acest lucru pe calendarul din bucătărie; avea să transcrie comanda și pe cel de la The Cookie Jar, când se va duce luni. Ascultă apoi al doilea mesaj. Era de la un bărbat care se prezentase drept Robert Collins de la Hideaway Resorts, care o invita la o cină gratuită pentru posibili viitori investitori într-un hotel din Minneapolis. Hannah nu se obosi să noteze numărul său de telefon.

Al treilea mesaj o făcu pe Hannah să ciulească urechile. Era de la Bill, care îi spunea că nu voia decât să o pună la curent. Managerul de la Compacts Unlimited îl contactase în dimineața aceea. Cum încă nu avea lista de date, sunase la toate celelalte birouri de închirieri auto ale lor, iar unul dintre ele închiriase o mașină unui client cu adresa în Lake Eden. Boyd Watson închiriase marți o mașină mică, neagră de la biroul lor din St. Paul.

Bineînțeles, Bill o verificase. Îl sunase pe directorul școlii, domnul Purvis, și aflase că antrenorul Watson participase în perioada aceea la o conferință statală de pregătire medicală pentru antrenori. Cum Boyd nu se întorsese în oraș până miercuri la prânz, asta îl exclusese ca posibil suspect.

Hannah se încruntă când își turnă un pahar de cola dietetică și se duse cu el în sufragerie. Când Maryann îi spusese că plecase cu mașina până în Minneapolis ca să meargă la cumpărături cu Boyd, ea presupusese că Maryann îl luase și pe fratele ei și că merseseră împreună la Mall of America. Dar Maryann spusese că se întâlnise cu fratele ei la mall. Probabil că Boyd avea deja mașina închiriată. Dar de ce să se fi deranjat antrenorul Watson și să cheltuie atâția bani ca să închirieze o mașină pentru mai puțin de douăzeci și patru de ore, dacă sora lui oricum venea să se întâlnească cu el? Pur și simplu, nu avea sens.

Suspină și întinse mâna să-l mângâie pe Moishe, care își părăsise farfuria cu mâncare de dragul pernei moi de pe canapea și ca să fie alături de ea. Să fi fost oare antrenorul Watson la volanul mașinii negre pe care domnul Harris o văzuse ieșind de pe aleea Cozy Cow? Perioada de timp era strânsă, dar era posibil ca Boyd să fi plecat înainte de răsărit, când Maryann și mama lui încă dormeau, și să fi condus până în Lake Eden. Numele lui de familie începea cu W, și ar fi putut să fie el cel cu care se întâlnise Max. Dacă Maryann și mama ei dormiseră până la ora nouă, Boyd ar fi avut timp să-i împuște atât pe Max, cât și pe Ron și să se întoarcă înainte ca ele să se trezească. Dar ce motiv ar fi putut avea antrenorul Watson să-l ucidă pe Max? Hannah se gândi la tot ce știa despre familia Watson. Inelul lui Danielle costase o mie de dolari, iar rochia pe care o purtase la petrecerea familiei Woodley fusese vândută cu peste cinci sute de dolari. Boyd și Danielle locuiau într-o casă foarte scumpă, iar Danielle nu lucra. Boyd conducea un Jeep Grand Cherokee nou, iar Danielle avea un Lincoln nou. Cum își putea permite antrenorul Watson să mențină stilul lor de viață scump cu un salariu de profesor?

– Boyd a primit un împrumut personal de la Max! exclamă Hannah, făcându-l pe Moishe să se ridice pe lăbuțele din spate și să se holbeze la ea. Îmi pare rău, Moishe. Nu am vrut să țip, dar este singurul lucru care are o logică. Nu existau acte de împrumut pe numele lui, dar seiful era deschis și ar fi putut să le ia imediat după ce l-a împușcat pe Max. Și apoi l-a ucis pe Ron pentru că Ron îl văzuse cu Max!

Moishe se întoarse ca să-i arunce o privire lungă și imperturbabilă, apoi sări de pe canapea și păși calm spre bucătărie la castronul lui de mâncare. Miorlăi o dată, chemând-o să-i dea bobițele crocante pentru pisicuțe, așa că Hannah se duse după el să se conformeze. Moishe era cea mai inteligentă pisică pe care o cunoscuse vreodată. Aștepta ca ea să-i umple bolul de mâncare, pentru că știa că ea trebuia să plece din nou.

Danielle deschise ușa doar câțiva centimetri, nu mai mult.

– Bună, Hannah. Sunt… ocupată acum. Ai putea să te întorci puțin mai târziu?

– Nu. Hannah își înfipse piciorul în crăpătura ușii. Este important, Danielle. Boyd este acasă?

– Nu, nu este. Are… antrenament de fotbal… la școală.

– Bine. Asta înseamnă că avem puțin timp. Trebuie să vorbim, Danielle.

– Dar eu… Trebuie să mă machiez. Tocmai… ațipisem și… Vocea lui Danielle se stinse treptat și se topi într-un plâns abia auzit. Te rog, Hannah. Nu vreau să mă vezi așa.

Hannah luă una dintre deciziile ei pe moment. Fie că era bine, fie că era rău, ea avea să intre. Niciodată nu fusese genul care să ezite odată ce lua o hotărâre, așa că pur și simplu o împinse pe Danielle înapoi și intră în casă.

– Vai, Hannah!

Danielle își acoperi cu iuțeală fața cu palmele, dar nu înainte ca Hannah să-i observe ochiul învinețit și urmele stacojii, de forma unei mâini, pe obrazul stâng.

– Doamne, Danielle! Hannah întinse mâna să închidă ușa. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Eu… ăăă… Eu…

– Nu-i nimic, întrerupse Hannah ceea ce urma să fie o poveste fabricată în grabă. Vino. Hai să-ți punem niște gheață pe față.

– Nu am gheață.

– Găsesc eu ceva. Hannah o luă de braț și o conduse în bucătărie. Ești sigură că nu se întoarce?

Danielle păru și mai stânjenită.

– Cine? Intrusul?

– Soțul tău. Hannah deschise congelatorul și căută ceva să poată folosi pe post de gheață. Nu trebuie să te prefaci cu mine, Danielle. Știu că te-a bătut.

– De unde știi?

Danielle căscă un ochi, surprinsă, dar celălalt era atât de umflat, că nici nu-l putea ține deschis.

Hannah scoase un pachet de mazăre înghețată, îl lovi de tejghea ca să desfacă boabele și i-l întinse împreună cu prosopul de bucătărie care era atârnat pe mânerul aragazului.

– Stai jos la masă. Înfășoară mazărea în prosop și ține-o la ochi. O să mai aduc un pachet pentru obrazul tău.

– Mulțumesc, Hannah. Danielle se lăsă să alunece pe un scaun. Este numai vina mea. Am uitat să umplu tăvile de gheață.

Hannah scoase încă un pachet de mazăre congelată și îl înfășură într-un prosop curat din sertar. Îl apropie de obrazul lui Danielle și suspină adânc.

– Nu este vina ta. Ține asta cu cealaltă mână și spune-mi unde ții cafeaua.

– Nu mai am deloc. Am rămas fără și am uitat să mai cumpăr. De aceea Boyd s-a supărat atât de tare pe mine.

Hannah se întristă. Avusese și ea momente în care se gândise că ar putea face moarte de om pentru o cană de cafea, dar nu la modul serios.

– Ce zici de un ceai?

– Am ceva instant. Este în dulapul de deasupra aragazului. Și am un robinet de apă fierbinte pe dozatorul nostru de la Sparklettes.

Hannah găsi două cești, puse cu lingurița în ele ceai instant și o porție generoasă de zahăr și le umplu cu apă aburindă de la dozator. Îi duse una lui Danielle, iar pe a ei o așeză pe cealaltă parte a mesei. Lui Hannah nu-i plăcea ceaiul, dar nu asta conta. Faptul că beau împreună un ceai crea o legătură între ele.

– Lasă-mă să mă uit la obrazul tău.

– Mă simt mai bine. Danielle dădu prosopul la o parte și reuși să încropească un zâmbet firav. Nici nu mi-a trecut prin minte până acum să folosesc mazăre congelată. E adevărat ce se spune, că legumele sunt bune pentru sănătate.

Tentativa tristă de umor a lui Danielle o făcu pe Hannah să vadă roșu înaintea ochilor. Danielle spusese că nici nu-i trecuse până acum prin minte să folosească mazăre congelată. Era evident că nu era prima dată când antrenorul Watson își bătea soția. Hannah se gândi să încerce să o convingă

pe Danielle să depună plângere sau să-i ofere sfaturi despre cum ar putea ieși din situația de abuz, dar asta putea aștepta până mai târziu. Deocamdată, trebuia să afle dacă Boyd Watson era și criminal, și bătăuș de soții.

– Arată mult mai bine, o asigură Hannah. Bea puțin ceai și apoi ține-o acolo încă puțin.

Danielle dădu din cap și luă o înghițitură de ceai.

– Ai pus foarte mult zahăr.

– Zahărul e bun pentru șocuri. Hannah luase din mașină punga de fursecuri alb-cu-negru. Ia un fursec. Sunt cu ciocolată.

Danielle luă un fursec și mușcă puțin din el.

– Sunt bune, Hannah.

– Mulțumesc. Te doare capul?

– Nu este o contuzie, Hannah. Cunosc simptomele.

„Sunt sigură că le cunoști!“, zise Hannah în sinea ei. Dacă își amintea corect, Danielle fusese de mai multe ori, în trecut, în spital: o dată pentru un picior rupt, iar alteori pentru intervenții mai puțin grave. Întotdeauna pretindea că fusese neîndemânatică și căzuse pe gheață, că își rupsese ceva la schi sau că avusese un accident cu barca în timp ce pescuia cu soțul ei. Hannah își aminti comentariul surorii sale despre hainele lui Danielle și despre faptul că întotdeauna o acopereau complet. Acest lucru ar fi trebuit să declanșeze un semnal de alarmă în mintea lui Hannah, mai ales că Luanne îi spusese de la bun început că Danielle folosea machiaj de teatru pentru imperfecțiunile feței. Singurul lucru imperfect pe chipul lui Danielle Watson ea temperamentul rău al soțului ei!

Danielle mai luă o înghițitură din ceaiul ei, apoi își puse din nou pe obraz compresa de gheață improvizată.

– Nu vei spune nimănui despre asta, nu-i așa, Hannah?

– Nu trebuie să-ți faci griji, promise Hannah, evitând un răspuns direct. Cu siguranță nu ar fi bârfit despre asta, sigur la asta se referise și Danielle. Dacă vrei să vorbești vreodată cu cineva despre asta, eu sunt aici. Nu trebuie decât să mă suni sau să te urci în mașină și să vii la mine. Am o cameră de oaspeți și o poți folosi oricând ai nevoie să evadezi.

– Mulțumesc, Hannah.

Niciodată nu ar fi prins o ocazie mai bună, iar Hannah profită de ea.

– Ar mai fi ceva, Danielle. Dacă vrei să depui plângere, te voi ajuta.

– Nu, n-aș putea să fac niciodată *asta*!

Era răspunsul la care se aștepta Hannah. Știa că majoritatea femeilor abuzate își protejează, în mod greșit, agresorii, cel puțin până când problema devenea atât de gravă, încât observa și altcineva. Autoritățile nu prea aveau ce face dacă Danielle nu depunea plângere sau dacă cineva nu îl vedea pe antrenorul Watson lovind-o pe Danielle. Hannah se hotărî să mai încerce o dată, apoi avea să meargă mai departe.

– Dacă depui plângere, Boyd va primi ajutor.

– Ce fel de ajutor?

– Consiliere, ateliere de control al furiei, chestii de genul ăsta. Hannah spera ca disprețul pe care îl simțea să nu i se citească în voce sau pe chip. În opinia ei, sesiunile cu un consilier erau doar o palmă peste mână pentru agresorii cronici. Oricine provoca daunele fizice pe care antrenorul Watson i le provocase lui Danielle ar trebui să suporte din plin consecințele legii.

– Boyd face deja consiliere.

– Serios?

Hannah simți nevoia să facă o glumă despre cât de prost pregătit e probabil psihologul lui Boyd, dar nu o făcu.

– Este într-adevăr mult mai bine acum. Boyd m-a lovit doar o singură dată de când a început școala.

– Cu cea de azi? Hannah nu se putu abține să întrebe.

– Nu, dar el este sub o mare presiune cu echipa de fotbal. Au pierdut trei meciuri la rând.

„Deci, ce le spune Boyd celor din echipa sa?“, se întrebă Hannah. „Băieți, dacă nu înscrieți golurile alea, o să mă duc acasă și o să-mi caftesc nevasta?“

– Întotdeauna îi pare rău după aceea. Serios, îi pare rău. Chiar a izbucnit în lacrimi când a văzut ce mi-a făcut la față. Și apoi s-a dus direct să dea un telefon de urgență consilierului său. Acolo s-a dus acum. Nu am vrut să-ți spun mai devreme, așa că am inventat scuza aia cu antrenamentul de fotbal. Boyd a plecat cu mașina până în St. Paul pentru că se simțea foarte vinovat.

Hannah ciuli urechile. Boyd închiriase mașina Compacts Unlimited în St. Paul.

– Boyd se vede cu un consilier în St.Paul?

– Merge la Holland Center.

Danielle pronunță numele cu respect. Arătă cât se putea să arate de mândră, cu ochiul vânăt acoperit de un pachet de mazăre congelată.

– Este cel mai bun din stat și se întâlnește cu doctorul Frederick Holland, consilierul-șef și fondatorul clinicii. Probabil că i-ai văzut numele în ziare. A făcut o treabă minunată cu violatorii în serie.

Nimic din ceea ce voia Hannah să spună nu părea potrivit, dar asta nu mai conta. Danielle nu mai avea nici o reținere și voia să vorbească.

– Era cât pe ce să divorțăm în primăvara trecută. Boyd pur și simplu nu reușea să se controleze, iar dr. Holland a crezut că va trebui să ne despărțim. Dar Boyd a spus că se va strădui mai mult și a funcționat.

Hannah se uită din nou la fața lui Danielle. Dacă asta însemna că se străduia mai mult, era bucuroasă că nu văzuse rezultatele fostelor abuzuri ale lui Boyd. Danielle urma să aibă la ochi o vânătaie cât Marele Canion.

– Nu costă mult o astfel de terapie?

– Da, dar asigurarea medicală a lui Boyd acoperă 80 la sută. Este aceea prin intermediul sindicatului profesorilor și sunt foarte buni în privința asta. Doctorul Holland o taxează ca fiind consiliere pentru stresul ocupațional. Altfel ar fi prea jenant pentru Boyd.

– Presupun că da.

Hannah încercă să nu lase sarcasmul să i se simtă în voce. Doamne ferește să se simtă cumva jenat bătăușul de soții!

– Când ai sunat la ușă, ai spus că vrei să vorbești cu mine. Este vorba din nou despre cazul lui Ron? Sau despre ceea ce s-a întâmplat cu Max Turner?

Hannah se gândi că Danielle voia să schimbe subiectul și nu avu nimic împotrivă. De fapt, era perfect. Avea nevoie să afle mai multe despre mașina închiriată de Boyd.

– Vreau doar să clarific niște lucruri nerezolvate. Boyd a închiriat o mașină în ultima vreme?

– Da. Danielle păru mirată. Tu de unde știi despre asta?

Hannah se gândi repede.

– Mi-ai spus că ai mers la cazinou cu Jeepul Cherokee al lui Boyd și am presupus că a închiriat o mașină pentru călătoria lui.

– Dar nu s-a întâmplat exact așa, Hannah. Boyd s-a dus la Minneapolis împreună cu un alt antrenor, cu mașina acestuia, dar când s-a hotărât să rămână să îl vadă pe doctorul Holland, a închiriat o mașină mică pentru o

zi. Avea programare miercuri dimineață și nu putea să o roage pe Maryann să-l ducă cu mașina. Boyd nu vrea ca ea să știe nimic despre problema lui.

– Bineînțeles că nu, dădu Hannah răspunsul potrivit.

– A fost o programare pentru dimineața devreme, la ora șapte, continuă Danielle. A fost singurul moment în care doctorul Holland a putut să-l includă în programul său. Boyd a trebuit să plece de acasă de la mama lui la șase ca să ajungă la timp.

– Când s-a trezit, Maryann nu a observat că el nu mai era acolo?

– Ba da, dar el i-a spus că se va trezi devreme și că va ieși să cumpere gogoși. Mama lui adoră gogoșile. Boyd le-a adus gogoși când s-a întors după întâlnirea cu doctorul Holland.

Programarea lui Boyd putea fi verificată cu un telefon, iar Hannah hotărî că o va face în clipa în care va ajunge acasă.

– Boyd a împrumutat vreodată bani de la Max Turner?

– De la Max? Danielle se încruntă. Nu cred. De ce?

– Trebuie să-ți spun ceva, dar trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimic, Danielle. Nici măcar lui Boyd.

– Sigur, răspunse Danielle, dar părea puțin neliniștită. Despre ce este vorba?

– Max a împrumutat bani câtorva persoane din Lake Eden, iar unul dintre aceste împrumuturi ar putea să aibă legătură cu moartea sa. De ce ai spus că nu crezi că Boyd a împrumutat bani de la el?

– Pentru că Boyd nu are nevoie să împrumute bani când îi are pe ai mei. Sunt sigură că știi cu cât sunt plătiți profesorii, Hannah. Nu ne-am putea permite niciodată să trăim doar din salariul lui Boyd. Ne-am cumpărat mașinile, casa și practic tot ce avem din banii mei.

Sprâncenele lui Hannah se arcuiră la maximum. Discuția luase o turnură surprinzătoare.

– Despre ce bani este vorba?

– Banii pe care i-am moștenit de la unchiul meu. Am fost mereu favorita lui și mi i-a lăsat mie. I-a pus într-un fond fiduciar, iar eu primesc o sumă forfetară în fiecare an.

– Și de aceea îți permiți atâtea lucruri de lux?

– Exact. Când primesc suma forfetară în ianuarie, îi dau lui Boyd jumătate, iar mama mea investește restul pentru mine. Ne-a mers foarte bine la bursă, iar doctorul Holland crede că asta este o parte din problema lui

Boyd. Este foarte dificil pentru un bărbat puternic ca Boyd să fie căsătorit cu o femeie care câştigă mult mai mulţi bani decât el.

– Presupun că da, se mulţumi Hannah cu un comentariu sigur.

– Acesta este motivul pentru care moştenirea mea este un secret, mărturisi Danielle. Doctorul Holland spune că orgoliul lui Boyd este prea fragil şi că ar fi tentat să mă lovească mai des dacă prietenii lui ar şti. Nu vei pomeni despre asta. nu-i aşa?

– Categoric nu, se grăbi Hannah să spună.

Îşi putea imagina rănile pe care Boyd i le-ar fi provocat soţiei sale dacă s-ar fi aflat că trăiau din banii lui Danielle. Ar fi fost în stare chiar să ia un exemplu din cartea de poveşti şi să omoare găina care făcea ouă de aur.

Capitolul 24

– Știu că este derutant, încercă Hannah să explice în timp ce se întorcea în apartament. Era evident, după expresia surprinsă a lui Moishe, că nu știa ce să înțeleagă din acel du-te-vino al ei din ziua respectivă. M-am întors să dau câteva telefoane. Ce-ai zice dacă ți-aș da de lucru cu o porție de înghețată?

Moishe i se alintă pe lângă glezne, în timp ce Hannah scoase o cutie de înghețată de vanilie din congelator și puse o porție într-o farfurie de desert. O duse în sufragerie, o așeză pe măsuța de cafea și bătu ușor pe suprafața ei. Moishe nu avu nevoie de o a doua invitație. Se apropie de farfurie, adulmecă grămăjoara albă, înghețată, apoi o gustă cu vârful limbii. Probabil că senzația de rece îl surprinse, pentru că se trase înapoi să se holbeze la ea, dar asta nu îl împiedică să se întoarcă pentru o a doua degustare cu limbuța.

În timp ce Moishe era ocupat să exploreze această mâncare nouă și interesantă, Hannah se trânti pe canapea și puse mâna pe telefon. Trebuia să-l sune pe doctorul Holland, care să confirme că Boyd Watson se prezentase la programarea de miercuri dimineață. Cinci minute mai târziu, Hannah avea răspunsul. Se prefăcuse că era expert evaluator pentru despăgubiri medicale și o rugase pe secretara doctorului Holland să verifice ora programării. Aceasta îi spusese că domnul Watson venise la domnul doctor Holland la ora șapte dimineața și că întâlnirea durase cincizeci de minute, ca de obicei.

– Nu știu dacă ar trebui să mă simt ușurată sau dezamăgită, îi mărturisi Hannah colegului felin de cameră.

Boyd Watson nu era criminalul și era liber să o bată pe Danielle ori de câte ori simțea nevoia. Dar mai era acea fotografie a dosarului mașinii închiriate în imaginea surprinsă de mama lui Norman. Numele Woodley începea tot cu W. Hannah se duse în bucătărie să-și mai aducă o cola dietetică și se gândi la mașina închiriată pe care cineva din familia Woodley o folosise. Nu credea că Judith sau Del ar fi închiriat o mașină mică, de

culoare neagră, imposibil de descris, când aveau un garaj plin de vehicule de lux din care puteau alege. Dar mai era Benton, iar numele lui nu ar fi ridicat nici un semnal de alarmă pentru managerul de la Compacts Unlimited, deoarece permisul de conducere indica în continuare că reședința sa era pe Coasta de Est. Benton ar fi putut închiria o mașină mică de la aeroport până în Lake Eden. Le spusese Andreei și lui Bill că luase cursa de transfer, dar asta nu însemna neapărat că era și adevărat.

Hannah puse mâna pe telefon și făcu rost de numărul serviciului de transfer de la aeroportul din Minneapolis. Exista o singură mașină care mergea spre Lake Eden, iar asta îi ușură puțin munca. Tastă numărul biroului lor de la aeroport și repetă în gând ce avea de gând să spună ca să obțină informațiile de care avea nevoie. Dobândise o nouă abilitate ascultând-o pe Andrea vorbind la telefon cu recepționerul de la hotelul unde se ținea Convenția producătorilor de unt. Era posibil să obții tot felul de informații dacă persoana de la celălalt capăt al firului chiar dorea să te ajute.

– Serviciul de transfer „On Time“. Tammi la telefon.

Hannah tresări când auzi vocea insipid de veselă. De ce companiile angajau întotdeauna fete care păreau că ar fi trebuit să lucreze la Disneyland?

– Bună, Tammi. Am mare nevoie de ajutorul tău. Șeful meu, domnul Woodley, a luat miercuri după-amiază autobuzul spre Lake Eden și nu-și găsește servieta. M-a rugat să încerc să o găsesc și mă întreb dacă nu cumva șoferul vostru nu a găsit-o în autobuz.

– Nu cred. Șoferii noștri verifică dacă există obiecte pierdute după fiecare cursă și nu există nici o servietă în coșul nostru de obiecte pierdute.

– Of, mârâi Hannah, sperând să pară consternată. Este posibil ca cineva de la firma voastră să i-o fi trimis prin poștă și să nu fi ajuns încă aici?

– De obicei nu facem asta, dar câțiva dintre șoferii noștri sunt aici chiar acum și pot să întreb. Ar fi vorba despre autobuzul de la ora două, de la ora patru sau de la ora șase?

Asta o zăpăci complet pe Hannah, dar își reveni repede.

– Ar fi trebuit să-l întreb pe domnul Woodley, dar tocmai a plecat și nu m-am gândit la asta. Există vreo posibilitate să verificați?

– Nici o problemă. Numele pasagerului e Woodley?

– Așa este, răspunse Hannah, apoi spuse numele pe litere: B-e-n-t-o-n W-o-o-d-l-e-y.

– Va trebui să vă pun în așteptare. Doar un moment, vă rog.

Urmă o perioadă scurtă de liniște, apoi din găurile mici ale receptorului, se auzi muzică. Semăna cu refrenul, din „It's a Small World“, iar Hannah era pe punctul să se întrebe dacă Tammi alesese cântecul, când vocea veselă a acesteia reveni.

– Domnul Benton Woodley a fost pasagerul nostru în autobuzul de la ora două. Am verificat cu șoferul, dar a spus că nu a găsit nimic în afară de un stilou și de o batistă cu monogramă. Poate ar trebui să verificați la liniile aeriene?

– Bună idee. Mulțumesc, Tammi. Apreciez foarte mult ajutorul tău.

Hannah închise telefonul și se gândi la ceea ce aflase. Moishe sări în poala ei și începu să-i lingă brațul cu limba lui aspră. Păru să simtă că era supărată și făcea tot ce putea să o consoleze. Hannah îl mângâie absentă și se gândi la orele la care se petrecuseră crimele. Faptul că Benton luase autobuzul de la ora două nu-l excludea ca posibil criminal. Putea să fi zburat cu o noapte înainte, să fi închiriat o mașină de la Compacts Unlimited și să fi făcut un drum dus-întors până la Lake Eden ca să-i omoare pe Max și Ron. Dacă returnase mașina la biroul de închirieri de la aeroport, ar fi putut merge pe jos până la stația de transfer și să se urce în autobuzul de la ora două pentru a-și asigura un alibi. Dar de ce să fi vrut Benton să-l ucidă pe Max Turner? Nu mai fusese în Lake Eden de ani buni și, din câte știa Hannah, nu schimbase niciodată mai mult de câteva cuvinte cu Max. Confuză, Hannah puse din nou mâna pe telefon, intenționând să sune la Compacts Unlimited pentru a afla dacă Benton închiriase o mașină. Dar poate că ar fi trebuit să lase asta în seama lui Bill. El îl cunoștea pe manager și putea obține informația mult mai repede decât ea. Hannah formă numărul lui Bill și își trecu în revistă lucrurile pe care trebuia să i le spună. Era vorba despre poza din dosarul de închiriere și suspiciunile ei în legătură cu Benton. Bill nu știa nimic despre asta. Mai era și Boyd Watson și trebuia să-i spună lui Bill că îl eliminase ca suspect. Nu voia să menționeze acum secretul dureros al lui Danielle. Era mai bine să aștepte până când avea toată atenția lui Bill. Poate că împreună puteau să găsească o modalitate de a insufla frica de Dumnezeu antrenorului principal al celor de la The Gulls.

– Bill? Am niște informații care…

Hannah se opri brusc când își dădu seama că vorbea cu un mesaj înregistrat. Bill nu era la birou. Când auzi semnalul sonor, aproape că

închise telefonul din pură frustrare, dar prevală rațiunea.

– Bill? Sunt Hannah. L-am eliminat pe antrenorul Watson ca suspect. Are alibi. Dar îți amintești pozele pe care le-am făcut în biroul lui Del Woodley? Cele pe care le-a adus Norman în pauza lui de prânz? În una dintre ele era un dosar de închiriere de la Compacts Unlimited. Mă gândesc că e posibil ca Benton să fi închiriat o mașină. Judith nu ar fi condus nici moartă o mașină mică, iar Del are un Mercedes de lux. W-ul din agenda lui Max ar putea însemna Woodley, dar nu am descoperit nici un motiv. Mă duc să-mi întind antenele în jur să văd ce mai pot afla despre familia Woodley.

Hannah oftă și închise telefonul, imaginându-și-l pe Bill în holul biroului șerifului, mâncând zeci de fursecuri din cele pe care le făcuse ea pentru Ziua porților deschise și făcând conversație cu oamenii care veniseră să vadă noile lor mașini de patrulare. Probabil că el se distra de minune, în timp ce ea stătea aici, chinuindu-se cu indicii care nu se potriveau și cu suspecți care dispăreau ca bulgării de zăpadă în soare. Trebuia să-l asiste pe Bill, nu să facă toată munca de teren în locul lui. Oricum, cine făcea aici pe detectivul?

Tocmai atunci sună telefonul, scoțând-o pe Hannah din starea de spirit posomorâtă. Întinse mâna să răspundă, așteptându-se să fie Bill, în schimb era mama ei.

– Cât mă bucur că te-am prins, Hannah. Am cele mai grozave vești.

– Da, mamă?

Hannah ținea telefonul la un centimetru de ureche. Mama ei putea să asurzească persoana de la celălalt capăt al firului atunci când era entuziasmată.

– Sunt la mall cu Carrie. Avea nevoie de o baterie nouă pentru ceasul ei. N-o să ghicești niciodată ce am văzut la magazinul de bijuterii! Ce crezi că e?

Hannah se strâmbă la Moishe. Avea aproape treizeci de ani și mama ei încă o mai punea să ghicească.

– N-o să pot să ghicesc niciodată, mamă. Ar fi bine să-mi spui.

– Inelul lui Del Woodley!

– Inelul lui?

Hannah nu înțelegea ce era atât de surprinzător în asta. Toată lumea pe care o cunoștea ducea inelele la bijutier atunci când aveau nevoie de modificări sau de redimensionare.

– Era de vânzare, Hannah. Bijutierul îl avea expus în vitrina de sticlă și voia douăzeci de mii de dolari pentru el.

Lui Hannah i se tăie respirația.

– Douăzeci de mii de dolari?

– Este cât se poate de firesc pentru o montură de platină și un diamant de mărimea aceea. Dar de ce ar fi inelul lui Del Woodley de vânzare?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Hannah rămase puțin pe gânduri și cumpăni întrebarea, dar chiar nu avea nici un sens. Ești sigură că era inelul lui Del Woodley?

– Sunt absolut sigură. L-am admirat la petrecerea lor de anul trecut și am observat că avea o zgârietură mică pe el. Inelul pe care tocmai l-am văzut la bijutier avea exact aceeași zgârietură. Vrei să știi ce cred eu?

– Sigur, consimți Hannah.

Nu i-ar fi folosit la nimic să spună nu. Delores i-ar fi spus oricum.

– Cred că Del are probleme financiare. Ăsta e singurul motiv pentru care s-ar despărți de acel inel. Mi-a spus că îl adoră.

– Ai dreptate, mamă. Hannah începu să zâmbească. Asta deschidea o serie de posibilități care dădeau de gândit. Ai aflat de cât timp este inelul acolo?

– Bineînțeles că da. Bijutierul a spus că îl are de șase luni.

– A confirmat că îi aparținea lui Del?

– Nu, dragă. Mi-a spus că, de fiecare dată când acceptă bijuterii scumpe în consignație, păstrează confidențială identitatea proprietarului inițial.

Hannah se gândi la asta pentru o clipă, în timp ce mama ei continua să descrie fiecare detaliu al conversației cu bijutierul. Familia Woodley nu se zgârcise la cheltuieli pentru petrecerea lor, dar asta nu însemna nimic. Judith era orgolioasă și era genul de femeie care făcea orice ca să păstreze aparențele. Dacă Del avea probleme în afaceri, ar fi putut împrumuta bani de la Max. Și dacă Max ar fi cerut împrumutul înapoi, așa cum făcuse cu părinții lui Norman și cu alte câteva persoane din oraș, Del Woodley ar fi avut motivul perfect pentru a-l ucide.

– Sunt sigură că am dreptate, Hannah, continuă mama ei. Știi cât de bine mă pricep să observ micile detalii. Ne-am oprit și la magazinul de antichități. Îți amintești acele farfurii de desert minunate pe care ți le-am dăruit?

– Da, mamă.

Hannah aruncă o privire spre vasul de desert pe care pusese înghețata lui Moishe.

– Ai grijă când le speli. Am plătit doar 20 de dolari pentru tot setul la o licitație, dar am văzut două în vitrina magazinului anticariat. Acum se vând cu cincizeci de dolari bucata.

– Serios?

Hannah era foarte amuzată. Își putea imagina reacția mamei sale dacă i-ar fi spus în treacăt că Moishe tocmai terminase de mâncat dintr-o farfurioară de desert de cincizeci de dolari.

– Trebuie să fug, Hannah. Carrie vrea să cumpere niște lenjerie nouă și mai sunt oameni care așteaptă să folosească acest telefon.

– Mă bucur mult că ai sunat, mamă, zise Hannah, vorbind serios de data asta.

Hannah se apropie în pas vioi de ușa familiei Plotnik și sună la sonerie. Delores nu știa asta, dar îi fusese de mare ajutor. Phil Plotnik era supraveghetor de noapte la DelRay și ar putea ști dacă afacerea lui Del avea probleme. Ușa se deschise și în prag o văzu pe Sue Plotnik, încercând să se descurce în același timp cu un prosop de vase și cu un copil care plângea. Păru surprinsă să o vadă pe vecina ei de la etaj, dar zâmbi.

– Bună, Hannah. Sper că nu te-a deranjat Kevin. Are o infecție la ureche, iar Phil e plecat să-i ia medicamentele de pe rețetă.

– Nici măcar nu l-am auzit, o liniști Hannah. Am venit într-un moment nepotrivit?

Sue începu să râdă.

– Nu există moment potrivit, nu când ai un nou-născut, dar asta nu contează. Intră și hai să bem o cafea. Tocmai ce am făcut.

Hannah nu prea voia să deranjeze, mai ales că Sue părea să fie foarte ocupată, dar trebuia neapărat să vorbească cu Phil. Măcar putea să dea o mână de ajutor în timp ce Sue pregătea cafeaua.

– Ți-am adus niște fursecuri.

Hannah intră și puse punguța pe masă. Apoi întinse brațele și îi zâmbi lui Sue.

– Dă-mi voie să îl iau în brațe. Mă plimb eu cu el în timp ce tu aduci cafeaua.

Sue îi puse în brațe ghemotocul de om înfășurat în păturică, vizibil ușurată.

– Îți mulțumesc, Hannah. A plâns toată dimineața și i-am spart sticla cu medicamente. De aceea Phil a trebuit să dea o fugă până la farmacie. Ai primit mesajul meu despre cateringul de săptămâna viitoare de la „Eu și mami“?

– Da. Mulțumesc că te-ai gândit la mine, Sue. Mi-am notat deja în calendar.

Hannah legănă puțin copilul agitat și apoi începu să se plimbe cu el prin cameră. Michelle avusese colici când era micuță, așa că Hannah știa să se descurce cu bebeluși plângăcioși. Fiind prima născută, cu aproape unsprezece ani mai mare decât sora ei, Hannah avusese grijă de mezină ori de câte ori Delores avea nevoie de o pauză.

Nu trecu mult timp și copilul se liniști. Hannah făcea pașii ritmat, înainte și înapoi, cu o expresie satisfăcută pe față. Era destul de evident că nu-și pierduse îndemânarea.

Sue intră cu două cești de cafea și cu o farfurie pentru prăjituri. Le așeză pe măsuța de cafea, apoi se uită la Kevin cu gura căscată de uimire.

– Cum ai reușit să faci asta?

– Este ușor. Trebuie doar să ai grijă ca pașii să fie lenți și puțin săltăreți. Pe vremuri mă prefăceam că sunt un elefant la parada unui circ. O să-l pun jos, Sue.

Sue o privi pe Hannah când aceasta se duse la leagăn unde așeză cu grijă copilul, învelindu-l. Pe chip i se citi îngrijorarea, dar până și ultima umbră de grijă dispăru după câteva secunde lungi de liniște.

– Ești un geniu, Hannah.

– Nu, nu sunt. Doar că am destulă experiență, asta e tot. Michelle a făcut cel puțin patru crize de colici înainte de prima ei zi de naștere.

– Ar trebui să fii mamă, Hannah. Ar fi păcat ca talentul tău să… Sue se opri înainte să-și ducă gândul până la capăt și păru jenată. N-ar fi trebuit să spun asta.

– Nu-i nimic. Fă-mi însă o favoare și nu-i spune nimic mamei mele. Îi va da apă la moară.

– Încă încearcă să te cupleze cu toți bărbații din oraș?

Sue făcu un gest spre canapea și se așezară amândouă.
– Poți să spui și așa. Hannah luă o înghițitură din cafea și hotărî să schimbe subiectul. Ce mai e pe la DelRay, Sue? Chiar asta am venit să întreb.
– Totul este în regulă acum. Phil mi-a zis că Del vorbește chiar despre posibilitatea de a se extinde în domeniul vânzărilor prin poștă, așa cum au făcut cei de la Fingerhut, din St. Cloud. Dar lucrurile nu arătau atât de grozav acum câteva… Vocea lui Sue se domoli când se auzi o cheie în ușă. Vine Phil. Îți poate povesti el totul despre asta.
Phil deschise ușa, o zări pe Hannah și îi zâmbi.
– Bună, Hannah.
– Bună, Phil.
– Hannah m-a ajutat și l-a adormit pe Kevin. Sue arătă spre pă-tuț. Pur și simplu, a mers cu el în brațe ca un elefant și a funcționat.
Phil îi aruncă soției sale o privire ce sugera că aceasta mai avea puțin și își pierdea mințile, dar apoi ridică din umeri.
– Dacă funcționează, e în regulă. Mai este cafea?
– Mai e jumătate de cană de filtru în bucătărie, îi spuse Sue. Ia o ceașcă și vino cu noi, iubitule. Hannah a venit să ne întrebe despre DelRay.
Phil își turnă o ceașcă de cafea și se întoarse să se așeze pe scaunul de vizavi de canapea. Gustă un fursec și îl declară ca fiind cel mai bun pe care îl gustase vreodată, apoi întrebă:
– Ce vrei să știi despre DelRay?
– Speram doar că nu vor fi schimbări mari, acum că s-a întors Benton, spuse Hannah începând discursul pe care îl plănuise în timp ce coborâse scările.
– Nu cred că Benton va rezista mult timp. Phil mai luă un fursec și ridică din umeri. Din câte am auzit, el locuia pe Coasta de Est și a venit acasă doar să se asigure că nu i se termină banii.
– Și se termină? puse Hannah întrebarea evidentă.
– Nu cred că există vreun pericol în acest sens. Sora lui Sue lucrează la biroul de contabilitate și mi-a spus că Del tocmai a obținut joi un nou contract gras.
Hannah clătină din cap, dar nu era relevant. Joi era a doua zi după ce Max fusese omorât.
– Dar înainte de asta? DelRay a avut probleme?

– Au fost probleme acum patru ani. S-a întâmplat chiar înainte ca eu și Sue să ne căsătorim, iar eu începusem deja să-mi caut un nou loc de muncă.

– Atât de rea a fost situația la DelRay?

Phil ridică din sprâncene.

– Rea? A fost groaznic. Am pierdut cinci contracte importante, iar departamentul a redus forța de muncă la jumătate. Au făcut-o în funcție de vechime, iar eu eram acolo doar de un an. Am avut noroc că nu m-au disponibilizat. Tipul care a fost angajat imediat după mine a fost concediat. Dar apoi Del a obținut o nouă finanțare, iar de atunci ne merge mai bine.

– O nouă finanțare? Hannah ciuli urechile. Adică un împrumut bancar?

Phil scutură din cap.

– Nu știu de unde au venit banii, dar nu a fost un împrumut bancar. Sora lui Sue mi-a spus că banca l-a refuzat pe Del. Ceva legat de faptul că nu era solvabil.

– Dar au mai fost probleme de la acel împrumut sau ce o fi fost?

Hannah mai luă o înghițitură din cafea și așteptă răspunsul lui Phil.

– Au fost niște probleme miercuri dimineață, interveni Sue. Spune-i despre asta, Phil.

– Sue are dreptate. Am fost puțin îngrijorat când am venit acasă de la serviciu miercuri dimineață.

– Puțin îngrijorat? râse Sue. Erai pe punctul să începi să trimiți din nou CV-uri.

– Este adevărat. Când am plecat de la fabrică, l-am văzut pe bătrân și părea destul de posomorât.

– La ce oră a fost asta?

Hannah își ținu respirația. Piesele începeau să se așeze la locul lor.

– În jur de șase și cincisprezece minute, cam pe acolo. Tocmai ieșisem din tură și mă duceam spre parcare când l-am văzut vorbind cu supraveghetorii din tura de noapte.

Hannah nu mai înțelegea nimic.

– Credeam că tu ești supraveghetor în tura de noapte.

– Eu sunt, dar tipii ăștia sunt la un nivel mai sus decât mine. De aceea m-am gândit că ar putea fi probleme. Bătrânul nu vine înainte de ora nouă decât dacă este o criză reală.

Hannah mai povesti cu ei câteva minute, apoi spuse că trebuie să plece. În timp ce urca treptele spre apartamentul ei, încercă să potrivească noile piese

de puzzle la locul lor. Del Woodley nu avea cum să-l fi ucis pe Max, nu și dacă Phil îl văzuse la uzină. Era posibil însă ca Del să fi obținut un împrumut de la Max Turner cu patru ani în urmă. Trebuia să verifice acest lucru și exista o singură persoană care ar fi putut ști.

Descuie ușa și nici o minge portocalie și blănoasă nu traversă camera să o întâmpine. Hannah se uită neliniștită de jur-împrejur. Unde era Moishe? Apoi îl văzu stând pe spătarul canapelei. Faptul că ea tot ieșea și intra în casă în graba mare nu mai reprezenta nici o noutate pentru el.

– Bună, Moishe. Hannah se apropie să îl mângâie. Du-te înapoi la culcare. Am venit acasă doar să dau un alt telefon.

Moishe căscă și se cuibări la loc, iar Hannah întinse mâna după telefon. Betty Jackson ar putea ști dacă Del Woodley împrumutase bani de la Max acum patru ani.

Telefonul lui Betty era ocupat, iar Hannah trebui să apese de zeci de ori pe butonul de reapelare înainte să reușească să vorbească în cele din urmă. Doar ce spuse „bună ziua“, iar Betty începu imediat să o pună la curent cu ceea ce se întâmpla.

– A fost ca la nebuni aici! Betty părea și mai agitată decât de obicei. Nu pot să intru în biroul lui Max. E o bandă galbenă care blochează ușa, iar Bill m-a avertizat să nu intru acolo. Și toată lumea din oraș mă sună să afle ce o să se întâmple cu fabrica de lactate.

– Și știi ?

– Da. Tocmai am vorbit la telefon cu nepotul lui Max și se pregătește deja să se mute aici și să preia operațiunea. M-a rugat să convoc o ședință a angajaților și să le spun tuturor celor care sunt pe statul de plată că nu intenționează să facă nici o schimbare. Nu-i așa că e minunat?

– Cu siguranță.

Hannah făcu tot posibilul să pară entuziastă. Era bucuroasă că fabrica de lapte rămânea deschisă, dar avea o mulțime de alte lucruri pe cap.

– Îmi pare rău că te deranjez, Betty, dar trebuie să-ți pun o întrebare foarte importantă. Știi cumva dacă Max a făcut vreodată afaceri cu Del Woodley?

– Un minut, vă rog, și o să vă aduc factura aia. Poți să aștepți puțin?

Se auzi un zgomot înfundat când Betty lăsă receptorul pe birou, iar Hannah o auzi spunându-le mai multor oameni să părăsească biroul pentru că avea un furnizor important la telefon. Câteva secunde mai târziu, se auzi

sunetul unei uși care se închidea, apoi Hannah desluși pași grei când Betty se întoarse la biroul ei.

– Îmi pare rău, Hannah. Nu am vrut să spun nimic cât timp era lume în birou, dar Max a făcut afaceri cu Del Woodley. Eu nu ar trebui să știu nimic despre asta, dar s-a întâmplat să ridic receptorul când Max vorbea cu Del.

Hannah zâmbi. Părea că Betty își petrecea cea mai mare parte a orelor de lucru ascultând conversații pe care nu trebuia să le audă.

– Del a sunat acum câteva luni, continuă Betty. Era vorba despre un împrumut personal. Se plângea de ratele mari ale dobânzii, iar Max nu a fost prea drăguț cu el.

– Serios?

Hannah se prefăcu surprinsă.

– De fapt s-a purtat foarte urât. Max i-a spus lui Del că, dacă nu-i place rata dobânzii, nu are decât să facă rost de bani și să achite împrumutul.

– Și a plătit Del împrumutul?

– Nu știu, Hannah. Del nu a mai sunat și a fost ultima oară când am auzit despre asta.

– Mulțumesc, Betty.

Hannah închise telefonul și își cuprinse fața cu mâinile. Totul era foarte confuz. Poate că ar trebui să dea o fugă până la lăptărie și să se uite din nou la locul crimei. Era posibil ca lui Bill să-i fi scăpat ceva care se referea la împrumutul pe care Del îl luase de la Max.

– Plec din nou, Moishe, anunță Hannah în timp ce se ridică în picioare și își pipăi buzunarul să se asigure că avea cheile.

Dar Moishe nu se repezi la bolul cu mâncare, așa cum făcea de obicei. Își deschise doar ochiul bun și îi oferi ceea ce, în cel mai bun caz, însemna o ridicare din umeri a unui motan extrem de plictisit.

Capitolul 25

Hannah trecu glonț pe Old Lake Road, cu șaptezeci de kilometri pe oră, cam viteza maximă cu care mergea Suburbanul ei. Aproape ajunse la intersecția de la Dairy Avenue când începu să aibă îndoieli legate de destinația spre care se îndrepta. Ar fi fost o pierdere de vreme să treacă din nou pe la locul crimei. Ucigașul plănuise totul cu grijă, stabilind o întâlnire secretă cu Max și păcălindu-l să deschidă vechiul seif din fabrica de lactate originală. Era imposibil ca un criminal atât de organizat să fi lăsat în urmă vreo dovadă care să-l incrimineze.

Așadar, ce ar fi trebuit să facă? Hannah ridică piciorul de pe pedala de accelerație și lăsă Suburbanul să încetinească până la limita legală. Poate că ar trebui să fugă până la secția de poliție, să-l caute pe Bill. Avea mai multe date pentru el, informații pe care încă nu le aflase când îi lăsase mesajul vocal. L-ar putea trage deoparte pe Bill și să-i spună totul. Împreună puteau să se gândească ce să facă în continuare.

Hannah aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu că drumul era liber în spatele ei. Încetini mașina până la o viteză mică și făcu ceva ce nu mai făcuse în viața ei – viră, întoarse trecând peste linia galbenă dublă și porni spre biroul șerifului din ținutul Winnetka.

În timp ce accelera până când acul vitezometrului începu să urce din nou la șaptezeci, Hannah se gândea la Del Woodley. Nu avea cum să-l fi ucis el pe Max. Legile fizicii erau absolute, iar el nu ar fi putut fi în două locuri în același timp. Chiar dacă Phil greșise estimarea cu cinci minute, iar ceasul lui Danielle arătase greșit ora cu tot atâtea minute, era imposibil să fi mers cu mașina de la DelRay Manufacturing, pe autostradă, spre fabrica de produse lactate Cozy Cow în acest interval de timp.

Dar Benton ar fi putut să-l omoare pe Max. Mâinile lui Hannah strânseră volanul când se gândi la această variantă. Phil spusese că el se întorsese acasă pentru că era îngrijorat că banii familiei se vor termina. Dacă Max

solicitase plata împrumutului și Del îi spusese lui Benton despre asta, Benton ar fi putut decide să-și protejeze moștenirea împușcându-l pe Max și furând actele.

Hannah se gândi la Benton în timp ce mergea cu viteză pe autostradă. Întotdeauna îi plăcuse să aibă bani. Încă din clasa întâi, Andrea începuse să vină de la școală vorbind despre noul rucsac din piele al lui Benton sau despre setul complet de filme Disney pe care părinții lui Benton îl cumpăraseră pentru el sau despre suvenirele pe care le adusese din vacanțele de vară. Benton fusese cel mai popular băiat din clasă pentru că își răsfăța colegii cu luxul pe care părinții lor nu și-l puteau permite. „Dă-le lucruri și fă-ți-i prieteni“ fusese mottoul lui.

Bunăstarea familiei lui Benton devenise și mai vădită în liceu. Atunci, Benton le vrăjea pe fete, inclusiv pe Andrea, luându-le cu decapotabila lui cea nouă și strălucitoare și oferindu-le cadouri scumpe. Sticla imensă de parfum pe care i-o dăruise Andreei de Crăciun era doar un exemplu. Delores estimase prețul și îi spusese lui Hannah că parfumul costase peste două sute de dolari.

Hannah avea mari îndoieli că obiceiurile lui Benton se schimbaseră în anii care trecuseră de când plecase. Era sigură că încă își cumpăra prietenii cu banii lui. Dacă toți banii pe care îi folosea pentru a impresiona oamenii ar fi început brusc să se împuținеze? Ar fi fost acesta un motiv suficient de puternic pentru a ucide persoana care amenințase întreg modul de viață al lui Benton?

În fața ei era un camion care mergea încet, iar Hannah se asigură și se încadră să-l depășească val-vârtej. Da, Benton putea fi criminalul. Era suficient de inteligent ca să fi aranjat totul, iar oamenii uciseseră pentru mult mai puțin decât atât. Or Benton nu prea avea un alibi pentru momentele în care avuseseră loc crimele. Dacă nu avea un bilet de avion care să dovedească faptul că nu aterizase la aeroport decât după ce Max și Ron fuseseră uciși, Benton Woodley era suspectul numărul unu pe lista lui Hannah.

De fapt, Benton era singurul ei suspect. Hannah oftă adânc și călcă și mai tare pe accelerație. Trebuia să-l găsească pe Bill la Ziua porților deschise și să-i spună noua ei teorie. Bill nu știa că Del Woodley își scosese inelul la vânzare și nu ar fi ghicit niciodată că Del împrumutase bani de la Max. Ea nu se putea aștepta ca el să rezolve cazul dacă nu avea toate datele.

Hannah ridică din nou piciorul de pe pedala de accelerație când îi veni un alt gând. Cum anume va reuși să-l prindă pe Bill singur? Mike Kingston urma să fie și el acolo și era noul șef al lui Bill. Iar Bill o avertizase să nu divulge că îl ajuta la anchetă. Era adevărat că Mike începea abia de luni, dar avea să fie și el prezent la Ziua porților deschise. Nu putea să dea buzna și să-i anunțe pe Bill și pe Mike că rezolvase cazul.

Camionul se oprise, iar acum nu mai era nimeni în spatele ei. Hannah frână și mai întoarse o dată. Să se ducă la secția șerifului fusese o idee proastă. Va trebui să aștepte până când Bill avea să se întoarcă acasă în seara asta înainte de a-i putea spune că ea știa cine era criminalul. Dar ce ar trebui să facă acum? Era abia ora trei și jumătate și mai avea în față tot restul după-amiezii.

În momentul în care se gândi la asta, Hannah începu să zâmbească. Avea să meargă la DelRay Manufacturing să vorbească cu Benton. Avea să converseze politicos și să-l întrebe despre zborul lui. Putea oricând să spună că un prieten de-ai ei, un prieten fictiv care locuia pe Coasta de Est, plănuia să vină în vizită. Asta ar fi fost o scuză perfectă pentru a-l întreba ce companie aeriană folosise, cât durase zborul și dacă trebuise să aștepte mult timp la aeroport pentru autobuzul de transfer. Mulțumită Andreei, avea avantajul că știa despre faptul că Benton își lovea întotdeauna unghia cu degetul mare atunci când mințea. Avea să-l urmărească pe Benton cu atenție, încât să depisteze adevărul dintre minciuni.

Nu, nu putea să vorbească cu Benton. Nu ar fi dat bine dacă ar fi interogat un suspect de crimă fără Bill. Hannah apăsă din nou ușor pe accelerație, pregătindu-se pentru un nou viraj de întoarcere. Ultimul ei instinct fusese bun. Avea să se ducă direct la secția de poliție și să invoce ceva ca să poată vorbi singură cu Bill. Ar putea fi o urgență de familie, ceva legat de Delores. Mike i-ar lăsa singuri și ea ar putea… Bătea pasul pe loc și trebuia să se oprească. Hannah trase mașina pe banda de urgență și opri motorul. Trei întoarceri consecutive erau de ajuns, iar ea era pe punctul de a o face pe a patra. Ce era în neregulă cu ea? De ce nu putea să gândească logic? Se simțea ca și cum ar fi încercat să asambleze un puzzle complicat cu ochii legați, iar cineva îi tot strecura o piesă dintr-un puzzle total diferit numai să o deruteze.

– Gândește-te, bombăni de una singură. Stai aici și gândește. Ești deșteaptă. Poți să-ți dai seama ce să faci.

Eliminase deja o tonă de suspecți, până când nu-i mai rămăsese decât Benton. Hannah era sigură că el era criminalul, dar cum putea să-l ajute pe Bill să demonstreze asta? Trebuia să facă un pas uriaș înapoi și să se gândească la ceea ce o făcuse să-l suspecteze inițial pe Benton. Și asta o duse înapoi la dosarul Compacts Unlimited din biroul lui Del Woodley. Trebuia să dovedească faptul că Benton închiriase mașina neagră pe care domnul Harris o văzuse ieșind cu viteză de pe aleea de la fabrica de lactate. Hannah presupuse că putea aștepta lista de clienți pe care managerul promisese să i-o trimită lui Bill, dar asta ar fi însemnat că încă o zi întreagă, poate chiar două, ar fi fost irosite. Exista o altă modalitate de a afla, o modalitate care ar fi trebuit să-i vină imediat în minte dacă s-ar fi străduit să se gândească la ea.

Hannah zâmbi când porni motorul și plecă din nou la drum. Avea de gând să treacă pe la conacul Woodley pentru o vizită de curtoazie și să-i ducă lui Judith Woodley niște fursecuri în semn de mulțumire pentru petrecerea reușită, apoi să-i pună câteva întrebări politicoase despre Benton. I-ar spune în treacăt că mama ei își uitase batista în birou atunci când îl folosiseră ca ambianță pentru fotografii, iar Judith i-ar fi dat permisiunea să o caute. Dacă Hannah s-ar mai uita o dată la acel dosar de la Compacts Unlimited, ar putea confirma că Benton închiriase mașina.

– Bună ziua, Hannah. Hannah își dădu seama că Judith era surprinsă să o vadă, dar buna creștere nu-i permitea să refuze un vizitator care îi aducea cadouri. Del și Benton sunt încă la muncă, dar ești bine-venită să intri și să bem împreună un ceai.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea să bem un ceai, spuse Hannah repede și schiță un zâmbet triumfător în timp ce Judith o conducea pe hol.

Judith păruse foarte reticentă. Un oaspete cu adevărat politicos ar fi găsit o scuză și ar fi refuzat. Dar Hannah doar făcea pe musafira și se gândi că o invitație la ceai făcută cu jumătate de gură era mai bună decât nici o invitație. Când trecură pe lângă birou, Hannah aruncă o privire la masa de lângă canapea. Dosarul mașinii închiriate dispăruse. Se încruntă și hotărî să sară peste partea cu batista pierdută a mamei sale. Nu i-ar mai fi servit la nimic acum.

– Acesta este micul meu salon, anunță Judith, oprindu-se în dreptul unei uși deschise. Intră și simte-te ca acasă. Trebuie să dau un telefon, dar menajera mea va aduce tava cu ceai, iar eu mă întorc în câteva minute.

Hannah dădu din cap și își păstră zâmbetul pe față până când Judith plecă. Nu era nimic „mic“ în micul salon al lui Judith. Tot apartamentul lui Hannah ar fi putut fi trântit direct în mijloc și ar mai fi rămas destul loc pe margini.

În timp ce privea în jurul ei, Hannah se gândi că era o cameră frumoasă. Era decorată cu bun-gust, în mătase și satin, și avea o priveliște incredibilă spre grădină. Pe când majoritatea grădinilor etalau nuanțe de cafeniu și păreau moarte în această perioadă a anului, grădina lui Judith era luxuriantă și verde. Grădinarul ei plantase șiruri de molizi mici, ornamentali, într-un design complex ce se întindea în zigzag în jurul unor statui frumoase, retrăgându-se prin spatele unor bănci mici și drăguțe din fier forjat.

– Scuzați-mă, doamnă.

O menajeră îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră cu guler de dantelă albă intră în cameră. Ducea o tavă pe care era un set vechi și prețios de ceai pentru care Delores ar fi făcut moarte de om. Hannah învățase câte ceva despre porțelanuri fine în incursiunile împreună cu mama ei pe la vânzări de case sau licitații și recunoscu modelul. Era un set rar și frumos executat, pe care Wedgwood[20] îl produsese pentru o perioadă limitată de timp, în secolul al XVIII-lea.

Menajera se îndreptă spre măsuța rotundă în stil Chippendale din celălalt capăt al încăperii și așeză cu grijă setul de ceai pe suprafața lustruită. Mai puse pe masă și un platou cu sendvișuri mici și delicate.

– Doamna Woodley vă roagă să începeți fără ea, doamnă. Pot să vă torn ceai?

– Da, vă rog.

Hannah luă loc pe unul dintre cele două scaune care flancau masa. Ambele scaune ofereau o priveliște minunată spre grădină, dar Hannah era mult mai interesată să privească cum menajera turna ceaiul. O făcea eficient și foarte atent, ceaiul auriu curgând lin din gura ceainicului în ceașca de porțelan, fără să se irosească vreun strop. În timp ce menajera ștergea buza ceainicului cu un șervețel de pânză albă, impecabil, Hannah nu se abținu să se întrebe dacă nu cumva una dintre condițiile prealabile pentru angajare la familia Woodley era să cunoști eticheta turnării corecte a ceaiului.

– Lămâie sau zahăr, doamnă?

– Nici una, nici alta, mulțumesc, răspunse Hannah cu un zâmbet. Mă bucur foarte mult că ai turnat tu. Aș fi înghețat de frică dacă aș fi scăpat vasul.

Menajera schiță un zâmbet surprins, dar își recăpătă ime-diat calmul.

– Da, doamnă. Mai doriți ceva?

– Nu cred.

Hannah simți nevoia să facă ceva cu totul nepotrivit. Toată această formalitate o cam enerva.

– De fapt, urăsc ceaiul, dar nu-i spuneți reginei Judith că am spus asta.

– Nu, doamnă. Nu o voi face.

Menajera se retrase în grabă, dar Hannah auzi sunetul unui râs înăbușit când ușa se închise în urma ei. Asta o făcu să se simtă bine. Era sigură că nu mulți dintre oaspeții lui Judith îi făceau personalul casnic să râdă.

După ce zgomotul pașilor menajerei se pierdu pe hol, Hannah ridică cealaltă ceașcă de ceai și aruncă o privire la emblema de pe dos. Avusese dreptate. Era Wedgwood. Abia aștepta să-i spună lui Delores că sorbise ceai dintr-o ceașcă atât de rară și de scumpă.

Nu mai era nimic de făcut decât să o aștepte pe Judith, iar Hannah se uită cu atenție la tot ce era în jurul ei. Într-un colț văzu un secreter de origine franceză. Probabil că era din vremea lui Ludovic al XIV-lea, dar nu era pe deplin sigură. Cumva se îndoia că Judith ar fi cumpărat reproduceri, indiferent de cât de inteligent ar fi fost realizate.

Fotoliile înalte erau antichități de la mijlocul anilor 1910, fără îndoială englezești și cu siguranță scumpe. Hannah adună în minte obiectele de mobilier care o înconjurau și ajunse la o sumă uluitoare. Nu era de mirare că Del Woodley ajunsese să împrumute bani. Soția lui cheltuise aproape o sută de mii de dolari doar să-și decoreze salonul!

După atâtea operații de adunare, lui Hannah i se făcu foame și privi cu mare curiozitate platoul cu sendvișuri, mici dreptunghiuri de pâine fără coajă. De ce oare oamenii care voiau să fie sofisticați tăiau coaja feliilor de pâine? Din punctul ei de vedere, coaja era cea mai bună parte. Umplutura de pe sandvișuri era verde și, cum nu credea că în frigiderul familiei Woodley exista parizer mucegăit cu măsline, Hannah se gândi că era probabil creson sau castravete. Un sendviș cu legume pe pâine albă, fără crustă, nu era chiar ideea de bucătărie sofisticată a lui Hannah. Tocmai se

întreba dacă nu cumva erau mai gustoase decât arătau, când auzi pași apropiindu-se. Era Judith, iar Hannah luă o atitudine perfect politicoasă. Să înceapă spectacolul…

Josiah Wedgwood (1730–1795), ceramist englez, inovator al tehnicii industriale a ceramicii de artă

Capitolul 26

– Hannah, dragă. Îmi pare atât de rău că te-am făcut să aștepți, o întâmpină Judith, în timp ce se îndreptă spre ea ca să se așeze pe celălalt fotoliu. Văd că doamna Lawson ți-a turnat ceaiul.

Hannah ridică ceașca pentru a lua o înghițitură grăbită. Ceaiul era călduț pentru că îl lăsase să stea prea mult timp, dar reuși să zâmbească.

– E delicios.

– Eu prefer oolong, dar majoritatea oaspeților mei apreciază mai mult darjeeling.

Hannah nu era sigură dacă ceaiul pe care tocmai îl sorbise era oolong sau darjeeling, dar nu prea conta.

– Am venit să te felicit pentru petrecerea pe care ai organizat-o, Judith. A fost perfectă, ca de obicei.

– Mulțumesc, draga mea.

Judith își turnă o ceașcă de ceai, iar Hannah observă că acesta era aburind în timp ce curgea din buza ceainicului vechi. Nu existau crăpături în Wedgwoodul de colecție al lui Judith, deși setul de ceai avea aproape două sute de ani. Delores îi spusese că până și crăpăturile fine, cât un fir de păr, difuzau căldura și răceau ceaiul.

Judith își sorbea ceaiul într-o tăcere desăvârșită, iar Hannah se gândi că trebuia să spună ceva. Gazda ei nu îi ușura nicicum situația, iar Hannah nu se pricepuse niciodată la conversații politicoase.

– Mi-a făcut plăcere să-l revăd pe Benton, începu Hannah. Va sta mult timp aici?

– Chiar nu sunt sigură. Nu am avut timp să discutăm despre planurile sale.

Nu ajung nicăieri așa, se gândi Hannah și decise să încerce o metodă mai directă.

– Mă întrebam dacă Benton a fost mulțumit de mașina pe care a închiriat-o.

Ca răspuns la tentativa ei, Hannah se alese cu o sprânceană ridicată, perfect conturată, și cu o tăcere totală. Judith era maestra circumspecției.

– Mă refer la mașina de la Compacts Unlimited, explică Hannah. Am observat dosarul atunci când soțul tău ne-a dat permisiunea să facem fotografii în biroul său.

– Ah, nu era mașina lui Benton, o corectă Judith. Cei de la petrecere au închiriat-o de la Compacts Unlimited.

În mintea ei, Hannah își dădu cu pumnii în cap pentru că nu se gândise la această posibilitate. Menajera de la petrecere îi spusese că Judith plătise transportul. Dar numai pentru că Benton nu închiriase mașina, asta nu însemna că nu o folosise cât timp fusese aici. Și fusese aici miercuri dimineață.

– De ce te interesează atât de mult mașinile de închiriat?

Întrebarea lui Judith o făcu pe Hannah să tresară, scoțând-o din gândurile ei. Nu ajungea nicăieri așa, umblând după informații pe căi ocolite, iar Judith îi oferise ocazia perfectă. Putea la fel de bine să întrebe direct.

– Uite ce e, Judith. Hannah își ridică privirea și întâlni ochii verzi, în care citi stăpânirea de sine a lui Judith. Probabil că n-ar trebui să spun nimic, dar o mașină neagră închiriată de la Compacts Unlimited a fost văzută plecând de la fabrica de lactate în dimineața în care Max Turner a fost împușcat. Bineînțeles că nu cred că Benton a avut vreo legătură cu uciderea lui Max, dar cumnatul meu se ocupă de investigație și probabil că va veni să pună întrebări. Am vrut doar să te previn.

– Să mă previi? De ce ai vrea să mă previi?

Hannah oftă.

– Cred că prevenit a fost cuvântul greșit. Ar fi trebuit să spun că am venit să te pun în temă. Benton are alibi pentru momentul uciderii lui Max, nu-i așa?

– Bineînțeles că are! Din vocea lui Judith parcă picura gheață. Benton nici măcar nu era în oraș în acel moment!

– Așa m-am gândit și eu. Dacă Benton mai are biletele de avion, nu-l lăsa să le arunce. Ar putea dovedi că e nevinovat.

Judith miji ochii.

– Vrei să-mi spui că cumnatul tău suspectează că Benton l-a ucis pe Max Turner?

– Nu. Asta este doar între noi două. Dacă găsești biletele de avion ale lui Benton și mi le arăți, nu va mai fi nevoie să îi menționez asta lui Bill. Întotdeauna ai fost drăguță cu mine și chiar aș vrea să-ți scutesc familia de rușinea unei vizite la domiciliu a poliției.

– Îți mulțumesc pentru grijă, Hannah. Judith îi zâmbi palid și rece. Dacă mă scuzi un moment, o să încerc să văd unde sunt biletele acelea. Probabil că sunt în apartamentul lui Benton. Așteaptă aici și le voi găsi.

Hannah răsuflă ușurată când Judith ieși din cameră. Comentariul pe care îl făcuse despre salvarea familiei de rușine funcționase. Îl salvase și pe Bill de rușine. Judith nu era genul care să se lase intimidată de autorități și ar fi putut să dea în judecată biroul șerifului din comitatul Winnetka pentru hărțuire dacă Bill l-ar fi târât pe Benton la secție să-l interogheze.

Secundele treceau, iar Hannah luă un sendviș. Sărise peste prânz și îi cam chiorăiau mațele. Sendvișurile nu erau rele, cu siguranță erau cu creson, dar nu erau ceea ce ea ar numi hrană substanțială. Putea să înghită toată tava și tot nu ar fi fost o masă decentă. Hannah tocmai ridică felia de deasupra altui sendviș (poate erau unele cu pui sau cu ton rătăcite pe undeva) când auzi pașii lui Judith apropiindu-se pe hol. Puse la loc pâinea exact la timp și afișă un zâmbet pe față.

– Uite-le.

Judith avea un șal de mătase pe brațul drept, iar vocea îi tremura ușor. În cameră nu era deloc frig, dar poate că o făcu să se înfrigureze faptul că aflase că Benton era suspect într-o omucidere. Se așeză pe scaun cu șalul în poală și îi întinse lui Hannah biletele cu mâna stângă.

– Dacă deschizi dosarul, vei vedea că avionul lui Benton nu a aterizat decât la ora douăsprezece și șaptesprezece minute. Presupun că acest lucru îl va scoate din categoria suspecților?

Hannah se uită cu atenție la bilete.

– Da, așa este. Îmi pare foarte rău că a trebuit să aduc vorba despre asta și sper că nu te-am supărat prea tare. Doar că dovezile circumstanțiale împotriva lui Benton păreau copleșitoare.

– Copleșitoare? Sprâncenele lui Judith se arcuiră instantaneu. Cum se poate așa ceva? Un ucigaș are nevoie de un motiv. Ce motiv ar fi putut avea Benton să-l omoare pe Max Turner?

– De fapt, șovăi Hannah, alegându-și cu grijă cuvintele, are legătură cu împrumutul personal pe care soțul tău l-a luat de la Max Turner.

– Despre ce vorbești, Hannah?

Judith părea agitată, nu semăna deloc cu femeia echilibrată, si-gură pe ea, și Hannah se întrebă dacă nu cumva ar trebui să bată-n retragere. Dar Judith fusese foarte deschisă și merita să afle adevărul.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Judith, dar Del a luat un împrumut de la Max Turner. Am aflat despre asta abia în această după-amiază. Și știu că Del avea probleme să facă plățile. Înțelegi cum se leagă toate astea, nu-i așa?

– Da, înțeleg. Vocea lui Judith era aspră, iar Hannah presupuse că era jenată. Ai crezut că Benton l-a împușcat pe Max pentru ca Del să nu fie nevoit să onoreze împrumutul. Așa este?

– Așa este. Îmi pare foarte rău, Judith, dar totul părea să ducă în această direcție. Trebuie să recunoști asta.

Judith clătină din cap în semn de aprobare.

– Ai dreptate, Hannah. Așa părea. Cumnatul tău știe despre împrumut?

– Nu. Nu există nici o dovadă și nu mai văd vreun motiv să-i spun acum, când nu mai sunt suspiciuni legate de Benton. Iar Del are un alibi beton pentru momentul uciderii lui Max. Se întâlnea cu supraveghetorii săi de noapte la DelRay și nu avea cum să fie în două locuri în același timp. Singura persoană care și-ar mai face griji pentru acel împrumut ești tu, și…

– Bravo, Hannah. Judith schiță un zâmbet glacial și scoase un pistol de sub faldurile șalului ei de mătase. Păcat că ai pus piesele cap la cap, dar acum, că ai făcut-o, nu te pot lăsa să-i spui cumnatului tău.

Hannah înghiți în sec.

– Tu l-ai ucis pe Max?

Nu se mai uitase niciodată direct în țeava unui pistol și nu era o experiență pe care să fi vrut să o repete. Și dacă expresia rece și calculată de pe fața lui Judith era un indiciu, Hannah bănui că era posibil să nu mai aibă șansa să repete nimic vreodată.

– Puneai prea multe întrebări, Hannah. Și te apropiai mult prea mult de adevăr. Știam că era doar o chestiune de timp până să ajungi la concluzia corectă și să i-o transmiți cumnatului tău. Nu puteam să te las să faci asta, nu-i așa?

Judith avea de gând să o ucidă. Hannah știa asta cu o certitudine dezolantă. Știa, de asemenea, că trebuia să o facă pe Judith să continue să vorbească, pentru a câștiga timp până la sosirea întăririlor.

Dar nu existau întăriri, își aminti Hannah. Nu-i spusese lui Bill că avea de gând să o viziteze pe Judith și nu știa nimic despre împrumutul pe care Del îl luase de la Max. Și, mai rău, Bill nici măcar nu era încă detectiv. Nu avea să-și dea seama la timp!

– Ești agitată, draga mea?

Vocea lui Judith era batjocoritoare, iar Hannah se cutremură. Doamna politicoasă din înalta societate se transformase într-un ucigaș cu sânge rece, iar ea era un om pierdut dacă nu reușea să o facă pe Judith să vorbească în continuare.

– Bineînțeles că sunt agitată! Când ai luat arma? Sau o aveai la tine când am intrat pe ușă?

– Chiar crezi că aș umbla cu o armă în propria mea casă? râse Judith abia auzit.

„Bineînțeles că nu ai umbla. Chiar și un toc de pistol pe umăr ar deranja linia ținutei tale", gândi Hannah. Apoi se întrebă cum de putea să aibă gânduri atât de frivole când Judith era pe punctul să o ucidă. Ori era mult mai curajoasă decât își imaginase vreodată, ori încă se aștepta să intre cavaleria în ultimul moment.

Sute de rotițe se învârteau în mintea lui Hannah cu viteză maximă, căutând întrebări la care Judith ar fi vrut să răspundă. Criminalilor din filmele ei preferate părea să le placă să dea explicații de ce își uciseseră victimele. Trebuia doar să o determine pe Judith să nu se mai gândească la faptul că voia să o împuște până când își dădea seama ce avea de făcut.

– Când te-ai dus să iei arma? Sunt curioasă.

– De ce?

– Nu știu. Așa funcționează mintea mea. Oricum o să mă împuști. Ai putea foarte bine să-mi faci o favoare și să-mi satisfaci curiozitatea mai întâi.

– Și de ce ar trebui să-ți fac vreun favor?

– Pentru că ți-am adus fursecuri, răspunse Hannah. Sunt unele dintre cele mai bune ale mele, Mini-fursecuri cu pecan. O să-ți placă la nebunie.

Judith începu să râdă. Ea părea să creadă că observația lui Hannah fusese amuzantă. Poate că fusese, dar în momentul acela lui Hannah îi era cam greu să vadă umorul dincolo de țeava pistolului.

– Haide, Judith, încercă din nou Hannah. Ce ai avea de pierdut dacă îmi spui? A fost o mișcare deșteaptă să iei arma. Vreau doar să știu când ți-ai dat

seama că ai nevoie de ea.

– Aveam arma când m-am întors cu biletele de avion. Era sub șalul meu.

Hannah oftă. Ar fi trebuit să observe că șalul de mătase al lui Judith nu se asorta cu rochia pe care o purta. Dacă ar fi gândit limpede, și-ar fi dat seama că se întâmpla ceva.

– Aveai de gând să mă împuști atunci?

– Nu atunci. Am adus pistolul ca măsură de precauție, dar am sperat că nu va trebui să îl folosesc. Din păcate, mi-ai forțat mâna când ai pomenit de împrumut.

– Eu și gura mea mare, izbucni Hannah. Apoi suspină. Dacă nu aș fi spus nimic despre împrumut, m-ai fi lăsat să plec?

– Da, dar ai spus ceva, iar acum e prea târziu.

Hannah se gândi la o altă întrebare cât putu de repede.

– Știu despre alte împrumuturi ale lui Max și despre cum a forțat oamenii să semneze ca să-și cedeze proprietățile ca garanție. Asta ți-a făcut și ție?

– Da. DelRay a trecut printr-o perioadă grea, iar când Del a avut nevoie de mai mult capital, a cedat casa mea. A fost un prost că a făcut asta. L-am sfătuit să nu o facă, dar nu a vrut să mă asculte. Del nu a fost niciodată foarte inteligent.

Țeava armei tremură ușor, iar Hannah se întrebă dacă nu cumva ar trebui să o înșface. Într-unul dintre serialele polițiste pe care îl urmărise, personajul principal își înțepenise degetul într-un anumit loc, nu știa exact unde, pentru a împiedica arma să tragă. Dar pistolul acela nu semăna cu cel pe care îl ținea Judith în mână. Dacă scăpa cu viață din asta, avea de gând să afle tot ce putea despre arme și despre cum funcționau.

– Ești foarte tăcută, Hannah. Judith își schimonosi colțurile buzelor într-o parodie de zâmbet. N-ai de gând să mă mai întrebi nimic?

Hannah alungă toate gândurile care nu îi erau utile și se agăță de o altă întrebare. Era bine că Judith voia să vorbească despre Max și despre ce îi făcuse ea.

– De ce nu a obținut Del un împrumut de la bancă? Ar fi fost mult mai sigur așa decât să se ducă la Max.

– Banca l-a refuzat. Au spus că nu era solvabil și aveau dreptate. L-am sfătuit pe Del să închidă fabrica, dar el nu se gândea decât cum o să-i afecteze asta pe muncitori. Oamenii aceia și-ar fi găsit alte locuri de muncă. Și chiar dacă nu și-ar fi găsit, pe mine nu m-ar fi interesat!

Hannah încercă să nu-și lase emoțiile să se vadă. Judith era de un egoism desăvârșit. Singura ei grijă era pentru casa ei, nu pentru sutele de muncitori din Lake Eden care și-ar fi pierdut locurile de muncă.

– Presupun că Max i-a cerut lui Del să plătească împrumutul, de aceea ai simțit că trebuie să… acționezi.

– Exact așa este. L-am avertizat pe Del să fie atent la clauzele ascunse atunci când a semnat actele de împrumut, dar el nu s-a priceput niciodată să citească documente juridice. Max a profitat de naivitatea lui.

– Nu a rugat nici un avocat să se uite peste actele de împrumut?

– Nu a avut timp. Max i-a spus că afacerea cădea dacă nu semna imediat. Del era disperat, ceea ce l-a făcut vulnerabil. Max s-a bazat pe asta. Omul acela nu avea scrupule!

Hannah trase adânc aer în piept. După tot ce aflase până atunci despre Max, putea să fie complet de acord cu Judith în această privință.

– Ai dreptate, Judith. Și nu ești prima persoană pe care Max a încercat să o ruineze. Chiar avea de gând să-ți execute silit casa?

– Da, și nu puteam lăsa să se întâmple asta. Del a construit această casă pentru mine. A fost o condiție a căsătoriei noastre. L-am pus pe arhitect să o facă exact după planurile pentru casa tatălui meu. Aceasta este o copie exactă și nu am putut suporta să o pierd. Cu siguranță, poți să înțelegi asta.

– Casa asta înseamnă atât de mult pentru tine?

– E toată viața mea! Judith părea feroce de protectoare. Cum aș fi putut să stau și să nu fac nimic în timp ce Max Turner amenința să-mi ia viața?

Hannah rezistă impulsului de a-i aminti lui Judith că ea îi luase viața lui Max într-un mod mult mai real și permanent.

– Acesta este motivul pentru care l-ai chemat pe Benton acasă?

– Bineînțeles că da. Dar Benton nu iubește această casă așa cum o iubesc eu. De fapt, mi-a spus că trebuie să accept situația, că tatăl lui a semnat acele acte de împrumut în mod voluntar și că nu există cale de scăpare.

– Deci, ai decis să-l omori pe Max și să recuperezi actele de împrumut?

– Ce altă variantă aveam? Nu puteam să stau deoparte și să-l las pe Max Turner să mă evacueze din casa mea minunată!

– Nu, cred că nu.

Hannah observă că mâna lui Judith tremura ușor și îi puse o altă întrebare, să o mai liniștească.

– Max nu a fost suspicios când l-ai sunat și i-ai spus că vrei să-l vezi?

Judith râse glacial.

– Max nu era suficient de inteligent ca să fie suspicios. I-am spus că am vândut niște bijuterii de familie și că eram pregătită să achit datoria lui Del. Când am ajuns în biroul lui, am cerut să văd actele de împrumut înainte să-i dau banii.

– Așa că te-a dus în vechea lăptărie și le-a scos din seif?

– Da, dar mai întâi a trebuit să-i arăt banii. Trebuia să fi văzut lăcomia de pe fața lui. A fost îngrozitor!

Hannah era derutată.

– Înseamnă că ai avut destui bani ca să dai înapoi?

– Bineînțeles că nu. L-am lăsat doar să tragă cu ochiul la un teanc de bancnote de o mie de dolari. Max era prea prost să realizeze că doar primele cinci erau autentice. Și după ce mi-a dat actele de împrumut, eu am scăpat lumea asta de Max Turner cu mare plăcere!

Privirea lui Judith se înăspri, iar Hannah știu că trebuia să facă ceva pentru a-i potoli furia.

– Sunt o mulțime de oameni care ți-ar mulțumi, Judith. Dacă ceilalți oameni pe care Max a încercat să-i ruineze ar ști ceea ce știu eu, probabil că ți-ar ridica o statuie în parcul din Lake Eden.

– Dar ei nu știu. Judith nu se lăsă atât de ușor păcălită. Și nu vor ști.

– Bineînțeles că nu vor ști. Nimeni nu-și va da seama vreodată. Dar de ce l-ai ucis pe Ron?

– M-a văzut cu Max. Judith părea tristă. Nu am vrut să o fac, Hannah. Nu a fost nimic personal și am mari remușcări pentru că i-am curmat viața. Este important să mă crezi când spun asta.

– Atunci, singura vină a lui Ron a fost că s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit?

Judith suspină.

– Așa este. Mi-aș fi dorit să nu fi intrat în lăptărie, dar, odată ce m-a văzut, a trebuit să acționez. Când cadavrul lui Max urma să fie descoperit, ar fi spus că m-a văzut acolo. Nu a fost plăcut, Hannah. Mi-a plăcut Ron. Nu merita să moară.

– Eu merit să mor?

Hannah își ținu respirația, așteptând răspunsul lui Judith. Poate că, dacă Judith se simțea suficient de vinovată, se putea răzgândi.

– Nu. Îmi place de tine, Hannah. Sinceritatea ta este revigorantă. Şi tocmai de aceea toată situaţia aceasta este atât de dificilă. Măcar se va termina repede. N-aş vrea să suferi. Am planificat totul.

– Serios?

Hannah încercă să pară interesată, dar era cam sinistru să vorbească despre moartea ei iminentă.

– Ce ai pus la cale? Nu vei vrea să greşeşti acum, când eşti atât de aproape de a scăpa cu mâinile curate după crimele perfecte.

– Nu voi greşi. Judith părea foarte încrezătoare. Este simplu, Hannah. O să te conduc afară, o să te împuşc pe bancheta din spate a camionetei tale şi o s-o duc până la lacul din spatele proprietăţii noastre. După ce voi elibera frâna şi îţi voi împinge maşina în josul dealului, se va scufunda fără urmă.

Hannah tresări şi ridică ceaşca de ceai pentru a mai lua o înghiţitură. I se uscase gura când auzi cum trupul ei foarte viu avea să fie eliminat cu atâta sânge rece.

– Este foarte inteligent. Dar cum rămâne cu menajera ta? Ea ştie că sunt aici şi va auzi împuşcătura.

– A plecat. I-am dat liber pentru tot restul zilei. Suntem singure, Hannah, iar Benton şi Del nu vor ajunge acasă decât peste câteva ore. Au o întâlnire la fabrică până mai târziu. Judith o ameninţă din nou cu pistolul. Ajunge cu vorbăria. Pune jos ceaşca de ceai, Hannah. Setul acesta de ceai este o moştenire de familie nepreţuită. E în familia mea de aproape două sute de ani. A fost un cadou de la regele George al III-lea, iar bunica mea din partea tatălui l-a adus aici din Anglia. Sunt foarte mândră de el.

Hannah gândi repede, ţinând încă în mână ceaşca de ceai.

– Mama mea este colecţionară. Aceasta este Wedgwood, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Judith râse amuzată. Chiar şi un colecţionar amator i-ar recunoaşte imediat valoarea. Ştii că mi s-a oferit peste o sută de mii de dolari pentru set?

– Ar fi trebuit să accepţi, spuse repede Hannah, o idee începând să i se contureze în minte. E un fals.

– Ce? întrebă Judith cu respiraţia întretăiată, privind-o cu neîncredere.

– Stai să-ţi arăt.

Hannah lăsă pe masă ceaşca de ceai şi luă capacul ceainicului ca să se uite cu atenţie la semnul imprimat pe partea de dedesubt.

– Multă lume nu știe, dar am făcut un studiu despre Wedgwood pentru mama mea. Acest set de ceai este foarte rar, iar Wedgwood a pus o marcă dublă de producător chiar aici. Al tău are doar o singură marcă de producător, ceea ce dovedește că nu este un Wedgwood autentic. Înțelegi ce vreau să spun?

Hannah mută capacul în mâna ei stângă, iar țeava pistolului se lăsă puțin în jos, cu un centimetru sau doi, în timp ce Judith se aplecă să se uite la semn. Acesta era momentul. Hannah știu că nu avea să mai prindă o altă ocazie. Apucă ceainicul cu mâna dreaptă și azvârli ceaiul aburind direct în fața lui Judith. Judith se trase repede înapoi, iar Hannah o imobiliză înainte ca aceasta să-și poată recăpăta echilibrul. Pistolul zbură din mâna lui Judith, iar Hannah o trânti la podea cât de tare putu, strivind-o de lâna covorului Aubusson scump.

Judith își agita necontrolat mâinile cu unghiile lungi și îngrijite, dar nu se putea pune cu adrenalina lui Hannah. Ajuta și faptul că Hannah o depășea în greutate cu vreo cincisprezece kilograme. Într-o clipă, o răsturnă pe Judith pe burtă, îi răsuci mâinile la spate și i le legă ferm cu eșarfa de mătase Hermés pe care Judith o purta la gât.

Mâinile lui Hannah tremurau când îi luă pistolul și i-l puse la ceafă.

– O singură mișcare și ești moartă. Ai înțeles, Judith?

Nu primi nici un răspuns din partea femeii din înalta societate care tremura culcată pe podea, dar Hannah nici nu se aștepta să primească vreunul. Se îndreptă cu pași hotărâți spre telefon, cu intenția de a-i spune secretarei de la secția de poliție să-l cheme pe Bill la telefon, când chiar cumnatul pe care era pe cale să-l sune intră în fugă în cameră.

– Preiau eu de-aici, Hannah.

Bill părea mândru de ea, dar Hannah era prea zdruncinată să reacționeze. Poți să-mi dai arma.

Hannah clătină din cap. Nu avea de gând să-și asume nici un risc cu femeia care aproape o omorâse.

– Pune-i cătușele mai întâi, Bill. E șireată și s-ar putea ca eșarfa de mătase să nu țină.

– Bine. Bill zâmbi în timp ce se îndrepta spre Judith și îi puse în grabă cătușele. Ea i-a ucis pe Max și Ron?

– Da. Citește-i drepturile, Bill. Chiar nu vreau ca acest caz să fie respins din cauza unui detaliu tehnic.

Pentru o clipă, Hannah crezu că o băgase pe mânecă, pentru că Bill îi aruncă una dintre acele priviri care spunea „cine te crezi?“. Dar probabil se hotărî să o lase mai moale, pentru că începu să-i citească drepturile.

– De unde ai știut că sunt aici? întrebă Hannah după ce Bill termină cu formalitățile.

– Am primit mesajul tău în legătură cu dosarul mașinii închiriate și am mers la DelRay să vorbesc cu Del. Mi-a spus că nu te-a văzut și m-am gândit că trebuie să fii aici. Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme, dar se pare că te-ai descurcat foarte bine. Poate chiar pot lua câteva lecții de la tine.

– Cum zici tu, spuse Hannah cu modestie.

Nu avea de gând să recunoască faptul că fusese salvată de un amestec de întâmplare, neprevăzut și noroc chior. Următoarele câteva minute trecură în grabă. Întăririle veniră să o ia pe Judith în custodie, Bill îi luă o declarație lui Hannah în bucătăria imensă a familiei Woodley, iar camera de zi a lui Judith fu izolată cu bandă galbenă, care marca locul crimei. Hannah îl avertiză pe Bill să le spună adjuncților să fie atenți cu setul de ceai; chiar era un set antic neprețuit. Bill o conduse apoi afară, în aerul proaspăt al nopții, de care nu crezuse că se va mai bucura vreodată.

Noaptea era incredibil de liniștită. Fulgii de zăpadă cădeau ușor, iar atmosfera părea să creeze un final potrivit pentru o zi încărcată de confuzie, frustrare, teamă și, în cele din urmă, de sentimentul lucrului bine făcut. Hannah era pe punctul de a se urca în Suburbanul ei când își aminti ce văzuse pe tejgheaua din bucătăria familiei Woodley.

– Am uitat ceva, Bill, mă întorc imediat.

Hannah intră în fugă în casă și se duse direct în bucătărie. Era acolo: punga ei albă de patiserie cu mânere roșii din plastic și cuvintele „The Cookie Jar“ imprimate pe o parte cu litere aurii. O înșfăcă și fugi din nou afară.

– Astea sunt pentru tine. Hannah era cu sufletul la gură când îi întinse punga lui Bill. Sunt cele mai bune fursecuri ale mele, Mini-fursecuri cu pecan.

Bill se uită la pungă surprins, dar și mulțumit.

– Mulțumesc, Hannah. De ce le-ai lăsat înăuntru?

– Le-am folosit ca pretext să o văd pe Judith. Hannah începu să râdă, iar ecoul propriului râs îi păru atât de minunat. I le-am oferit ca o atenție pentru

gazdă, dar nu cred că va face prea mult pe gazda acolo unde va ajunge.

Epilog

Nu era rău deloc pentru o petrecere de familie, iar Hannah fu plăcut surprinsă. Norman se dusese la Ziua porților deschise de la biroul șerifului și se oferise să-l ajute pe Bill să-l mute pe Mike Kingston în noul său apartament. Bineînțeles, Bill îl invitase și pe el acasă pentru a mânca o pizza cu ei, iar acum stăteau cu toții în jurul mesei din sufragerie a Andreei și a lui Bill, mâncând pizza, salata pe care o adusese Delores și ceea ce aduse Hannah, două tăvi de Batoane minunate cu lămâie, decorate cu gratii din glazură de zahăr. Le spusese tuturor că i se păruse potrivit să le decoreze așa, deoarece, la urma urmelor, Judith Woodley era în sfârșit în spatele gratiilor.

Se mai întâmplase ceva ce transformase seara aceea într-o sărbătoare. Șeriful Grant îl promovase pe Bill în funcția de detectiv și hotărâse ca Bill să fie partenerul lui Mike. Mike era în continuare supervizorul lui Bill, dar urmau să lucreze împreună la cazuri. Bineînțeles că șeriful Grant nu știa nimic despre rolul lui Hannah în rezolvarea dublei omucideri, și nici Mike nu știa. Hannah îi spusese lui Bill că voia ca toate meritele să îi revină lui.

Mai era un alt lucru de sărbătorit, care ținea de cariera Andreei. Bill hotărâse că, din moment ce lui Tracey îi plăcea atât de mult grădinița, ar fi fost păcat să o îndepărteze de prietenii pe care și-i făcuse. Și dacă Tracey avea să-și petreacă zilele la Kiddie Korner, Andrea putea să vândă în continuare proprietăți imobiliare.

– E timpul să mergi la culcare, Tracey. Andrea păru relaxată și fericită când se întoarse spre fiica ei. Mâine e zi de școală.

– Bine, mami. Pot să-l iau cu mine pe detectivul ursuleț pe care mi l-a dat Mike, nu-i așa?

– Sigur că poți, îi răspunse Bill.

– Dar este o piesă de colecție, obiectă Delores. Dacă o murdărește unul dintre prietenii lui Tracey?

Mike ridică din umeri.
– Atunci o să se murdărească. Las-o să-l ia, Andrea. Ce cadou ar fi pentru Tracey dacă nu se poate juca cu el?
– Ai dreptate.
Andrea îi zâmbi, apoi se întoarse spre Tracey.
– Poți să-l iei, draga mea. E în regulă.
Hannah urmări discuția și o făcu să se simtă bine. Poate că Andrea se transforma într-o fire mai puțin materialistă. Cu siguranță, devenea mai maternă. Tracey îi spusese „mami“, iar Andrea nu se opuse acestui nume.
După ce Tracey îi sărută pe toți de noapte bună și urcă la etaj cu Andrea, Delores îi făcu un semn lui Hannah.
– Mă ajuți, te rog, să mai pregătesc o salată, draga mea? Mai e puțin și se termină.
– Sigur. Hannah o urmă pe Delores în bucătărie, dar imediat cum nu mai putea să le audă nimeni, o și luă pe mama ei de braț.
– Spune tot, mamă. Motivul pentru care ai vrut să fii singură cu mine. Nu se termina nici o salată. Bolul era pe jumătate plin.
– Întotdeauna ai fost cea mai deșteaptă, râse Delores. Am vrut doar să știu cum te-ai simțit cu doi bărbați care se întreceau pentru atenția ta.
Hannah se dădu în spate pe călcâie și îi aruncă mamei sale o privire ce ar fi făcut să se usuce și strugurii pe viță.
– Ai înnebunit, mamă? Norman nu este interesat de mine în felul acesta. Suntem prieteni, dar asta e tot. Iar Mike Kingston, cu siguranță, nu este. E doar politicos cu cumnata noului său partener.
– Nu prea cred. Delores nu părea deloc convinsă de acest argument. Norman i-a spus lui Carrie că tu ești prima fată cu care s-a simțit în largul lui de ani buni încoace.
– E drăguț, dar asta nu înseamnă că trăim o poveste de dragoste. Norman se simte la fel de bine și în preajma Andreei. De fapt, cred că se simte chiar mai bine în preajma ei. Au stat la taifas în sufragerie mult timp și au discutat ce culoare ar trebui să aleagă Andrea pentru covorul cel nou.
– Dar Andrea este căsătorită, a subliniat Delores, iar tu nu ești.
Hannah nu se putu abține să-și tachineze mama.
– Este adevărat. Crezi că Norman s-ar simți mai bine cu mine dacă m-aș căsători?
– Nu asta am vrut să spun, dar știi prea bine!

Delores răspunse cât putu de indignată, în condițiile în care trebuia să vorbească mai încet.

– Îmi pare rău, mamă. Doar că tu încerci mereu să mă împingi să mă căsătoresc. Ți-am mai spus și înainte, sunt foarte fericită să fiu singură.

– Asta se va schimba când vei întâlni bărbatul potrivit. Delores părea foarte sigură. Cred că deja l-ai întâlnit și nu ți-ai dat seama încă. Norman este o captură foarte bună.

– Vorbești de el de parcă ar fi un păstrăv.

– Se potrivește, draga mea. Delores părea foarte amuzată. Norman a înghițit momeala. Tot ce mai trebuie să faci este să mulinezi și să-l aduci la mal.

Hannah începu să râdă când își imagină asta, iar Delores se luă după ea. Când se opriră din râs, Hannah o dojeni cu blândețe.

– Dacă încetezi să mai încerci să mă cuplezi cu toți bărbații din oraș, ne vom înțelege mult mai bine. Ai deja o nepoată și e perfectă. Iar ginerele tău tocmai a rezolvat o crimă dublă și a fost promovat ca detectiv. Hai să ne simțim bine în seara asta și să sărbătorim toate lucrurile bune care s-au întâmplat.

– Ai dreptate, Hannah, a fost de acord Delores. Dar tot cred că amândoi bărbații se întrec pentru atenția ta.

Nu aveai cum s-o oprești pe Delores, iar Hannah era aproape gata să renunțe la luptă, dar nu înainte să o mai înțepe o dată, înainte de despărțire.

– Dacă tot sunt în competiție pentru mine, de ce nu m-a invitat nici unul dintre ei în oraș?

– Ah, dar o vor face. Delores părea foarte încrezătoare. Până la sfârșitul serii, vei avea două întâlniri.

– Așa crezi?

– Vrei să pariezi?

– Nu știu. Ce-mi iese când câștig?

– Dacă o să câștigi, o corectă Delores.

– Bine, dacă o să câștig eu.

– O să-ți cumpăr un costum nou. Claire are un costum de mătase verde senzațional, care îți va sta grozav.

Hannah văzuse costumul din mătase în vitrina lui Claire, iar Delores avea dreptate: era senzațional.

– Nu vei câștiga niciodată acest pariu, mamă, dar, de dragul discuției, tu ce vrei dacă vei câștiga tu?

– Vreau să nu mai porți acei pantofi de tenis vechi și îngrozitori. Sunt dezgustători.

– Dar îmi plac la nebunie. Hannah aruncă o privire în jos la vechii ei Nike, cei mai comozi pantofi pe care îi avea.

– Ți-au plăcut la nebunie în ultimii cinci ani, dar este timpul să le oferi o înmormântare decentă. Delores îi zâmbi provocator. De ce ești atât de îngrijorată? Tocmai mi-ai spus că nu am cum să câștig.

Hannah se gândi la asta. Probabilitatea ca atât Norman, cât și Mike să o invite la o întâlnire înainte ca seara să se încheie era astronomică încât ea să poată calcula șansele fără să folosească numere cu foarte multe zerouri.

– Bine, mamă. Batem palma.

– Bine. Lui Delores i se lumină fața.

– Hai să facem salata aia până nu intră cineva să ne întrebe despre ce vorbim.

Când salata fu gata, Hannah o duse la masă. Delores începu să-l plictisească pe Mike cu discuții despre colecții de jucării, iar Norman și Andrea începură să povestească despre pereți texturați și metoda buretelui pentru aplicare a vopselei. Astfel, Hannah rămase numai cu Bill și știa că nu avea să prindă o ocazie mai bună decât asta ca să vorbească despre antrenorul Watson.

– Vrei să-mi arăți unde ții coșul de gunoi?

Hannah îi arătă cutia de Coca-Cola dietetică pe care o avea în mână.

– Știi unde este. Este lada galbenă din bucătărie, sub chiuvetă.

Hannah aruncă o privire în jur. Nimeni nu îi băga în seamă, așa că îl apucă pe Bill de braț și se aplecă spre el.

– Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Ah, șopti Bill. Îmi pare rău, Hannah. Hai să vorbim în liniște în sufragerie.

Când nu-i mai auzea nimeni, Hannah se întoarse spre el.

– Am nevoie de o favoare, dar este complicat.

– Bine. Despre ce este vorba?

– Nu este oficial, Bill. Și nu poți spune nimănui ce-ți zic acum.

– Nu voi spune nimic.

– Știu că antrenorul Watson o bate pe Danielle. Am vorbit cu ea despre asta, dar nu vrea să depună plângere.

– Nu pot să fac nimic dacă ea nu vrea să depună plângere. Bill suspină adânc. E mare păcat, dar am mâinile legate.

– Știu. Boyd face terapie, dar tot sunt îngrijorată. Mă întrebam dacă ai putea să-l supraveghezi neoficial.

– Asta pot să fac.

– Nu poți să-i spui nimic. Dacă o să creadă că Danielle a spus cuiva, s-ar putea să facă urât.

– Se știe că așa se întâmplă. Pot să-i cer lui Mike un sfat în legătură cu asta?

– Bună idee. Hannah zâmbi. Probabil că s-a mai confruntat cu genul acesta de situație înainte. Dar nu le pomeni numele lui Boyd și-al lui Danielle.

– Nu voi face asta. E bine că mi-ai spus acum, în caz că se întâmplă ceva.

Hannah se cutremură când se întoarse în sufragerie cu Bill. Nu o cunoscuse prea bine pe Danielle înainte ca Ron să fie ucis, dar acum o știa și îi plăcea de ea foarte mult. Își dorea să fi putut face mai mult pentru a o proteja, dar Danielle era în starea de negare, iar sistemul nu avea cum să o ajute dacă ea nu îl lăsa.

Starea de spirit a lui Hannah se îmbunătăți după ce se alătură grupului din jurul mesei. Conversația era animată și se făcură multe glume și tachinări agreabile. Era una dintre cele mai bune petreceri pe care o făcuseră vreodată, iar Hannah se întrebă dacă nu cumva ar trebui să invite și de acum înainte alți oaspeți la petrecerile lor de familie.

În timp ce mâncau desertul și beau cafeaua, Delores îi făcu de mai multe ori cu ochiul. Hannah îi răspunse și ea la fel. Vechii ei papuci Nike preferați nu păreau să fie în pericol.

Întâlnirile erau ultimul lucru pe care îl avea Hannah în minte când se duse în bucătărie să ia tava suplimentară de fursecuri pe care o adusese și îl găsi pe Norman deja acolo, așteptând-o.

– Bună, Norman. Mănânci fursecuri pe furiș?

– Nu. Norman părea foarte serios când scutură din cap. Așteptam să am ocazia să vorbesc cu tine între patru ochi, Hannah. Am vrut să-ți mulțumesc pentru actele acelea pentru împrumut. Și mama mea ți-ar mulțumi dacă ar ști.

– E în regulă, Norman. Nu am vrut să le vadă altcineva, așa că le-am… ăăă…

– Ți le-ai însușit? zâmbi Norman când furniză cuvântul.

Hannah îi răspunse zâmbind.

– Așa este.

– Vrei să iei cina cu mine vinerea viitoare? Am putea merge cu mașina la restaurantul de lângă lac, acela unde se fac fripturi. Chiar trebuie să vorbesc cu tine în particular, Hannah. Este vorba despre mama mea.

– Sigur, acceptă Hannah fără să mai stea pe gânduri. Ar fi drăguț, Norman.

Abia când Hannah se așeză din nou pe scaun își dădu seama că Delores câștigase cincizeci la sută din pariu. Norman o invitase la cină, iar asta era considerată o întâlnire. Aruncă o privire fugară înspre Mike. În nici un caz nu avea să o invite în oraș. Papucii ei preferați erau în siguranță.

Petrecerea se sparse în jurul orei zece. Bill și Mike trebuiau să se prezinte la secție dimineață, la ora opt, iar Norman avea o programare dimineață devreme. O conduseră pe Delores până la mașină, iar Hannah mai zăbovi puțin să o ajute pe Andrea să arunce farfuriile de hârtie și cutiile de pizza la gunoi. După ce terminară de strâns, iar Bill scoase tomberoanele de gunoi pentru a fi golite a doua zi dimineață, se încălță cu cizmele, le spuse noapte bună surorii și cumnatului ei și se îndreptă prin zăpada albă și moale până la camioneta ei.

– Hannah!

– Bună, Mike. Surprinsă, Hannah îl văzu pe Mike Kingston sprijinit de capota camionetei ei. Credeam că ai plecat.

– Nu încă. Voiam să vorbesc cu tine, Hannah.

Din voce se simțea că era agitat, iar Hannah se încruntă.

– Sigur. Ce este?

– Îmi place de tine, Hannah.

Hannah era derutată. Ce voia să spună cu asta?

– Și mie îmi place de tine, Mike.

– Și mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

Hannah începu să suspecteze că se întâmpla ceva ce nu crezuse posibil.

– Și mie mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

Mike zâmbi și toată fața i se lumină.

– Asta e o ușurare. Abia m-am mutat aici, așa că nu știu ce se poate face în weekenduri, dar dacă pot găsi ceva interesant, ce-ai zice să ieși cu mine sâmbătă seara?

Hannah era atât de uimită, încât rămase cu gura căscată.

– Mă inviți să ieșim în oraș sâmbătă seara?

– Exact. Se poate găsi ceva de făcut în Lake Eden, nu-i așa?

– Sigur că da.

Viziuni cu cearceafuri de satin și perne umplute cu pene zburară prin mintea lui Hannah pentru o fracțiune de secundă, dar le îndepărtă hotărâtă. Doar că Mike era atât de chipeș și de sexy. Iar ea era atât de disponibilă.

Mike zâmbi din nou.

– Cred că ar fi mai bine să plec. Ora șase vine destul de repede.

– Ora șase? Sprâncenele lui Hannah se arcuiră. Credeam că nu trebuie să fii la secție decât la opt.

– Așa e, dar noua mea locuință are o sală de sport și îmi place să fac exerciții dimineața. Vrei să vin în urma ta până acasă?

Hannah mai alungă din minte o imagine. Nu credea că Mike vorbise serios.

– De ce ai vrea să mergi în spatele meu până acasă?

– M-aș putea gândi la mai multe motive, dar ar fi mai bine să nu intrăm acum în detalii. Am vrut doar să spun că sunt îngrijorat pentru siguranța ta. Ești singură și e întuneric.

– Voi fi în perfectă siguranță, Mike. Suntem în Lake Eden. Aici nu avem infracțiuni sau crime.

– Nu crezi că o dublă omucidere e o crimă?

Mike începu să râdă. Hannah râse și ea, chiar dacă gluma era pe seama ei.

– Ai dreptate, dar asta a fost mai degrabă o excepție, nu regula. Voi fi bine. Ar trebui să te duci acasă și să dormi puțin.

– Așa o să fac. Mike se întoarse și porni spre mașina lui. Se urcă la volan, porni motorul, apoi coborî geamul. Te voi suna mâine la serviciu și vom stabili o oră pentru întâlnirea noastră.

– Voi fi acolo toată ziua.

Hannah îi făcu semn cu mâna când se îndepărtă. Se strecură la volanul Suburbanului ei, când ultimele lui cuvinte îi reverberară în urechi. Tocmai acceptase o întâlnire cu Mike Kingston.

– O-o! Hannah se încruntă și întinse mâna să ia adidașii pe care îi aruncase pe scaunul pasagerului. Ieși din camionetă, se îndreptă cu pași mari spre unul dintre tomberoanele de gunoi pe care Bill le scosese ca să fie ridicate a doua zi dimineață și speră că Delores avea să aprecieze ceea ce urma să facă. Avea o întâlnire cu Norman și avea o întâlnire și cu Mike. Amândoi o invitaseră în oraș înainte ca seara să se încheie, iar ea nu mai pierduse un pariu în viața ei.

Două întâlniri într-o singură noapte nu era rău deloc! Încruntarea lui Hannah se transformă într-un zâmbet când ridică unul dintre capace și aruncă în tomberon perechea de Nike preferată, pe care o purtase în ultimii cinci ani.

Batoane minunate cu lămâie

Preîncălziţi cuptorul la 176° C, cu grătarul în poziţia de mijloc.

272 de grame făină *(nu e nevoie să o cerneţi)*
227 grame de unt *(un pachet și un sfert)*
68 de grame de zahăr pudră *(nu e nevoie să-l cerneţi decât dacă sunt cocoloașe mari)*
4 ouă bătute *(doar le bateţi cu furculiţa)*
402 grame de zahăr alb *(tos)*
8 linguri de suc de lămâie *(o jumătate de cană)*
Aproximativ 1 linguriţă de coajă de lămâie *(rasă fin)*
1 linguriţă de sare
1 linguriţă de praf de copt
4 linguri de făină *(asta înseamnă 34 de grame, nu vă obosiţi să o cerneţi)*

Tăiaţi untul în opt bucăţi. Amestecaţi-l cu făina și cu zahărul pudră într-un robot de bucătărie până când arată ca mălaiul grosier *(arată exact ca faza iniţială a unui aluat de plăcintă)*. Întindeţi-l pe o tavă unsă cu ulei de 33 x 23 cm *(tavă standard)* și apăsaţi-l cu palmele.

Coaceţi la 176 de grade timp de 15–20 de minute sau până când se rumenește pe margini. Se scoate din cuptor. *(Nu închideţi cuptorul!)*

Amestecaţi ouăle cu zahărul alb. Adăugaţi sucul de lămâie *(și coaja, dacă vreţi să o folosiţi)*. Puneţi apoi sarea și praful de copt și amestecaţi. Adăugaţi făina și amestecaţi bine. (*Amestecul acesta va curge, așa trebuie să fie)*.

Turnaţi acest amestec deasupra, în tava pe care tocmai aţi scos-o din cuptor și băgaţi-o din nou la copt. Coaceţi la 176 de grade C, timp de încă 30 până la 35 de minute. Apoi scoateţi din cuptor și presăraţi zahăr pudră.

Se lasă să se răcească bine și se taie în batoane de mărimea unei brownie.

Le-am dus în seara de pizza, după ce Mike Kingston s-a mutat în noul apartament, în ziua după ce Bill a rezolvat cazul dublu de omucidere și a fost avansat. (Sunt o cumnată bună. L-am lăsat să-și asume creditul în totalitate.)